

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOVEL

3

7th TIME LOOP

The Villainess Enjoys a Carefree Life
Married to Her Worst Enemy!

Written by Touko Amekawa ♦ Illustrated by Wan☆Hachipisu

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Gripping her
shoulder, Arnold
sank his teeth into
her bleeding neck.

“Aah!”

Then he sucked,
loud and hard.

Arnold touched his forehead to hers. There was a rustling sound as his hair brushed against hers. He closed his eyes.

*"Please, don't cry anymore.
I can't handle seeing you cry."*

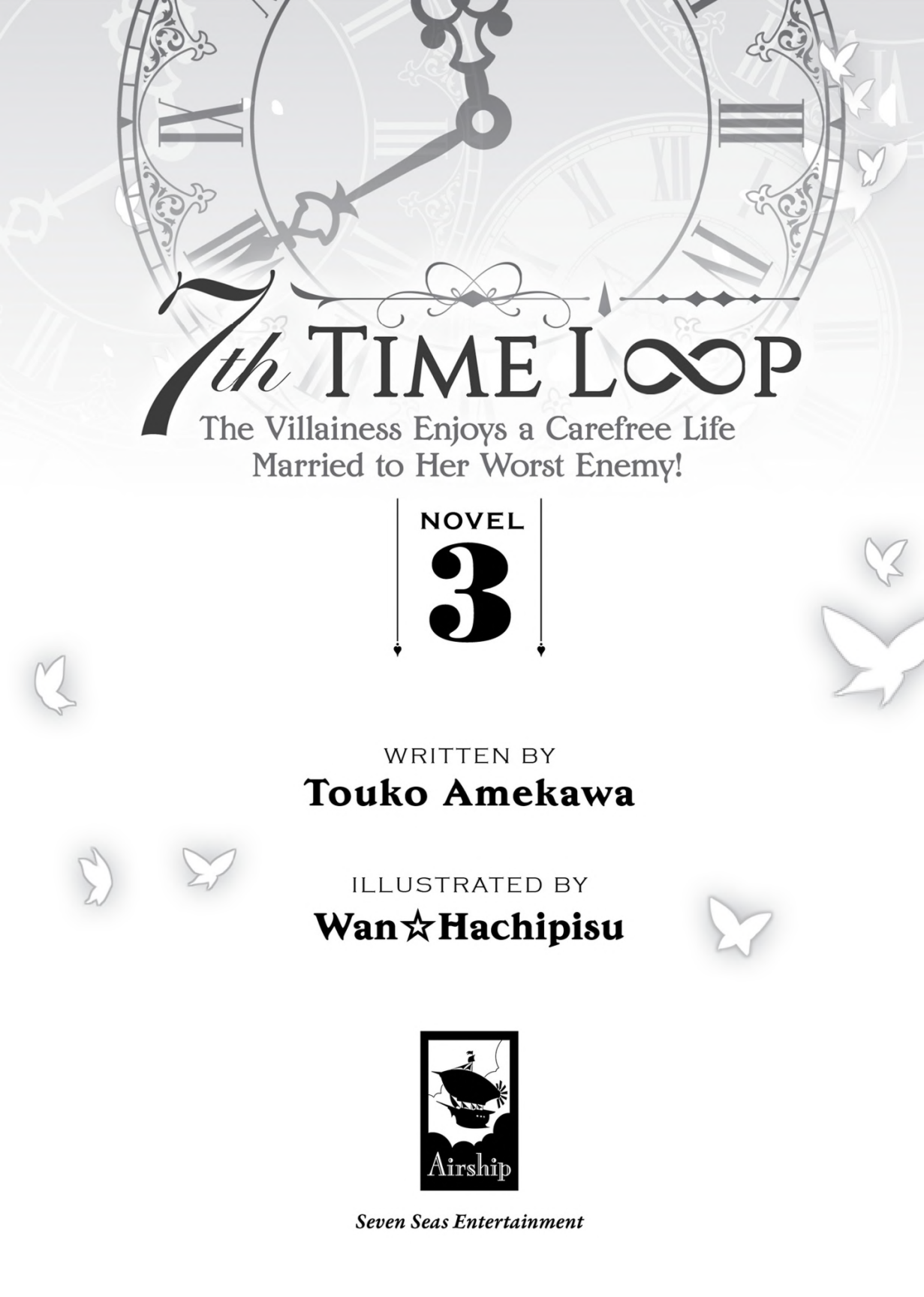
"Ngh..."

Rishe blanched as she
was lifted into the air.

*Your Highness,
noooo!*

*“You just don’t want to be
carried sideways, right?”*

7th TIME LOOP

The Villainess Enjoys a Carefree Life
Married to Her Worst Enemy!

NOVEL

3

WRITTEN BY

Touko Amekawa

ILLUSTRATED BY

Wan☆Hachipisu

Seven Seas Entertainment

7. ZAMAN **DÖNGÜSÜ**: KÖYLÜLÜK KAYGISIZ BİR **HAYATIN** TADINI ÇIKARIYOR
EN BÜYÜK DÜŞMANIYLA EVLENDİ! VOL. 3

Rtipu 7-kai-me no Akuyaku Reijō wa, Moto Te kikoku de Jiyū Kimamana
Hanayo me Seikatsu o Mankitsu suru Cilt 3
02021 Touko Anne kawa
İlk olarak 2021 yılında OVERLAP Inc., Ltd., Tokyo tarafından Japonya'da
yayınlanmıştır. İngilizce çeviri hakları OVERLAP Inc., Ltd., Tokyo ile
düzenlenmiştir.

Bu kitabın hiçbir bölümü telif hakkı sahiplerinin yazılı izni
olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Bu
bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın
hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal kullanılmıştır. Yaşayan ya
da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.
Bu kitabın yaratıcıları tarafından ifade edilen herhangi bir bilgi veya
görüş, bu bireysel yaratıcılara aittir ve Seven Seas Entertainment veya
çalışanlarının görüşlerini yansıtmak zorunda değildir.

Seven Seas basın ve satın alma soruları pr---eg manga.com
adresinden Pazarlama Müdürü Lianne S eniar'a gönderilebilir.
Dijital baskıların dağıtım ve satın alınmasıyla ilgili bilgi
digital@gomanga.com .adresinden Dijital Müdür CK Russell'dan
alınabilir

Seven Seas ve Seven Seas logosu Seven Seas Entertainment'ın
ticari markalarıdır. Tüm hakları saklıdır.

Seven Seas Entertainment'ı online olarak sevensea
sentertainment.com adresinden takip edin.

T R A N S L A T I O N : Amy O s t e r a a s
s D A P T A S Y O N U : Vida Cruz-Borja
C O V E R D E S I G N : H . Q I
I N T E R I O R L A Y O U T & D E S I G N : Clay Gardner
K O P Y A E n d e m i r : Meg van Huygen
P R O O F R E A D E R : Jade Gardner
L I G H T N O Y E L f i D I T O R : T . A n n e
B A S I N Ö N C E S İ T E C H N I C I A N : Melanie Ujimori, Jules Valera
P R O D U C T I O N M A N A G E R : Lisa Pattillo E
D I T O R - I N - C H I E F : Julie Davis
A S S O C I A T E P U B L I S H E R : Adam Arnold
P U B L I S H E R : Jason DeAngelis

ISBN: 978- 1-6385 8-858-0
Kanada'da basılmıştır
İlk Baskı: Nisan 2023
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Mobil Uygulamamızı İndirerek Hafif Romanlar Hakkında Güncel Kalın

[Zerobooks Universal](#)

[Zerobooks SADECE ABD](#)

[Zerobooks IOS](#)

Tüm Favori Hafif Romanlarınızı İndirin

[Inovels.com](#)

[Discord'umuza katılın ve sohbet etmek için binlerce LN okuyucusuyla tanışın](#)

İçindekiler

[İçindekiler Renkli](#)

[Ekler Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakları ve Krediler](#)

[İçindekiler Sayfa Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

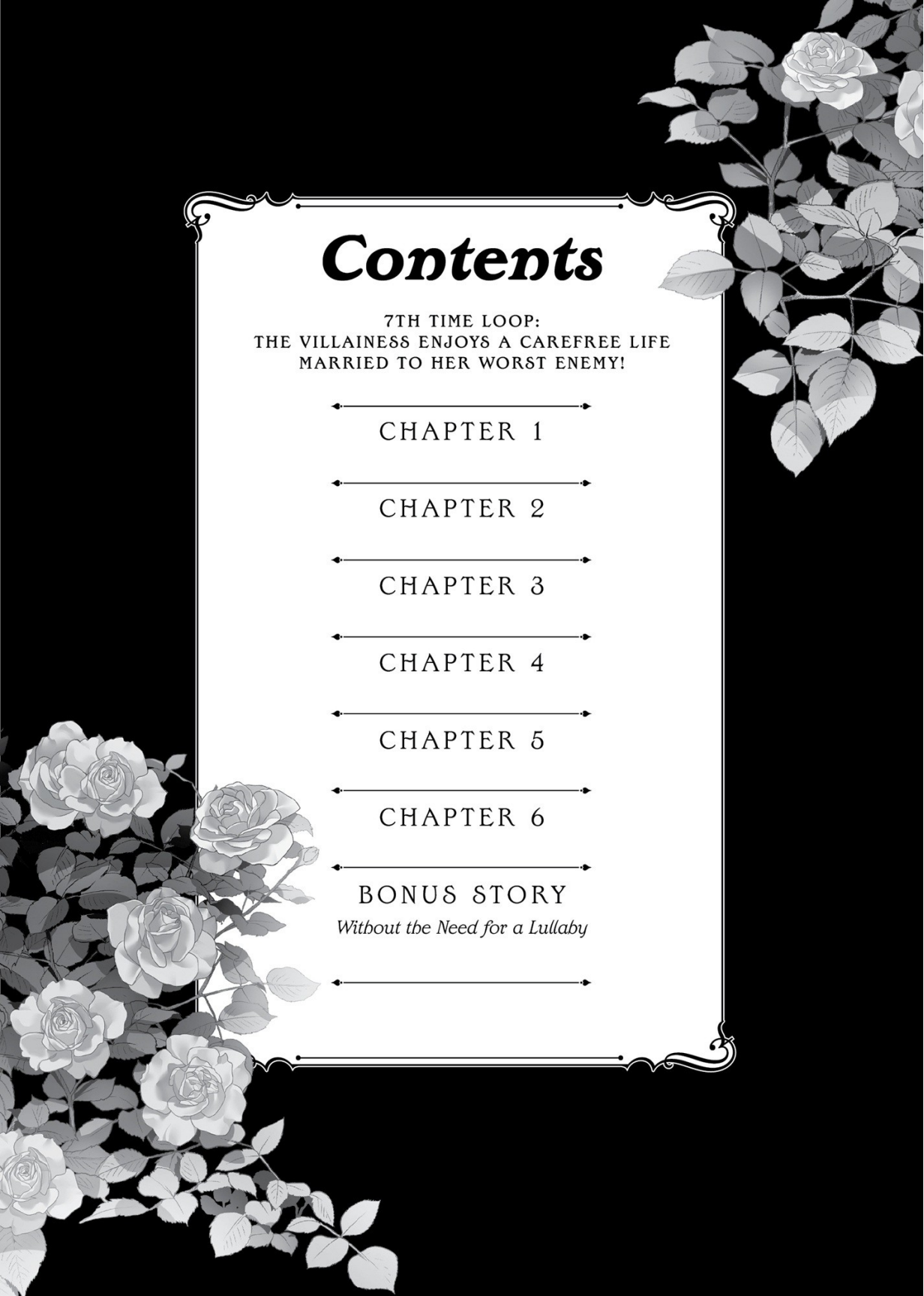
[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bonus Hikaye: Ninniye İhtiyaç Duymadan Sonsöz](#)

[Haber Bülteni](#)

Contents

7TH TIME LOOP:
THE VILLAINESS ENJOYS A CAREFREE LIFE
MARRIED TO HER WORST ENEMY!

CHAPTER 1

CHAPTER 2

CHAPTER 3

CHAPTER 4

CHAPTER 5

CHAPTER 6

BONUS STORY

Without the Need for a Lullaby

Bölüm 1

RISHE, Arnold'un kendisine yüzüğü verdiği gece onunla birlikte parti salonuna doğru yürürken aklında bir soru belirdi.

"Neden bana evlenme teklif , Prens Arnold?"

İlk tanıştıklarından beri ona birkaç kez sorduğu bir soruydu bu. O hep geçiştiriyordu ama artık gerçeği söylemenin zamanı geldiğini düşündü. Beklentiyle ona baktı ama onun da kendisine oldukça sert bir bakışla karşılık verdiğini gördü.

Her zamanki sakinliğiyle, "Sanırım sana daha önce söylemişim. Çünkü sana aşık oldum."

ama, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz!

İlk buluşmalarını kaç kez gözden geçirirse geçirsin, Arnold'a kendisini sevdirecek ne yaptığını bir türlü bulamıyordu. Arnold Hein'in onca insan arasında bir yabancıya sadece bir hevesle evlenme teklif edeceğini kesinlikle düşünemiyordu.

Rishe biraz somurtkan bir şekilde bu konuşma için kanıttan bahsetti. "Beni buraya kullanmak için getirdiğini de söylemiştin."

"Sebebinin pek bir önemi yok, mi?"

Belki senin için değil!

Bu Rishe'nin hayatında büyük bir dönüm noktasıydı. Her şeyi bilmesi gerekmiyordu ama biraz daha fazla bilgi sahibi olmak kesinlikle yardımcı olacaktı.

Memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu ve Arnold belli ki bunu eğlenceli bularak güldü. Bu gidişle, ne yaparsa yapsın ona evlenme teklif etme nedenini asla söylemeyecekti. Yüzük parmağındaki kordona bakan Rishe kararını verdi.

Sanırım planımdaki bir sonraki aşamaya geçme zamanı geldi.

"Prens Theodore, bana Prens Arnold'un babanızla olan ilişkisini çok memnun olurum."

"Bazen gerçekten sadede , değil mi?"

Theodore çimlere uzandığı yerden Rische'ye bıkkın bir bakış fırlattı. Güneş ışığı için fazla parlak olmalıydı çünkü ona baktıktan sonra gözlerini ovuşturdu. Sorusuna cevap verme konusunda pek hevesli görünmüyordu ama yine de doğruldu ve onunla ilgilenmeye başladı. Bu onu Rische'nin kitabındaki kardeşi kadar nazık yapıyordu.

"Nişanlısı olarak onu ve babasını öğrenmeliyim." Rische mendilini Theodore'un yanına koydu ve bacaklarını birbirine bastırarak üzerine oturdu. "Prens Arnold hakkında daha çok şey biliyorsunuz, bu yüzden ihtiyaç duyduğum anda size ."

"Hee . Bu konuda haklısın. Onun hakkında bilgi almak için dünyanın en iyi kaynağı benim."

Rische gururla kabaran Theodore'u alkışladı. Dirseğini dizine koydu ve devam etmeden önce çenesini eline dayadı.

"Sizi umutlandırdığım için üzgünüm ama bu soruya cevap verebileceğimi sanmıyorum.

Soran sen olsan bile ve karşılığında bana Arnold hakkında yeni bir haber versen bile!"

"Neden olmasın?"

"Babamla hiç konuşmadım. Onunla ve ağabeyimle ilgili ne bulabilirim diye araştırdım ama görüyorsunuz ki toplum içinde konuşmuyorlar." Theodore konuşurken otları kopardı. "Babamız ona emir verdiğinde bile Arnold dinleyici salonuna tek başına çağrılıyor. Oliver ya da babamızın yardımcıları bile toplantılarına katılamaz."

Sadece yalnız mı buluşuyorlar?

"Yine de annesi hakkında biraz bilgim var."

Rische bu beklenmedik sözler üzerine başını kaldırdı. "Yanlış hatırlamıyorsam, siz ve Prens Arnold'un anneleri farklıydı. Bu doğru mu?"

"O kadar da nadir değil, gerçekten."

Ayrıca Theodore'un annesinin çoktan vefat ettiğini de duymuştu. Galkhein'in şu anki imparatoriçesinin iki kardeşle de kan bağı yoktu.

"Arnold'un annesini öldürdüğünü söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Theodore sordu, yüzü üzüntüyle biraz yumuşamıştı.

Rische başını salladı ve o zaman ne yapmadığını sordu: "Ne oldu?"

"Arnold'un annesi ondan hep nefret etti. Onu kendisinden mümkün olduğunca uzak tutardı. Onu ne zaman görse, ona küfürler yağdırırdı. Bu durum yıllarca böyle devam etti, ta ki sonunda Arnold annesini bir kılıçla bıçaklayana kadar." Theodore sessizce ekledi, "Tam kalbinden."

O anda Rishe, altıncı yaşamında Arnold'un kılıcıyla öldüğünü hatırladı. O zamanlar bıçağını doğrudan kalbine saplamıştı. "Böyle olduğundan emin misin?"

"Halktan gizli tutuldu ama bu ülkedeki herkes bunu biliyor." Theodore acı bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturdu. "Annesi kraliyet ailesindendi ve bir rehineydi. Babamız onunla evlenmesini emretti."

"Bir keresinde Prens Arnold'dan babasının ona başka bir ülkeden kraliyet kanına sahip biriyle evlenmesini emrettiğini duymuştum."

Rishe'in ülkesinin kraliyet ailesiyle kan bağı vardı. Uzak bağlar ama Arnold'un babasının birlikteliklerini onaylaması için yeterliydi. *Annesi hakkında bir şeyler öğrenirsem belki Prens Arnold'un bana neden evlenme teklif ettiğini biraz daha iyi anlayabilirim.* Ya da belki de saflık ediyordu.

Bunu çözenin önümüzdeki birkaç yıl içinde savaştan kaçınmayı sağlayıp sağlamayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Hâlâ savaşı başlatan darbeyi araştırmanın daha önemli olduğunu düşünüyorum - Prens Arnold'un mevcut imparator olan babasını öldürmesi. Bir şey daha var.

Rishe düşünürken Theodore esnedi ve ayağa kalktı. "Sanırım geri dönmeliyim."

"Dinlenmenizi böldüğüm için özür dilerim."

"Olsan iyi olur! Kardeşim hakkında konuşma fırsatını başka hiçbir şeye değişmem, o yüzden sorun değil. Ah, saat kaç?"

"Güneşin konumuna bakılırsa, öğleyi üç saat geçiyor diyebilirim."

Theodore, Rishe'nin hızlı cevabı karşısında şaşırdı. "Zamanı bir kilise çanı duyduktan ya da bir saate baktıktan sonra bildirmenizi tercih ederim, bilirsiniz."

"Bu sadece bir tahmin, yani bir saat kadar doğru değil. Bir düşünün, Prens Theodore..." Müstakbel kayınbiraderine uzun merak ettiği, Arnold'a da sorduğu bir şeyi sormak istiyordu. "Aşağıda, kasabada çok güzel bir kule var. *Nedir o?*"

Theodore kuleye şöyle bir baktı ve cevap verdi: "Bu bir kilise. İkinci

Görünüşe göre kıtadaki en büyük ve en etkileyici kilise olduğu için yabancılar bile burada ibadet etmek için seyahat ediyor. Ayda bir kez birlikte dua ediyorlar ve yılda bir kez birlikte şarkı söylüyorlar. Sanırım oldukça önemli bir bina."

"Anlıyorum..." Görünüşe göre gerçekten de onun onayına ihtiyacı olan bir şey vardı. Rishe'nin bakışları bir plan oluştururken düştü.

Theodore'a teşekkür etti, ondan ayrıldı ve yakınlarda bekleyen muhafızlarıyla buluştu. Ardından müstakil saraya geri döndü ve Arnold'un ofisini ziyaret ederek onunla yalnız konuşmak istedi.

Onun karşısındaki kanepede yerini alarak bir elini diğerinin üzerine, kucağına koydu. "Prens Arnold."

"Evet? Bu ciddi bakış da neyin nesi?"

"Buraya oldukça bencilce bir istekle geldim." Arnold gözleriyle devam etmesi için onu teşvik edince Rishe açıkça, "Nişanımı resmen feshetmek istiyorum," dedi.

Hiçbir şey söylemedi, onu izliyordu.

"Oh, tabii ki benim-"

Arnold, Rishe bitirmeden ayağa kalktı ve gözlerini Rishe'den ayırmadan yanına oturdu. "Eğer dileğin buysa..." dediğinde Rishe yutkundu.

"Evet?" Açıklamasını bitirmemişti ama Arnold ondan istememişti. *Prens Arnold'dan bahsediyoruz. Eminim düşüncelerimi çoktan tahmin etmiştir ve tam olarak ne söylemek istediğimi biliyordur.*

Arnold'un biçimli elleri uzandı ve mercan rengi saçlarını taradı. Saç.

"Eep!"

Rishe birkaç gün önce Arnold'a ona doğrudan dokunabileceğini söylediğinden beri saçlarını okşamak gibi bir alışkanlık geliştirmişti. Kulağının hemen dokunma eğilimindeydi, bu da onu gıcıklıyor ve garip bir şekilde endişeli hissetmesine neden oluyordu. Arnold muhtemelen bir hayvanı okşuyormuş gibi hissediyordu ama Rişe onun dokunuşuna her zaman hazırlıksız yakalanıyordu. Bu sürpriz kalbi için kötüydü. Ve her şeyi daha da kötüleştirmek için, yüzü onunkine çok yakındı; kendini köşeye sıkışmış hissediyordu.

"?"

Dünyanın en güzel adamı (Rishe'nin bildiği kadarıyla) ona alçak sesle fısıldadı, "Elimden gelen her türlü yöntemle müdahale etmek zorundayım."

"Ha?" Rişe'nin bir an için nutku tutuldu. Neden böyle bir şey söylediğini merak etti ve sonra bir yanlış anlaşılma olduğunu fark etti. "Bekle bir saniye! Yeterince açık değildim. Söylediklerimi bitirmeme izin verin! Lütfen biraz geri çekilin!"

"Hayır. Az önce nişanınızı bozmak istediğinizi , değil mi?" "Yaptım, ama yapmadım! Seninle olan ilişkimden kaçmak gibi bir niyetim yok. ! Resmi feshetmek istediğim nişan...!"

Dietrich'le olan önceki ilişkim.

Kız kendini açıkladığında Arnold kaşlarını derin bir şekilde çattı ve bir iç çekti.

Galkhein veliaht prensinin özel arabası otoyoldan güneye doğru ilerliyordu.

Buraya kadar göz açıp kapayıncaya kadar gelmişiz gibi geliyor.

Yarım gün daha yolculuk ettikten sonra varacakları yer . Rishe yaklaşan yaz mevsimine uygun olarak yeni yaprakların rengine serin bir elbise giymişti. Arabanın karşısında bazı belgeleri okumakta olan Arnold'a baktı.

Gerçekten çok şaşırdım. Prens Arnold'un bana bunca yol boyunca eşlik edeceğini düşünmemiştim.

Rishe bir hafta önce Arnold'la yaptığı konuşmayı hatırladı.

"Demek istediğim, Prens Dietrich ile olan çocukluk nişanım henüz resmi olarak feshedilmedi," dedi Rishe ofisinde Arnold'a.

Sonunda Arnold onun ne demek istediğini anladı. "Hermity'nin veliaht prensiyle bir nişan töreni yaptınız."

"Evet, aynen öyle. Çok eski bir tören olmasına rağmen, hiçbir kraliyet ailesi hala bu töreni düzenlememektedir."

Nişan töreni evlilik töreninden farklıydı. Nişanların çoğu, nişanlılar çocukken yapılan siyasi ilişkilerdi. Bu sözleşmeler genellikle düğünden yıllar önce yapıldığından, nişan töreni nişanların bozulmasını zorlaştırıyordu. Ancak bu Dietrich'i durdurmamıştı.

"Bu, ailemin Hermity kraliyet ailesinden talep ettiği bir şeydi."

Rishe'in olayla ilgili çok az anısı vardı. Tek hatırladığı, uykusundan erkenden uyandırılıp giydirildiği, yorgunluğun tüm zaman boyunca üzerinde asılı kaldığı ve Dietrich'in içinde bulundukları alışılmadık durum nedeniyle gergin olduğuydu.

"Yani o adamla nişanlılığınız hâlâ Kilise'de kayıtlı." "Bu benim için de bir şok oldu. Nişan töreni zaten nadirdir ve Geçmişte feshedilen çok fazla örnek yok." Rişe gözlerini kapattı ve ciddiyetle başını salladı. "Önceki nişanımı resmen feshetmek için Büyük Bazilika'ya gitmeden başka bir adamla evlenemeyeceğimi tamamen unutmuşum!"

Tabii ki bu tamamen yalandı. Rishe, başka bir adamla evlenmek istiyorsa Büyük Bazilika'da Dietrich'le olan nişanını feshetmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Dördüncü hayatında Büyük Bazilika'yı ziyaret etme fırsatı bulmuş ve oradaki bir piskopos ona tam da bunu söylemişti. O da hemen o anda nişanının feshi için başvuruda bulunmuştu.

Bu hayatta da buna mecbur kalacağımı biliyordum ama Galkhein'a bunu yapmadan geldim... Prens Arnold'la evlenmek istemediğime karar verirsem Prens Dietrich'le nişanlanarak kaçmak için kendime bir fırsat vermek istedim.

Bu tören çoğu ülkede yapılmıyordu, bu yüzden Arnold'un bundan haberdar olmayacağını düşündü. Rishe, Arnold'a gözleri kısık bir şekilde baktı.

Kirpikler. *Sanırım bu noktada iyiyim. Kendimi Prens Arnold'la evlenmekten kurtulmak için can atarken görmüyorum. Ne de olsa nazik, kibar ve düşünceli biri.*

"Ne oldu?" "Oh!

Hiçbir şey!"

Elverişli bir nişanı olduğu için, bu fırsatı hedeflerini ilerletmek için kullanmadan nişanı bozmanın bir kayıp olacağını düşündü ve küçük bir araştırma yapmayı kendine görev edindi.

Prens Arnold'un Haçlı Seferi ile ilişkisini hep merak etmişimdir.

Bu dünyanın bir zamanlar bir tanrıçası olduğu söylenirdi. Haçlı Seferi adı verilen bir din bu tanrıçaya saygı duyuyor ve çeşitli dini öğretilerle birlikte takvimi yaratıyordu. Bu öğretiler dünya çapında yayıldı ve inanıldı. Rische'nin vatanı ve Galkhein da istisna değildi. İnsanlar arasında farklı inanç seviyeleri vardı, ancak öğretiler neredeyse herkesi bir dereceye etkiledi. Eşler düğünlerde tanrıçaya aşk yemini ediyor ve aileler tanrıçanın doğum gününü birlikte kutluyordu.

Soyluların çoğunun ad ve soyadlarına ek olarak Kilise'den aldıkları bir vaftiz adları vardı; Haçlı Seferi ve Tanrıça'nın öğretisi o kadar yaygındı ki bu uygulama her yerde yaygındı. Rische'nin kendi göbek adı olan Irmgard onun vaftiz adıydı.

Galkhein dünyanın en güçlü ülkelerinden biri. Ancak Galkhein ne kadar güçlüyse, Haçlı Seferi de o kadar güçlüdür ve çok daha uzun süredir varlığını sürdürmektedir.

Ancak, tek bir adamın eli bu büyük dini küle çevirebilirdi.

Bundan beş yıl sonra, Prens Arnold -o zaman İmparator Arnold- Kiliseyi yerle bir edecek. Bulabildiği her kiliseyi ateşe verdi, piskoposlarını taraftarlarının önüne sürükledi ve onları öldürdü. Bulabildiği her İncil'i ve inanç sembolünü de tek bir iz kalmayana kadar yaktı. Bunu bir kez kendi gözlerimle gördüm.

Bu hayattan önce, Arnold'un motivasyonunun sadece büyük ve güçlü bir örgütü yok etmek olduğunu düşünmüştü. Ancak onu bu hayatta tanıdığından beri bir şey onu rahatsız ediyordu.

Müstakil saraydan Galkhein'in kale şehrini görebilirsiniz. Saraya geldiğim ilk gün Prens Arnold'a şehrin doğusundaki büyük kulenin ne olduğunu sordum.

Arnold şöyle demişti: "Kilise ve saat kulesi. Çanlar saati gösteriyor." Ancak Theodore'un ona anlattıklarından Arnold'un cevabında bir yanlışlık olduğunu anlamıştı.

Prens Arnold kiliseden neredeyse hiç bahsetmedi. O sadece kulenin saat olarak işlev görmesiyle .

Arnold'un gelecekteki eylemlerinden haberdar olduğu göz önüne alındığında, bu aklına takıldı.

Bir kiliseden bahsederken sadece bundan bahsetmesi garip. Kardeşinin yaptığı gibi kilisenin otoritesinden ya da siyasi değerinden bahsetmesi gerekirdi. Bu konuda konuşmaktan kasıtlı olarak kaçınmış olmalı.

Belki Arnold Haçlı Seferi'ne karşı gizli duygular besliyordu. Eğer bu duygular beş yıl içinde uygulayacağı şiddetle bağlantılıysa, Rishe'nin bunu öğrenmek ve önlemek için yeterli nedeni vardı.

Artı, bu hayatımda kim olduğunu bildiğiniz kişiyle tanışmak için tek fırsatım bu... Bununla birlikte, araştırmam için Büyük Bazilika'ya yaklaşmak istiyorsam kulağa doğal bir bahane bulmam gerekecek.

Dietrich'le nişanını bozmak mükemmel bir fırsattı. Bu fikir geçen gün aldığı bir mektuptan sonra aklına gelmişti. Rishe mektubu çıkardı ve Arnold'a gösterdi. "Prens Dietrich'in şimdiki partneri Leydi Mary, nişanı kendi tarafında feshetmesi için çok uğraştı. Bunu yapmak çok zordur ama Leydi Mary, Prens Dietrich'in sadakatsizlik ortağı olarak ortaya çıktı ve bu da süreci çok daha kolaylaştırdı."

Arnold, Rishe'in elindeki mektuba durgun bir şekilde baktı.

"Prens Dietrich tarafında sürecin tamamlandığı yazıyor, yani tek yapmam gereken Büyük Bazilika'da bunu sonuçlandırmak. Sürecin bir parçası olarak onu görmek zorunda kalmayacağım, bu yüzden bu işi çabucak halledeceğimi düşünüyorum."

"..."

"Bu ani karar için özür dilerim ama önümüzdeki birkaç gün içinde Kutsal Domana Krallığı'ndaki Büyük Bazilika' gitmemin bir sakıncası var mı? Acele edersem muhtemelen bir hafta içinde geri dönebilirim."

Bunu bir soru olarak çerçevelemesine rağmen, Arnold'un gitmesine izin vermekten başka seçeneği yoktu. Ne de olsa Rishe Büyük Bazilika'ya gitmezse Dietrich dışında biriyle evlenemeyecekti. Arnold'un büyük planının ne olduğunu bilmiyordu ama evliliklerini içerdiği sürece gitmesine izin vereceğinden emindi.

Prens Arnold'un da gelmesini gerçekten çok isterdim, diye düşündü Rishe, Arnold'un kaşlarını çatmasını izlerken. Ne de olsa bu yolculuğun bütün amacı Arnold'un Kilise'ye karşı olan duygularını araştırmaktı. Adamın kendisi de ona eşlik ederse, bunu öğrenmek şüphesiz daha kolay olacaktı.

Yine de elleri dolu. İşe yaramayacağına eminim. Evlilik töreni için hazırlıklarımı aceleye getirmek zorunda kaldım, sadece kendime ayrılmak için yeterli zaman vermek için.

Ama kendi kendine işe yaramayacağını söylerken... "O zaman sana eşlik edeceğim."

"Ha?!" diye bağırdı, bunu duymayı beklemiyordu.

Arnold hâlâ onun yanında oturuyordu. Durgun bir su gibi sakin, "Ne?" diye sordu.

Bu sizin için rahatsız edici mi?"

Aslında tam tersi! Her şey çok uygundu, bu yüzden şok oldu.

Kadın onun nedenlerini anlamaya çalışırken Arnold kolunu kanepenin arkasına dayadı ve açıkladı: "Kilise ile ilgili ihmal ettiğim birkaç görevim var. Zahmete girmek istemediğim için onları erteledim ama eğer bizzat gidip hepsini bir kerede halledebilirim, bu mükemmel bir fırsat."

Bu muhtemelen bir yalan.

"Artı..." Arnold durakladı ve Rishe başını eğerek devam etmesini bekledi. Sonunda, "Hayır. Önemli bir şey değil." dedi.

Bu nadir görülen bir şeydi. Arnold'un sözlerini geri aldığı başka bir örnek hatırlamıyordu. Kilise ile ilgili konularda gerçekten de tuhaf davranıyordu.

Yine de hayal görüyor olabilirim. Acaba burada neler oluyor?

Ona sertçe baktı ama bu onun düşüncelerini okumasına izin verecek gibi değildi. Eğer onun ne düşündüğünü anlamak istiyorsa, en iyisi ona eşlik etmesiydi.

Birkaç gün sonra, arabaları Kutsal Domana Krallığına doğru yola çıktı. Bundan birkaç gün sonra, şu an bulundukları yere ulaştılar.

Benimle gelmesini gerçekten beklemiyordum, diye düşündü Rishe arabaları

Büyük Bazilika'ya doğru gidiyor.

Arnold onun karşısında oturmuş, sessizce evrak işlerini hallediyordu. Kadın onun hasta olmasından endişe ediyordu ama Arnold tüm yolculuk boyunca aynı soğukkanlı ifadeyi takındı. Yanındaki evrak yığını, ölüm döşeğindeymiş gibi görünen hizmetlisi Oliver tarafından kendisine uzatılmıştı. Başka bir vagonda da tıpkı onun gibi ikinci bir yığın vardı.

Rishe yolda bulabildiği şifalı bitkileri düzenlerken zihninde Oliver'dan özür diledi. *Veliaht prensin hiçbir uyarıda bulunmadan bir haftalığına ülkeyi terk etmesi oldukça pervasızca! Üzgünüm Oliver ama Prens Arnold bizimle olduğu için düzenli aralıklarla at değiştirebiliyoruz.*

Büyük Bazilika'ya giderken harika zaman geçiriyoruz!

"Galkhein beni her zaman etkiliyor," dedi Rishe panzehir yapımında kullanılabilecek bir çiçeğin çanak yapraklarını ayırırken. "Büyük Bazilika'ya giden yolun bakımı çok iyi yapılmış. Eğer öyle olmasaydı, Domana Galkhein'a komşu olsa bile bu yolculuğun bu kadar sorunsuz geçeceğini sanmıyorum."

Bir at arabasının sarsıcı titreşimleri uzun yolculukları yorucu hale getiriyordu. Asfalt yollar seyahat yükünü önemli ölçüde hafifletti.

Arnold kayıtsız bir ifadeyle elindeki belgelerin bir sayfasını çevirdi ve şöyle dedi: "Bu yolun bakımı için yüklü bir bütçe harcanıyor. Büyük Bazilika'ya ibadet etmek için çok sayıda insan gittiği için otoyol boyunca yer alan kasabalardan iyi vergi geliri elde ediyoruz."

"Uzun mesafeli yolculuklarda çok para harcanıyor. Yine de, bu kadar çok trafik varsa, bu Galkhein'da çok fazla dindar olduğu anlamına geliyor olmalı, değil mi? Kilise de sadece Galkhein'dan gelen otoyolun Büyük Bazilika'ya yaklaşmasına izin veriyor."

Rishe'nin merak ettiği bir başka şey de buydu. Galkhein ve Kilise arasındaki güç dinamiği dünyada başka hiçbir gücün paylaşmadığı bir şeydi. Kilise bir ulusun gücünü aşan bir güce sahipti. Bu nedenle, herhangi bir güçlü bölgeye ya da kraliyet ailelerine ayrıcalıklı muamele yapmak için hiçbir sebepleri yoktu. Kiliseyi diğerlerinden ayıran şey, tanrıçanın kanını miras aldığı söylenen *kendi* kraliyet soylarıydı.

Kilise'nin Galkhein ile olan ilişkisi diğerlerinden farklıydı; Galkhein'ın dünyanın en büyük ikinci kilisesine sahip olması bunun kanıtıydı. Ülkelerin Kilise ile olan bağları arasında herhangi bir eşitsizlik olduğunu düşündürmemek için diğer her yerde aynı büyüklükteydiler.

Mesele sadece Kilise'nin Galkhein'a farklı davranması değil. Galkhein da Kutsal Krallığı işgal etmedi.

Domana'nın Galkhein'a komşu olmasının nedeni, Galkhein'ın son savaşta aralarındaki tüm diğer ülkeleri yutmuş olmasıydı.

Kutsal Krallık güçlü bir orduya sahip olmasa da, Galkhein yine de işgal tehdidi olmadan güneylerinde var olmasına izin veriyor.

Arnold'un babası savaş başlatma konusunda çok agresifti. Arnold onu da savaşçı bir adam olarak resmetti. Peki neden siyasi açıdan önemli ama askeri açıdan zayıf bir ülkeyi yalnız bırakmıştı?

Tüccar döngümde, tüm dünyada duyduğum söylenti, Galkhein imparatorunun çok dindar olduğuydu. Eğer durum buysa, Prens Arnold babasını kızdırmak için kiliseleri mi yaktı?

Karşısında duran Arnold bakışlarını bir sayfadan kaldırıp ona dikti. "Daha da önemlisi, hizmetçilerinizden hiçbirini getirmemeniz gerçekten doğru muydu?"

"Evet. Şu anda Büyük Bazilika'ya sadece seçilmiş birkaç kişi girebiliyor. Ziyaretimiz süresince yakındaki bir kasabada beklemek zorunda kalırlarsa, bunun yerine müstakil sarayda kalmaları daha mantıklı olur."

"Hepsi bu festival sayesinde. Bu yolculuk oldukça uygunsuz bir zamanda gerçekleşiyor. zaman."

Aslında, şu anda buradayız çünkü tam olarak Festival, ama bunu ona söyleyemem!

Araba yavaş yavaş yavaşladı. Rişe pencereden dışarı baktı ama otoyolda bir ormanın içinden geçiyorlardı. Ne gidecekleri yere varmışlardı ne de bir mola yerindeydiler ama yine de araç durdu. Rişa Arnold'un ayağa kalkmaya başladığını hissetti ve kolunu tuttu.

Kaşlarını çattı. "Doğru olmayan bir şeyler var. Arabada kal."

"Beni ikinci kez burada bırakmanıza izin vermeyeceğim. Ayrıca, kapıyı kilitlemenin anlamsız olduğunu çok iyi biliyor olmalısınız, Ekselansları."

Arnold'la çıktığı bir araba yolculuğunda ikinci kez alışılmadık bir durumla karşılaşılıyordu. Geçen sefer Arnold onu alt etmişti ama bu sefer öyle olmamıştı.

Arnold içini çekti ve önce indi, sonra elini Rishe'ye uzattı. Rishe gülümseyerek onun elini tuttu ve arabadan indi. Muhafızların arabası ileride durmuştu. Arabadan inen şövalyeler ayakta duruyordu.

şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

"Ne oldu?" Arnold onlara sordu.

"Ekselansları! Başka bir ülkeden gelen bir araba yol."

Rishe bu raporu duyduğunda bir önseziye sahipti. *olamazdı...* Belli bir Aklına biri geldi ve neredeyse aynı anda Rishe onu duydu.

"İstemiyorum! Nefret ediyorum, nefret ediyorum, *istemiyorum!*" Genç bir kızın berrak, hareketli sesi yakındaki ağaçların arasında yankılandı.

Arnold sesin geldiği yöne doğru baktı. Bembeyaz bir arabanın kapısı açıldı ve içinden on yaşlarında görünen bir kız çocuğu fırladı.

"Mantıklı olacak mısın?! nefret ediyorsun?! Özellikle beyaz bir araba istediğini söylemiştin ve biraz önce ona binmekten gayet mutluydun!"

"Fikrimi değiştirdim! Şimdi siyah bir araba istiyorum! Onu istiyorum! Ve eğer ona sahip olamazsam-"

İşte o zaman kız Rişa'nın partisiyle göz göze geldi. İri, parlak gözleriyle oyuncak bebeklere benzer bir güzelliği vardı. Uzun menekşe rengi saçları hafif dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Fırfırlı, limon rengi elbisesi onu yaşına göre biraz toy gösteriyordu ama sevimli görünümüne oldukça yakışıyordu. Cilalı bir çift ayakkabı her şeyi tamamlıyordu.

Kız, Rishe ve Arnold'un arabasının siyah olduğunu fark ettiğinde, kararlı bir cesaretle yüzünü buruşturdu ve bağırdı, "Karar verdim! Eğer beni dinlemeyeceksen baba, o zaman..." Koşarak yanlarına gitti ve Rişe'nin eteğini yakaladı. "Bu insanların arabasına bineceğim!"

"Millia! Yabancılara sorun çıkarma!"

Ah, evet... Rishe kıza baktı ve bir iç çekişi bastırdı. *Görüyorum ki hiç değişmemişsiniz, Bayan Millia.*

Bu kız, Rishe'nin dördüncü döngüsünde hizmet ettiği soylu hanımefendiydi ve Rishe'nin bu yolculuğa çıkmasının tek sebebiydi.

Dördüncü hayatında, günümüzden bir buçuk yıl sonra, Rishe Leydi oldu.

Millia Clarissa Jonal'ın hizmetçisi. Domana'da bir markiz için çalışıyordu, ailenin genç ve kabadayı oğullarıyla iyi geçiniyordu ve Jonal ailesi için de aynı türden bir iş yapma talebi almıştı. Ailenin evine gitmiş ve orada on bir yaşındaki Millia ile tanışmıştı.

Millia çok huysuz bir çocuktur. Bu diğer hizmetçiler ondan uzak dururlardı. Eski bir hastalık babası Dük'ü kısmen felçli bırakmıştı ve hastalık nöbetlerine . Kızıyla istediği kadar birlikte olamadığından, onu mutlu etmek için şımartmaya meyilliydi. Sonuç olarak, kızında babasının artık kontrol edemediği bencil bir damar gelişmişti.

Rishe evlerine vardığında, baş hizmetçinin ona söylediği ilk şey *"Sen de Millia Hanım'a dikkat et. Onunla başa çıkmak çok zordur, gerçek bir sorunlu çocuktur."*

Ama...

Yedinci hayatında Millia'yla ilk kez karşılaşan Rişa, beline sarılan kızın başının tepesine baktı.

Kırk yaşlarında, yolun sonuna gelmiş gibi görünen bir adam Millia'nın arabasından indi. "Millia, onları rahatsız ediyorsun!"

Duke Jonal.

Asilzade aceleyle geldi. Geriye taranmış sarı saçları ve düzenli bir bıyığı vardı. Rische'nin eski ustasıydı ama Rische'nin hatırladığı bastonu yoktu.

Dük Jonal'ın uzun zaman önce geçirdiği bir hastalık yüzünden felç olduğunu duymuştum ama...

Görünüşe göre, bu durum onu henüz ele geçirmemişti.

Rische'ye doğru yürüdü ve ona kibar bir selam verdi. "Kızımın davranışları için çok üzgünüm, hanımefendi. Bırak onu, Millia!"

"Hayır! Hayır!" Millia tüm gücüyle çığlık attı ve sıktı. Yüzünü Rische'nin eteklerine gömdü, ancak Rische artık ona tamamen yabancıydı.

"Millia!"

"Senden nefret ediyorum, baba! İstedigimi yapmıyorsun ve bu konuda da beni azarlıyorsun! Bu insanları rahatsız ediyorum çünkü sen bana kötü davranıyorsun!" Millia bağırdı.

Arnold kaşlarını çatı. Rische onun hareket etmek üzere olduğunu fark etti ve gözleriyle hareket etmemesini işaret etti. Tekrar Millia'ya baktı ve ona, "Genç bayan-" dedi.

"Benimle konuşma! Babamın tarafını , değil mi?!"

Daha yeni tanışmış olmamıza, neler olup bittiğini bilmemene ve benim anlattıklarımı duymamış olmana rağmen!"

"Başınızı kaldırıp bana bakabilir misiniz, genç bayan?"

"Neden? Ne istiyorsun?!" Millia'nın başı öfkeyle havaya kalktı... ve nefesi kesildi.

Rische beyaz dantel bir mendil açtı. Millia şaşkınlıkla onu izledi. Bu şaşkınlık anından yararlanan Rişa mendili sağ elinde yumruk yaptı. Bu yumruğu sol elinin üstüne koydu, hafifçe vurdu ve bir vuruştan sonra iki elini de açtı.

"Ha?!"

Mendil hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Onun yerine küçük bir pelüş ayı konmuştu. İzleyen hizmetkârlar arasında bir vızıltı yayıldı ve

Şövalyeler, ama yakından izleyen Millia en çok şaşırın oldu.

"Büyü mü?!" Millia'nın yanakları kızardı ve gözleri parladı.

Rishe ona gülümsedi. "Hayır, genç bayan. Bir sihir *numarası*. İşte, tanışmamızın anısına."

"Alabilir miyim?!"

"Tabii ki
alabilirsin."

Rishe ona pelüş ayıyı uzattı ve kızın sıkılı elleri gevşemeye başladı. Millia'nın seviyesine inen Rishe kendini tanıttı. "Benim adım Rishe Irmgard Weitzner. Sizin adınız nedir, genç bayan?"

"Ben Millia Clarissa Jonal. Babamın kızıyım ve neredeyse on yaşımdayım."

"Leydi Millia o zaman." Bu hayatta ona tam olarak "Hanımefendi" diyemezdi.

Bunun için biraz üzgün hisseden Rishe, Millia'ya doldurduğu hayvanı uzattı. buluşmaları için hazırlandı. "Umarım beğenirsiniz."

Küçük bir homurtuyla kendi içine büzülen Millia, utangaç bir tavırla ellerini ayının etrafına sardı ve gözlerini Rishe'den kaçırdı. "Teşekkür ederim."

Jonal şaşkınlıkla baktı. "Vay canına... Millia'nın bu kadar uysal davranacağını hiç beklemezdim."

*Görüyorsunuz, Majesteleri, Bayan Millia aslında saf ve iyi bir kız.
Kalp.*

On bir yaşındaki Millia ile tanıştıktan ve ona bakmakla görevlendirildikten sonra, Rishe genç kızın yaşının gösterdiğinden daha çocuksu olduğunu öğrenmişti. Birlikte çiçek yetiştirmişler, ormanda yürüyüşlere çıkmışlar ve fırtınalı gecelerde aynı yatakta uyumuşlardı. Millia ders çalışmayı sevmediği için, Rishe onunla birlikte ders kitaplarını okuyarak saatler geçirmişti. Ve Millia on beş yaşına geldiğinde -Rişa artık o yaştaydı- mutlu bir gelin oldu.

Ama o gün... Rishe durdu ve gözlerini kapattı. Bayan Millia'nın düğün töreninden hemen sonra, Galkhein'in ordusu kiliseyi bastı.

Ve Rishe öldürülmüştü.

Hizmetçi olmasına rağmen Rişe, Millia'nın ablası gibiydi ve bu nedenle törene katılmasına izin verilmişti. Galkhein'in askerleri kiliseyi işgal ettiğinde o da kilisedeydi. Millia ve ailesinin yanan binadan tahliye edildiğini görecektir kadar uzun yaşamıştı.

Acaba Prens Arnold da öldüğüm kilisede miydi? Rishe merakla Arnold'a bir göz attı. Millia'yla yaptığı konuşmayı kayıtsızca izliyor gibiydi ama bakışları Rishe'ninkilerle buluştu. *Eminim öyledir.* Emri de Arnold vermişti. O güzel kilisenin yakılıp içindeki insanların öldürülmesi onun iradesiyle olmuştu.

Rişe bakışlarını indirdi ve derin, kaçamak bir nefes aldı. Sonra başını kaldırdı ve nişanlısının adını söyledi. "Prens Arnold." Ona doğru yürüdü ve alçak sesle, "O sihir numarasını yaptığımda bana bakıyordun!" diye itiraz etti.

Arnold bakışlarını kaçırdı ve şöyle cevap verdi: "Ne yapmam gerekiyordu? Herkesi sağ elinize dikkat etmeye yönlendiriyordunuz ama sol eliniz açıkça doğal olmayan hareketler yapıyordu."

"Çoğu insan olması gibi sağ eline odaklanır! Bunu fark etmiş olsanız bile, oyuna devam etmelisiniz!"

"Bu numara elbisenizin koluna bir şey saklamanızı gerektiriyor. Çok iyi hazırlanmışsın, değil mi?"

Rişe gözlerini kaçırmak istedi ama onun kendisinden şüphelenmesini istemediği için cesaretini toplayıp ona çevirdi. "Aslında yolculuğumuzda biraz dinlendikten sonra sana göstermeyi planlıyordum."

"Oh? Gerçekten de bana oyuncak bir ayı çıkaracağını mı söylüyorsun? Ben mi?"

"Çok kabarık, sizi rahatlatacağını düşündüm, Majesteleri..."

"Hah!" Arnold bir kahkaha attı. Rishe'nin gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Şaşırtıcı derecede açık bir jest. "Peki, olsun. Bununla devam edebiliriz."

"Gerçek şu ki, Bazilika'da küçük çocuklar olabilir diye alıştırma yapıyordum!"

"Anlıyorum. Bu çok kötü."

Neyin "çok kötü" olduğunu bilmiyordu ama bu konuyu kapatmaya karar verdi. Bunu yapArnold daha da şüphelenecekti.

Bu, Büyük Bazilika'da ya da yolda karşılaştığımızda Bayan Millia ile etkileşime geçmem için bir yoldu. Prens Arnold'un en başından beri Bayan Millia ile karşılaşmak düşündüğünden şüpheliyim... Sorun onun ve babasının neye inandığı.

Rişe arkasını döndü ve baba ile kızını izledi.

daha önce olduklarından çok daha sakindiler.

"Lütfen dur, Millia. Büyük Bazilika'ya sadece biraz daha var. Beyaz bir arabaya , değil mi?"

"Şimdi bakıyorum da beyaz çocukça, değil mi?! Festivalde kraliyet rahibesinin yerine geçmek seçildim, bu yüzden rolüme uygun bir arabaya binmem gerekiyor!"

Jonal ailesinin hizmetkârları ve hizmetçileri bu değişik tokuşu endişeli ifadelerle izlediler. Rische onların arasında bir yüz tanıyamadı.

Bu çok garip.

Bu durumla ilgili bir şey onu rahatsız etti.

Bayan Millia hiç bu kadar şımarık olmamıştı. Elbette ders çalışmaktan şikâyet ediyor ve tatlı istediğinden sızlanıyordu ama arabasının rengi gibi somut şeyler konusunda hiç bu kadar mantıksız olmamıştı. Sanırım onunla on bir yaşında tanışmadan önce de böyle olması mümkün, ama...

Dük Jonal'a da yan gözle baktı. Onun uzun süredir hasta olduğunu duymuştu ama şu anda karşısındaki adam tam bir sağlık abidesiydi. Belki biraz yorgun görünüyordu ama bu, yakın mesafede zor bir kızın öfke nöbetleriyle uğraşan biri için mantıklı bir durumdu.

Dük derin bir iç çekti ve başıyla selam vererek Rische ve Arnold'a döndü. "Geç tanıştırdığım için özür dilerim. Ben Josef Ehrenfried Jonal. Kutsal Domana Krallığı'nda dük olarak hizmet etme onuruna sahibim. Kızımın davranışı için özür dilerim." Gözleri Arnold'un arabasındaki Galkhein armasına kaydı. "Sanırım siz ikiniz Galkhein kraliyet ailesine mensup değilsiniz?"

Arnold kısa bir nefes aldı ve kendini veliaht prens olarak tanıttı. "Ben Arnold Hein. Eminim babam imparatoru tanıyorsunuzdur."

Jonal usulca soluk soluğa kaldı. Tedirginliğini iyi saklamıştı ama Rische -ve muhtemelen Arnold- bunu hemen fark etmişti. Bunu bir gülümsemeyle örtbas ederek, "Ekselansları veliaht prensle konuşma şerefine nail oldum. Bu genç bayan yeni nişanlınız olmalı. Kızımın kabalığı için bir kez daha çok özür dilerim."

"Eğer karımı rahatsız etmediyse..."

"Tabii ki hayır. Böylesine sevimli bir genç hanımla tanışma fırsatı bulduğum için minnettarım," dedi Rische. Arnold ve Dük Jonal birbirlerine hoş beş ederken, Rische diz çöktü ve nazik bir gülümsemeyle Millia'ya yaklaştı. "Leydi

Millia, neden babanla kavga ediyorsun?"

"Ben merhum kraliyet rahibesinin dublörüyüm ama babam bunu anlamıyor. Festival neredeyse geldi, bu yüzden rolümü mükemmel oynamalıyım yoksa tanrıçayı ve gerçek kraliyet rahibesini utandıracağım!"

"Vay canına! Demek bir sonraki festivalde kraliyet rahibesi olarak görev yapacaksınız, Leydi Millia?"

Rishe tüm bunları biliyordu ama sanki ilk kez duyuyormuş gibi davranıyordu. Haçlı Seferi, inançlarının merkezi figürü olan tanrıçayı kutlamak için bir festival düzenledi. Normalde, tanrıçanın kanını taşıdığı söylenen rahibe onun vekili olarak festivale katılır ve dua ederdi. Kilise bu kadınları nesiller boyunca korumuştur - ta ki son kraliyet rahibesi yirmi iki yıl önce bir kazada ölene kadar. Erkekler soyu devam ettiriyordu ama kraliyet rahibesi rolünü sadece bir kadın üstlenebiliyordu.

Bu yüzden Kilise yirmi yıldır festival düzenlemedi. Ancak gelen tüm şikayetlerden sonra, bu yıl festivalleri vekil bir kraliyet rahibesi ile yapmaya başlayacaklar.

Dördüncü döngüsünde duyduğu açıklamayı tekrar düşündü. "Doğru hatırlıyorsam, sadece Kutsal Domana Krallığı'ndaki bir evden gelen soylu bir hanımefendi kraliyet rahibesinin vekili olarak hizmet edebilir. Bu pozisyon için siz mi seçildiniz Leydi Millia?"

"Bu doğru! Bu büyük bir onur, biliyorsun. Ama babam..." Millia dudaklarını sıkıca bastırdı, sonra mırıldandı: "Babam aptal. Beni delirtiyor..."

Rişe gözlerini kırptırdı. Millia'nın daha önce hiç bu kadar sessiz konuştuğunu duymamıştı. Bir dakika öncesine kadar Millia sanki çok daha küçük bir çocukmuş gibi öfke nöbeti geçiriyordu. Şimdi ise babasını izlerken yaşının çok ötesinde görünüyordu.

"Onu lanetleyebilmeme rağmen, lanetlediğim herkesin öldüğüne hala inanmıyor."

Rishe'nin omurgasında bir ürperti belirdi ve . "Leydi Millia, siz ne...?" Sözüünü yarıda kesti, daha fazlasını söyleyemedi. Daha önce hiç görmediği bir ifade bir zamanların hanımefendisinin yüzüne kazanmıştı.

Bunu düşündüğünde, bir gece aynı yatakta uyurken yaptıkları bir konuşmayı hatırladı.

"Biliyor musun Rishe, bir zamanlar gizli tutmam gereken bir gücüm vardı. Artık kullanamıyorum ve babama bunun ne tür bir güç olduğunu kimseye söylemeyeceğime dair söz verdim..."

ama bu doğru."

Millia sade ve dik başlı bir kızdı, ama o konuşma sırasında yüzü bulutlanmıştı - çok alışılmadık bir durumdu. Şimdi düşününce, Rishe o zaman takındığı tedirgin ifadenin bahsettiği bu "lanetle" bir ilgisi olabileceğini hayal etti.

Büyü ya da lanet diye bir şey yoktur... normal biri muhtemelen şu anda böyle düşünüyor olurdu. Ancak Rishe bu olasılığı göz ardı edemezdi çünkü kendisi de gizemli bir güç sayesinde hayatını yeniden yaşıyordu.

Millia'ya ne söyleyeceğini düşünürken ensesinde bir diken hissetti. Sadece bir saniyeliğine olmuştu ve muhtemelen başka kimse fark etmemişti ama arkasını döndüğünde ne olduğunu anladı.

Prens Arnold?

Arnold, Dük'le hoşbeş etmeyi bitirmiş gibiydi ve gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Daha doğrusu, gözlerinde son derece soğuk bir bakışla Millia'yı inceliyordu. Genç bir kızla ilk kez karşılaşan birinin bakacağı türden bir bakış değildi bu.

O buzgözler Rishe'ye birini hatırlattı. *Beş yıl sonra imparator Arnold Hein'in gözlerindeki aynı bakış.*

Gelecekte kiliseleri yerle bir edecek olan Arnold, vekil kraliyet rahibesine yaklaştı. Rishe refleks olarak Millia'ya döndü ama kız Arnold'un kendisine baktığını fark etmemiş gibiydi.

"Şimdi arabama geri döneceğim. Doldurulmuş hayvan için teşekkür ederim!" "Oh, Leydi Millia...!"

Kız sıçrayarak uzaklaştı ve arabasının içinde kayboldu. Babası Rişa'ya başıyla derin bir selam verdi, o da karşılık olarak reverans yaptı ve sonra nefesini içine çekti.

"Rishe, gidiyoruz. Buraya gel."

"Emredersiniz, Majesteleri."

Arnold her zamanki ifadesiz haline geri dönmüştü. Onun çağrısı üzerine Rishe onu arabaya kadar takip etti ve koltuğuna geri döndü. Pencereden dışarı baktığında dük ve maiyetinin yolun iki tarafında beklediğini gördü. Arabada kraliyet rahibesinin dublörü olabilirdi ama yine de bir dükü temsil ediyorlardı. Muhtemelen yola çıkmadan önce başka bir ülkenin kraliyet mensuplarının arabalarını sıkıştırmamak için bir süre beklemek niyetindeydiler.

Sanırım önce Büyük Bazilika'varacağız. Rishe Arnold'a baktı. Ona attığı bakış... Prens Arnold senin bilmem ne olduğunu fark etmedi, değil mi? Dük Jonal'ın ailesiyle ilgili bir şey hatırlayarak kaşlarını çattı. ... Hayır, bunu sormalıyım. Burada açık konuşabilirim.

Rishe düşündüğü süre boyunca Arnold'ı inceledi. Araba tekrar hareket etmeye başladığında ve Arnold evraklarını topladığında, "Ne?" diye sordu.

"Az önce Leydi Millia'ya çok korkutucu bir şekilde bakıyordunuz."

Arnold elindeki kâğıtlardan başını kaldırıp ona baktı; onun bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyor olmalıydı. "Ona normalde baktığımdan daha farklı baktığımı düşünmemiştim."

"Evet, öyleydiniz. Genelde yüzünüzde daha nazik bir ifade vardır, Majesteleri."

"..."

Arnold'un kaşlarını çatması şaşırtmıştı; konuşmanın ilerleyen bölümlerine kadar kaşlarını çatmasını beklemiyordu. "Ha? Bir sorun mu var?"

"Hakkında böyle bir şey söyleyebilecek tek kişi sensin.

Ben.

"

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Her neyse."

Rishe başını eğdi ve Arnold elindeki belgeleri onun yanına bıraktı. O da dirseğini pencere çerçevesine dayadı ve gözlerini indirirken çenesini ellerinin arasına aldı.

"Bunun için özel bir neden yoktu. Sadece çocukları sevmiyorum."

Anlıyorum. Demek öyle . Rishe biraz daha zorlamaya karar verdi. "Yine de Leydi Millia neredeyse on yaşında. Üçüncü kız kardeşiniz de o yaşlarda değil mi Prens Arnold?"

"Umurumda değil ve hatırlamıyorum."

Acaba bunu mu demek istiyor, diye düşündü Rishe, ikna olmamıştı. Theodore'a karşı hissettikleri ile davranışları arasındaki farkı göz önünde bulundurarak onun sözlerine tam olarak inanamıyordu.

Kadının şüpheliği yüzünden okunuyordu, Arnold içini çekti ve hala ifadesiz bir şekilde ona, "Aile üyeleri arasında koşulsuz sevgiye inanmıyorum. Kan bağının iki insanın ne kadar iyi hiçbir ilgisi yoktur."

"Sanırım haklısın." Rische'nin de ailesiyle pek iyi bir ilişkisi yoktu. Arnold ailesini daha çok yabancılar gibi görüyorsa, o zaman ona karşı gerçekten bir argümanı yoktu. *Yine de neden kız kardeşinden çok babasına atıfta bulunuyormuş gibi hissediyorum?*

Arnold'un bakışları uzaktaki bir şeye sabitlenmişti. Rische onun görüş açısını takip etti ve görkemli bir taş bina gördü: Büyük Bazilika. Aynı bina Rische'nin ölümünden sonra muhtemelen küllerden başka bir şey olmayacaktı.

Orada sadece birkaç gün kalabileceğiz. Fesih kesinleşmeden önce araştırmamı bitirmeliyim.

Yaklaşık bir saat sonra arabaları Büyük Bazilika'ya vardı. Arnold bir kez daha Rische'nin elini tuttu ve arabadan indiler.

İşte o zaman oldu. "Dur! Hey, ne yapıyorsun?!"

Arkalarında bir şövalyenin bağırıldığını ve bir atın kişnediğini duydular. Rische tam zamanında dönerek yaklaşık on yaşlarında bir çocuğun attan yere düştüğünü gördü. Çocuğun omuzları aldığı her nefeste çöküyordu; bitkin düşmüş olmalıydı. Arnold'un imparatorluk muhafızları hem dikkat hem de endişeyle çocuğun etrafını sardılar. Rische de koşarak yanına gitmek istedi ama Arnold onun bileğini sıkıca kavramıştı.

Bunun alışılmadık bir durum olduğunu bir bakışta anlayabildi. *Atın eyerindeki arma Dük Jonal'ın ailesine ait. Burada neler oluyor?*

Rische çocuğa bir an baktı ve nefesi kesildi.

Onu tanıyorum!

Altıncı döngüsünde, Rische'nin her zaman göz olduğu bir çocuk vardı. Kendisinden dört yaş küçüktü, yani şimdi on bir yaşında olacaktı. Parlak kahverengi saçları ve melek gibi bir yüzü vardı ama yetişkinlere pis pis bakma alışkanlığı da vardı. Gözlerinden birini kapatan siyah göz bandı bu izlenimi pek de yumuşatmıyordu.

Attan düşen çocuk tıpkı ona benziyordu. Yanılıyor olma ihtimali her zaman vardı ama benzerlik tekinsizdi. Hatırladığından daha kısa görünüyordu ama onunla ilk karşılaştığından altı ay tanıştığı için bu mantıklı geliyordu. *Yine de bu konuda hiçbir şey duymadım.*

Başını kaldırıp şövalyelere baktı ve nefes nefese kalarak zar zor "Lütfen... yardım edin..." diyebildi.

"Sakin ol. Konuşabiliyor musun? yavaş gidin." "Dük..."

"Sadece nefes al. Biri su getirsin!"

"Prens Arnold, lütfen bırak gideyim!" Rishe böyle deyince Arnold onu tutmayı bıraktı. Ama o şövalyelere doğru , Prens Arnold onun önüne geçti ve çocuğun önünde diz çöktü.

Şövalyeler onu durdurmaya çalıştı. "! Lütfen geri çekilin. O bir çocuk olabilir ama siz hâlâ tehlikede olabilirsiniz..."

"Konuşamıyorsanız, başınızı sallayın ya da sallayın. Lord Jonal'a bir şey mi oldu?"

Çocuk başını salladı ve Rishe kalbinin endişeyle çarptığını hissetti.

"Dük çoktan öldü mü?"

Çocuk öfkeyle başını salladı. "O zaman hayatı hâlâ tehlikede mi?"

Çocuk tekrar başını salladı. Arnold'un bir sonraki sorusu karşısında beti benzi önce Rishe bir an için rahatladı.

"Aynı şey kızı için de geçerli mi?" Çocuk başını salladı.

Oh, şükürler olsun.

Arnold gözlerini kıstı ve tekrar ayağa kalktı. En azından durumun *o kadar* da vahim olmadığını tespit etmişlerdi. Şövalyelerden biri çocuğa bir bardak su getirdi ve içerken sırtını destekledi. Suyu içtikten sonra titrek bir nefes aldı.

"Şimdi konuşabiliyorsanız, durumu açıklayın."

"Onların arabası..." Sonunda konuşmayı başardığında, Rishe tam da duymayı beklediği sesi duydu. O gerçekten Leo'ydu, tanıdığı çocuk. Ağlamak üzereymiş gibi görünen Leo, "Aniden bir tekerleği kayboldu!" diye ekledi.

Ne?

"Lord Jonal kollarında Leydi Millia ile arabadan atladı. Ancak araba ve atlar bir vadiye düştü ve Efendi kolundan yaralandı."

Millia'nın sesi Rişa'nın zihninde tekrarlandı: *"Büyük Bazilika'ya gidiyoruz ama ben bu çocuksu arabaya binmek istemiyorum. Ama babam anlamıyor..."*

"Onu lanetleyebilmeme rağmen, lanetlediğim herkesin öldüğüne hala inanmıyor."

Millia sinir krizi geçirdikten sonra, şikâyet ettiği araba bir çukura düşmüş ve onu azarlayan dük yaralanmıştı. Millia'nın bahsettiği "lanet" gerçek olmuş gibiydi.

Rishe kendini elbisesini tutarken buldu. *oluyor?*

Bölüm 2

RISHE altıncı hayatında şövalyeler tarikatına katıldığında, Leo vücudunun her yerindeki yaralar iyileşirken orada ev işleri yapmakla görevlendirilmişti. Leo huysuz bir tipti ama çoğunlukla içine kapanıktı ve iyi iş çıkarırdı. Her zaman başını öne eğip, uzun ve dağınık saçlarını gösterirdi. Rishe onu yıllardır tanıyordu ama kendisine açılmasını hiç sağlayamamıştı.

Sadece bir kez, göz bandının altında ne olduğunu gördü. Gözü, acı verici görünen bir yara iziyle tamamen kapanmıştı. Yaranın ciddi olduğu bir bakışta anlaşılıyordu.

Bir gün Rishe birlikte kaldığı kıdemli bir şövalyeye "Joel, Leo'nun şövalyelere nasıl katıldığını biliyor musun?" diye sordu.

"Hmm?" Yatağının üst ranzasına yerleşen büyük oğlu, boş zamanlarını uyuyarak geçiriyordu. Bugün gerçekten uyanık olduğu nadir günlerden biriydi. Tembelce başını kaldırdı ve duvara dayalı bir sandalyede oturan Rishe'ye baktı. Sonra ona Lucius takma adıyla, yani Rishe'nin erkek şövalye kişiliğiyle seslendi. "Lu, yine başkalarının işine burnunu sokmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece... bugün görevlerini bitirdikten sonra eğitim alanının bir köşesinde tek başına oturdu ve herkesin tekrar çalışmasını izledi."

Joel zaten uykulu olan gözlerini kıstı. "Hmm? Yani beni bile yenemezken dikkatinin dağılmasını göze alabiliyorsun, öyle mi? Ne kadar küstahça."

"Sen bankta uyuklarken nasıl yapabilirdim ki?!"

Kıdemlisi umursamaz bir şekilde esnedi ve sonra arkasını döndü. Yine de konuşmayı tamamen bırakmadı. "Onu bir geminin ambarında bulmuşlar. O sırada orada olan lordumuz onu yanına almış. Küçük adam iltihaplı yaraları yüzünden ateşler içindeyken hikâyesini anlatmış. Son işinde nasıl çuvalladığıyla ilgili bir şeyler anlatmış. Bunun için o kadar kötü dövülmüş ki öleceğini düşünmüş. Bu yüzden kaçmış."

"On bir yaşındaki bir çocuk sadece işinde hata yaptığı için mi ağır bir şekilde cezalandırıldı?"

"Çalışanlarına insanlık dışı davranan zengin insanlar o kadar da nadir değil. Bak, söyledim çünkü bu konuda boşboğazlık etmeyeceğini biliyorum, tamam mı? Daha fazla derine inmeye çalışmayın," dedi Joel ve tekrar battaniyesine sarıldı. "Leo'nun

Zamanı geri döndürmenin bir yolunu bulamazsanız, o iğrenç yaralarıyla baş başa kalacak."

Büyük Bazilika'daki antrenin kapısı yumuşak bir sesle çalındı. "Affedersiniz, Majesteleri, Leydi Rishe."

Arnold'un hizmetçisi Oliver odaya girdi. Arnold'un oturduğu kanepeye yaklaştı, hızlıca eğildi ve "Majesteleri Jonal ve kızı odalarına çekildiler. Arabanızı ödünç almalarına izin verdiğiniz için size resmen teşekkür etmek istediğini belirtti."

"Ona gerek olmadığını söyleyin. Dük'ün ya da kızının durumunda bir değişiklik var mı?"

"Hanımefendi sadece arabanın düşmesinin şokuyla ağlıyordu. Sonunda bir dakika önce sakinleşti."

Arnold yanında oturan Rishe'döndü. "Öyle diyor."

Durumlarını kişisel kaygılarından dolayı değil, Rishe'nin iyiliği için sormuştu.

"Teşekkür ..." Rishe içini çekti ve kaslarını gevşetti. *Bunu duyduğuma sevindim.*

Arnold ve Rishe kazayı duyduktan sonra hemen harekete geçmişlerdi. Leo'nun rehberliğinde kaza yerine gitmişler ve yol kenarında titreyen Dük ile Millia'nın kendi arabalarına binmelerine yardım etmişlerdi. Rishe de yaralanma olup olmadığını kontrol etmek için onları hızla muayene etmişti. Daha sonra şövalyeleri düşen arabayı almaya gittiler. Neyse ki atlar ölümcül bir yara almamıştı ama araba aşağı inerken bir ağaca çarpmış ve ciddi hasar almıştı.

Millia dönüş yolu boyunca ağlamış ve Rishe'ye sarılmıştı. Bir kolu zedelenmiş olan Dük Jonal kızını yatıştırmaya çalıştı ve Rishe ile Arnold'a tekrar tekrar teşekkür etti. Çocuğun arabada kaskatı oturduğunu görünce de, "Gidip yardım getirdiğin için teşekkürler Leo," dedi.

Tüm sonra, Rishe ve Arnold Büyük Bazilika'ya geri döndüler.

Umarım Bayan Millia odasında biraz dinleniyordur. Daha fazlası var.

Yine de dikkate alınması gereken önemli şeyler var.

Rishe'in yeni bir endişesi vardı. Lord Jonal o çocuğa "Leo" dedi. Tanıdığım Leo olmalı Ama göz bandı takmıyor ve sol gözü gayet iyi durumda. Hmm...

Belli ki, çocuğun gözünü kaybetmesine neden olan olaylar henüz gerçekleşmemiştir.

Joel bana Leo'nun önceki işvereni tarafından dövüldüğünü söyledi. Leo üç ay şövalyelerle birlikte olacak. Zamanlamayı göz önüne alırsak, "önceki işvereni" Dük Jonal olmalı.

Bunun üzerine bakışlarını yere indirdi.

Ekselanslarının hizmetkârlarını dövdüğüne dair hiçbir şey duymadım. O her zaman yeni işçilerin hatalarını sıcak bir gülümsemeyle affeden biriydi. On bir yaşındaki bir çocuğa böyle korkunç bir dayak attığını hayal etmek zor.

Ancak burada hiç hizmetçi olmadığına göre, yakında personeline büyük bir değişiklik olacağını varsayıyorum ve bunun bir nedeni olmalı. Bir de Bayan Millia'nın bahsettiği şu "lanet" var.

Aklına gelen her yeni düşünce bir öncekinden daha kötüydü.

Belki de lanet gerçekten vardır.

Arnold'un çekmemek için başını dikkatlice eğdi.

Ya Leo'nun yaralarına Dük Jonal değil de, onun etmeye çalıştığı başka biri sebep olduysa? Ve olanları gizlemek için belki de bunu bilen tüm hizmetkârları görevden aldı. Lord Jonal'ın korumak için bu kadar ileri gidebileceği tek kişi...

Rishe başını kaldırıp Arnold'a baktı. "Teşekkürlerine ihtiyacımız olmadığı doğru ama en azından iyileştiklerinde onları görmek isterim."

"..."

"Bizi almaya gelen o çocuk için de endişeleniyorum. Bize bu kadar çabuk ulaşabilmek için kendini çok zorlamış olmalı."

Prens açık bir hoşnutsuzlukla Rishe'ye baktı. Sonunda içini çekti ve "Oliver, bir şeyler planla," dedi.

". Ekselanslarını ikna ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Rishe."

Ne yazık ki burada sadece kendi kişisel güdülerim var.

Çok geçmeden kapı bir kez daha çalındı. Bu kez genç bir rahipti.

"Majesteleri, başpiskopos sizi şimdi görecektir." Arnold

cevap olarak bir şey söylemedi ama...

Çok bariz bir şekilde kaşlarını çatıyor!

Arnold ve Rische'nin randevuları farklıydı çünkü basitçe farklı işleri vardı. Arnold Kilise ile resmi bir siyasi iş için buradaydı, Rische ise Prens Dietrich ile olan nişanını feshetmeye çalışıyordu. Arnold, Kilise'nin liderlerinden biri olan başpiskoposla konuşacaktı.

Öte yandan Rische, belirli bir yetki seviyesine herhangi bir piskoposla görüşebilirdi. Bu nedenle, ikisinin yolları bir süreliğine ayrılacaktı.

"Prens Arnold, rahip sizi bekliyor."

Arnold hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı ve gözlerini yanında duran Oliver'a dikti. "Oliver, Rische ile kalmanı istiyorum."

Oliver elini kalbine götürdü ve eğildi. "Nasıl ."

Sonunda Arnold ayağa kalktı ve rahiple birlikte odadan çıktı. Kapı kapandı ve Rische Oliver'la yalnız kaldı.

"Ah, bu gerçekten yardımcı oluyor!" Oliver yenilenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Sen etrafımdayken lordum çok daha makul biri oluyor. Keşke hep böyle olsa."

"Makul" mu Oliver? Gerçekten mi?

Oliver Arnold'dan çocukmuş gibi bahsediyordu ama ona on yıldır hizmet ediyordu. Bu da Arnold dokuz yaşındayken onun hizmetçisi olduğu anlamına geliyordu. Eğer Arnold'un yanında o kadar uzun süre hizmet ettiyse, efendisi hakkında bu şekilde konuşması doğal olabilirdi.

"Gerçekten, onu siz olmadan ikna edebilmem gerektiğini biliyorum Leydi Rische. Açıkçası beceriksizliğimden dolayı utanıyorum."

"Beceriksiz değilsin Oliver. Ayrıca eminim Majesteleri sana karşı bu kadar şımarık davranıyordur *çünkü* muhatap olduğu kişi sensin. Bu sana güvendiğinin kanıtı."

Eğer bu kadar yakınlarsa, Rische Arnold'un ona evlenme teklif etme nedenini söylemiş olmasını umuyordu; gerçi olsa bile Oliver'ın ona söyleyeceğinin garantisi yoktu. O bunları düşünürken Oliver'ın gülümsemesi sıcaklaştı.

"Lordumu gerçekten yakından izliyorsunuz, değil mi Leydi Rishe?"

Oh... Rishe geçmişte böyle gülümseyen insanlar tanımıştı. Rishe'nin şövalye arkadaşları da hizmet ettikleri kraldan bahsederken aynı gülümsemeyi takınırlardı: aynı anda hem sadık, hem gururlu, hem saygılı, hem de şefkatli. Çok sağlam bir ilişkileri var. Umarım bir gün Oliver'a Prens Arnold'u sorabilirim.

Ancak nasıl sorduğu konusunda akıllıca davranmazsa, sorunun Arnold'a geri döneceğini tahmin edebiliyordu. Rishe dolambaçlı, dolaylı bir soru sorma yöntemiyle başlamaya karar verdi.

"Prens Arnold ile hep bu kadar yakın mıydınız Oliver?"

"Ha ha ha, tabii ki hayır." Oliver hâlâ o ferahlatıcı gülümsemesini takınarak eğlenerek güldü. "İlk kez dokuz yaşındayken lordum tüm hizmetkârlarını öldürdükten hemen sonra tanıştık."

Rishe kulaklarına inanamadı.

Oliver onun şaşkın sessizliğini görmezden geldi ve kayıtsızca devam etti, "O zamanlar ben de pek sadık bir hizmetçi sayılmazdım, yeni yaralanmış ve şövalye olarak hayatımı terk etmek zorunda kalmıştım. Ailem tarafından reddedilmiştim, bu yüzden lorduma hizmet etmeye başladığımda ölecek bir yer arıyordum."

"..."

"Oh. Olayı duymadın mı?" diye sordu ve Rishe başını sertçe salladı. Oliver düşünceli bir şekilde mırıldandı. "O halde artık sarayda çok daha az söylenti dolaşıyor olmalı. Birkaç tanesini daha dolaşıma sokmam gerekecek."

Rishe kıpırdamadan öylece dururken, günün üçüncü kapısı çalındı. "Bu eskortunuz olmalı, Leydi Rishe. Hadi gidelim. Size eşlik edemem. "Şapelin içine, ama seni oraya götüreceğim."

Rishe yorgun bir şekilde sandalyesinden kalktı. "Teşekkür ..."

Yani, imparatoru öldürmeden önce annesini öldürdüğünü , bu yüzden yeni söylentilerle sersemlemeyi geçtiğimi sanıyordum. Anlaşılan öyle değilmiş!

Oliver kapıdaki rahiple soğukkanlı bir şekilde konuşuyordu. Rishe onun fark etmemesi için sessizce içini çekti. *Leo ve Bayan Millia'yı merak ediyorum ama en büyük gizem Prens Arnold'la ilgili.*

Söylemek istediği her şeyi içinde tutan Rishe, Oliver'ın işaretiyle yaklaştı. Rahibi Büyük Bazilika'nın doğu tarafındaki şapele kadar takip etti. Kalın kapısı ona belli belirsiz tanıdık geldi.

Oliver gülümseyerek kapının yanında durdu. "Gidebileceğim en fazla yer burası. Sonra görüşürüz, Leydi Rishe."

"Teşekkür , Oliver. Şimdilik hoşça kalın."

Rishe'nin şimdi şapele girmesi ve tanrıçanın kutsal heykeli önünde nişanının feshini ilan etmesi gerekiyordu. Ardından piskoposlar bazı ilahiler okuyacak ve Rishe kutsal sözleri tamamen özümsemişinde nişanının feshedilmesinden kaynaklanan kirlilik bedeninden ve ruhundan arınacaktı. Bu süreç günün geri kalanında devam edecekti.

Diğer rahipler yanından geçerken onun hakkında fısıldaştılar.

"Zavallı kız. Bir nişan törenini iptal etmek için saatlerce ilahi dinlemesi gerekir, değil mi? Bu, dindar bir mümin için bile zordur."

"Bir kez bile mola vermesine izin verilirse şanslı olacak..."

Rishe ne konuştuklarını zar zor duyabilse de, dudaklarının hareketlerinden oldukça iyi bir fikir edinebilmişti. Şapele girerken yutkundu ve kendini çelikleştirdi.

Birkaç saat sonra.

Bu çok eğlenceli!

Tamamen kendi töreni için ayrılmış alanda, Rişe heyecandan titriyordu. Piskoposların sesleri güzel şapel boyunca yankılandı. Okudukları mezmurlar orijinal kutsal kitaptan çevrilmişti. Genç bir soylu hanımefendi olarak geçirdiği ilk günlerde bu mezmurları sayısız kez dinlemişti. Ancak şimdi Rishe için yeni bir anlam kazanmışlardı.

On ikinci mezmurun Qualuk Takımadaları ile bağlantılı olduğuna inanamıyorum! Piskoposların seslerini dinlerken koltuğunun kenarındaydı. Mezmurların hep güzel sözcüklerden oluşan sanatsal parçalar olduğunu düşünürdüm ama bu hiç de doğru değil. Bunlar tanrıların başrolde olduğu büyük bir macera öyküsü!

Bunu ilk mezmur başladıktan kısa bir süre sonra fark etmiştir. Her ne kadar soylu eğitiminden bunu öğrenememiş olsa da, başka hayatlara yaptığı dünya çapındaki seyahatler mezmurların imgeleri ve daha fazlası için bir bağlam sağlamıştır.

Piskoposun az önce okuduğu "Don Nefesi" kışın Qualuk kıyılarına bulunuyor olmalı. Bu da dokuzuncu mezmurdaki Büyük Gelgit'in -yani okyanusun- yakında tekrar ortaya çıkacağı anlamına geliyor, değil mi? Evet, biliyordum! "Çiçeklerin bile donduğu" bölüm, okyanusun yüzeyi buz tuttuğunda nasıl beyaz çiçek tarlasına benzediğine atıfta bulunuyor. Bu çok güzel.

Üçüncü yaşamında Michel ile birlikte bu fenomeni araştırmıştı. Rişe'nin gözleri donmuş deniz manzarasını hatırladıkça nostaljiyle parlıyordu.

"Ve büyük bir gök , bunun üzerine şimşek köpüren toprağı deldi ve yeni bir şafak getirdi..."

Acaba bu Kral Solnero ile ilgili bir hikayeye dönüşecek mi? Prenses Eusones daha önce ortaya çıktı, bu yüzden sıradakinin o olacağını varsayıyorum. Sabırsızlanıyorum!

Kutsal kitabı okuyan piskopos Rişa'ya baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. On ikinci mezmuru okuduktan sonra aniden sordu: "Neden burada biraz ara vermiyoruz? Epeydir devam ediyoruz."

"Tanrım, bu kadar uzun oldu mu?" Daha fazlasını duymak için can atıyordu ama beklemek zorundaydı. *Devam etmesini ne kadar istesem de, piskoposun yorgun olduğuna eminim.*

Gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı ve bu yüzünden okunuyordu. Bu durumdan rahatsız olan piskopos aceleyle şapelden çıktı.

Rishe vitraydan odaya süzülen ışığı gözlemledi. *Güneşin konumuna bakarak yaklaşık üç saat geçtiğini söyleyebilirim.*

Ayağa kalktı ve çocukluk anılarını düşündü. Balkonda, üzerinde orijinal dilinde bazı ilahilerin yazılı olduğu bir duvar resmi vardı. Balkon kapısını açtı ve serin esintinin yanağını okşamasına izin verdi. Balkon duvarı akşamın erken saatlerinin altın ışığıyla yikanıyordu. Rishe duvar resmini inceledi, gözleri oyulmuş metnin satırlarını takip ediyordu.

İşte bu. Tanrıça ve Mezmurlar. Uzun zamandır Haçlı Seferi yazısını . Bakalım, bu satır... "Tanrıça insanlara korumasını verdi."

Duvar resminde sadece mezmurlardan alıntılar vardı. Rishe bunları okurken büyük ölçüde anılarına güveniyordu. *"Kraliyet rahibesi tanrıçanın görünmeyen, duyulmayan korumasını dünyaya yaydı. Sevgiyle rehberlik etti..."*

Rishe, birinin yaklaştığını hissedene kadar onları okuyarak ileri geri gitti. Bir adamın balkona adım attığını görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Altın iplikle işlenmiş bir piskopos cübbesi giymişti. Görünüşe göre, ona mezmurları okuyan piskoposlardan farklı bir rütbeye sahipti.

"Siz Leydi Rishe Irmgard Weitzner olmalısınız." Otuzlu yaşlarının ortalarında görünen din adamı ona dostça bir gülümseme verdi. Uzun boylu ve ince yapıydı ve ondaki bir şey neredeyse imal edilmiş gibiydi. "Ben Kristoff Justus

Traugott Schneider. Başpiskoposun yardımcısı olarak görev yapıyorum."

"Piskopos Schneider, bu töreni bu kadar ani talep ettiğim için özür dilerim." "Özür dilemene gerek yok. Evlenmek istediğiniz kişiyle evlenememiş olmanız ama bu da tanrıçanın isteğidir."

Schneider, Rishe'nin okuduğu duvar resmini inceledi. "Bu duvar resminde tanrıça ve kraliyet rahibesi ile ilgili mezmurlardan bölümler yazılı.

Yazı garip değil mi? Bu Haçlı Seferi dili. Yazıyı ve dili öğrenmek son derece zor, bu yüzden okuyabilen sadece bir avuç insan var."

"Haçlı Seferi tanrıçanın konuştuğu , değil mi? Bu yüzden bizim dilimizden bu kadar farklı."

"Ah, demek bu konuda biraz bilgilisiniz. Aynen dediğiniz gibi. Ustalaşmak için on yıl çalışmam gerektiğini söylemekten utanıyorum." Sanki geçmişe bakıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Merhum kraliyet rahibesi son derece becerikliydi. Onun akıcılığında birini bir daha görebileceğimizden şüpheliyim."

"Geç' şunu mu kastediyorsunuz...?"

"Evet, yirmi iki yıl önce bir kazada ölen kraliyet rahibesi." Schneider'in gülümsemesi hüznlendi. "Kraliyet rahibesinin tanrıça soyundan geldiğinin söylendiğini biliyor muydunuz? Bu yüzden sadece rahibe soyundan gelen bir kadın bu pozisyon için seçilebilir. Önceki rahibemizin bir kız kardeşi vardı ama bu rol için çok zayıftı ve on yıl önce vefat etti."

"Anlıyorum."

"Ailede birkaç erkek var, yani tanrıçanın değerli soyu tamamen tükenmedi. Yine de kraliyet rahibesi rolünü sadece bir kadının oynayabileceği gerçeği değişmedi."

Rishe dinlerken, "*Çok ilginç bir konu ama bunu bana neden anlatıyor ki?*" diye düşündü.

"Özür dilerim. Havadan sudan konuşarak başlamak istemiştım ama sonunda saçmaladım." Schneider, Rishe'ye dönmeden önce gülümseyerek duvar resmini inceledi. Gözlerinin içine ciddiyetle baktı ve "Arnold Hein ile evlenmemelisin" dedi.

Rishe'nin nefesi bu beklenmedik sözler karşısında kesildi. "Şimdi neden-" diye başladı ama balkona çıkan başka bir adamı fark edince dilini tuttu.

Arnold, Schneider'a buz gibi soğuk bir bakış fırlattı. Hava çatırdadı

gerginlik ve sıcaklık birkaç derece düşmüş gibiydi. "Kilise'den hiç kimsenin tören dışında karımın yanına yaklaşamayacağını söylediğimde kendimi açıkça ifade ettiğime inanıyorum."

Schneider tereddüt etti ama boğazını temizledi ve "Ben... etkilenmediğimi söylemek zorundayım, Prens Arnold." dedi. Soğukkanlıymış davranıyordu ama Arnold'dan korktuğu çok açıktı. Her şeye rağmen Schneider ona fikrini söylemeye niyetli görünüyordu. "Leydi Rische sizin karınız değil, nişanlınz. Tanrıça henüz yemin etmediğiniz bir kadına karım demenizi onaylamaz."

"Ne demek ?"

Bir ayak sesinin keskin sesi duyuldu. Schneider irkildi. Arnold ileri atıldı ve gözleriyle Schneider'ı olduğu yerde sabitledi.

", fesih töreni henüz tamamlanmadı." "..."

"Yani tanrıçanın gözünde siz Leydi Rische'nin nişanlısı bile değilsiniz. Şu anda o hala Hermity'nin veliaht prensiyle nişanlı."

"Farklı değerler kavramını anlayabilir misin bilmiyorum ama *asla* dizlerimin üzerine çöküp tanrıçadan af dilemeyeceğim." Arnold Rische'nin elini tuttu ve onu kendine doğru çekti - belki de Schneider'dan uzaklaştırdı. Sonra karanlık bakışlarını piskoposa çevirdi. "Seni öldürmek gibi büyük bir günah işlemiş olsam bile."

Schneider soldu ve dişlerini sıktı. Bir karşılık veremedi, sanki balkondan fırlamış gibi ayrıldı. O aceleyle uzaklaşırken Rische kaşlarını çattı ve kendini garip hissetti. *Um.*

Hâlâ elini tutmakta olan Arnold'u inceledi. Schneider'ın kaybolduğu kapıya bölgeci bir etoburun gözleriyle baktı.

Birileri kötü bir ruh halinde.

Görünüşe göre Arnold din adamlarını Rische'ye yaklaşmamaları konusunda uyarmıştı. Bunu ilk kez duyuyordu ve kendisine sorulsa nedenini söyleyeceğinden şüpheliydi.

Onun yerine başka bir konuyu açtı.

"Henüz nişanlıyken bana karın demesen daha iyi olmaz mı?"

Bunu ilk kez yapmadığını gayet iyi biliyordu. Arnold bazen Rische'den üçüncü şahıslara karısı olarak bahsediyordu.

Nişanlım.

Eminim bunu yapmasının bir nedeni vardır. "Eş", nişanlı "dan daha kısaydı mesela. Ama henüz evli değillerdi ve ona bu şekilde hitap etmek yanlış anlaşılmalara davetiye çıkarıyordu.

Arnold en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. "Zaten anlaşma yapıldı." "Neymiş o?"

"Sen benim karım oluyorsun."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki Rishe kalbinin boğazına kaçtığını hissetti. Bağıracağından ya da daha utanç verici bir şey yapacağından endişeleniyordu, bu yüzden Arnold'un tutmadığı eliyle ağzını kapattı.

Prens ona şaşkın bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey..." Rishe mırıldandı ve Arnold daha da şüpheli görünüyordu. Rishe elini ağzından çekti ve sessizce, "Hayatta hiçbir şeyin 'tamamlanmış bir anlaşma' olduğunu düşünmüyorum, Majesteleri. Ne olacağını asla bilemezsiniz."

"Oh?"

"Nişanlı olabiliriz ama kimse geleceği tahmin edemez, değil mi?" Dietrich mükemmel bir örnekti. Nişan törenini onunla birlikte yapmıştı ve Arnold bunun nasıl sonuçlandığını biliyordu. "Sadece nişanlılığımızın yürümeyebileceğini kastetmiyorum. Örneğin... Düğün törenimizden önce ölebilirim."

Arnold cevap vermedi.

Prens Arnold'a daha önce birkaç kez öldüğümü söyleyemem, bu yüzden varsayımsal zorunda.

Rishe başını eğip "Doğru mu?" ki Arnold'un boştaki eli çenesini kavradı.

Ha?

Nazikçe ama kararlı bir şekilde kızın yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Gün batımının ışığını arkasına alan Arnold, kısılmış gözlerle onu inceledi. "Buna izin vermeyeceğim."

Rishe yutkundu. Öpüşecek kadar yakındılar ve Arnold'un ona karşı bu kadar buyurgan olması nadir görülen bir şeydi. *Şimdiye kadarki tüm ölümlerimin sebebinin siz olduğunu düşünürsek, bu pek de inandırıcı değil, Majesteleri!*

İtirazını yüksek sesle dile getiremedi. Şu anki kişiye söylemenin bir anlamı yoktu.

Prens Arnold, her neyse.

Onun düşüncelerini bilmesine imkân olmayan Arnold'un yüzü onunkine daha da yaklaştı, gözleri onun yüzünden hiç ayrıldı. "Cevabın nedir?"

Sesi boğuk ve biraz da tatlıydı. Rishe aynı hem azarlanıyormuş hem de teselli ediliyormuş gibi hissetti. Arnold'un kristal mavisi gözlerine bakarken nutku tutulmuştu.

"Bana anladığını söyle, yoksa daha önce yaptığım gibi anlamamı sağlarım."

"Eep!"

Arnold başparmağını dudaklarının köşesinde gezdirdi. Tam olarak dokunmamıştı ama bu açık bir uyarıydı. Kız ciyakladı, omurgasından aşağı akan ürperti sırtını gıdıkladı.

"Önceden" derken, onu aniden öptüğü zamanı kastediyordu. Elleri nazikti ama bakışlarında bir sertlik vardı. Rişa bir yanıt vermeyi başardı. "Yine benimle alay ediyorsun..."

Son öpücüğü oldukça zorlayıcıydı. Nedenini bilmiyordu ama Arnold'un bir şeyi saklamak istediğinde kötü adam gibi davranmaya meyilli olduğunu biliyordu.

"O kadarını söyleyebilirim. Sebepsiz yere zalimlik yapacak biri değilsiniz Prens Arnold."

"Bunu merak ediyorum."

"Ha?" Rishe'nin gözleri irileştiği anda Arnold onu daha da yaklaştırdı. Yoğun gözleriyle Rishe'ye baktı. Hâlâ çenesini tuttuğu için Rishe gözlerini ondan kaçıramıyordu. O anda ve orada ona doğru eğildi.

Son öpüşmelerini hatırlayan Rişe gözlerini sıkıca kapattı. Aynı anda, adamın dudaklarının kendi dudaklarının hemen önünde durduğunu hissedebiliyordu.

Dudakları çok yakındı ama birbirlerine değmiyorlardı. Rishe onun vücut ısını aralarındaki havada hissedebiliyordu. Eğer Rishe ya da Arnold en ufak bir hareket yaparsa, ikinci öpüşmelerini yaşayacaklardı.

"Nnngh..." Rishe'nin gözleri öyle sıkı kapalıydı ki kirpikleri titriyordu. Arnold'un göz kırptığını hissetti, bu yüzden gözlerinin kapalı olmadığını biliyordu. Yavaşça geri çekilene kadar onu izlediğinden emindi.

"Phew!" Rishe tuttuğu nefesi dışarı verdi. Nefes almayı ne zaman bıraktığını bile bilmiyordu.

Gerçekten beni öpeceğini düşünmüştüm.

Kesinlikle , ama de kalbi için kötüydü. Rishe iki eliyle yanan yanaklarını tuttu ve sakinleşmek için derin nefesler aldı.

Arnold içini çekti ve kaşlarını çattı. "Her neyse, Kilise'den gelen emirlere uymayacağım. Onları dinlemek için hiçbir nedenim yok. Bunu aklınızdan çıkarmayın."

"..." dedi, bir elini kalbinin hâlâ çarpmakta olduğu göğsüne götürerek.

Arnold bir kez daha içini çekerek, "O piskopos ne istiyordu?" diye sordu. Sen?"

Seninle evlenmemem için beni uyardı. Rishe bu konuda sessiz kaldı ve duvar resminde. "Ben burada mezmurları okuyordum, o da gelip bana onları açıkladı."

Ona tüm gerçeği söylemedi ama yalan da söylemedi.

Arnold merakla ona baktı. "Bunu okuyabiliyor musun?"

"Bir süre dil üzerine çalıştım ama bırakmak zorunda kaldım. Emin olmadığım pek çok kısım var."

"Ne gibi?" Arnold sordu ve Rishe gözlerini kırıştırdı.

Onun cevabını bekledi, o da duvar resminin bir bölümünü işaret etti. "Şuradaki bölüm. Normalde ikinci kelimeyi 'bahar' olarak okursunuz ama bana başka okumalar da varmış gibi geliyor."

Arnold duvar resmine baktı ve kayıtsızca, "Sen onu 'çiçek' olarak okudun." dedi.

Rishe ona bön bön baktı.

Arnold duvar resmini ilgisiz bir şekilde inceledi ve sanki kendi dillerini okuyormuş gibi yumuşak bir açıklama yaptı, "Bu kelime çoğunlukla 'açık' olarak yorumlanır. Ardından bahsettiğiniz 'bahar' anlamı gelir. Daha az popüler olan üçüncü bir anlam daha var, o da 'çiçek', baharda açılan bir şey."

"O zaman, bahar yerine bir çiçekten bahsediyorsa, bu ondan önceki ve sonraki kelimeleri okuma şeklinizi de değiştirir mi?"

". Bu satırın tamamı 'saçları çiçek renginde olan kız' olarak okunabilir."

"Vay canına..." Arnold'un dediği gibiydi. Satıra getirdiği yorum metnin geri kalanıyla örtüşüyordu. Onun yeteneklerinden etkilenmişti ama aynı zamanda

duyduklarına inanamıyordu. "Majesteleri, Haçlı Seferi'ni okuyabiliyor musunuz?"

"En azından burada yazılanları."

"Bunlar *orijinal* mezmurlar mı! Yorumlanmaları o kadar zor ki, buna adanmış koca bir çalışma alanı var!"

Bu, başpiskoposun yardımcısının on yıl boyunca öğrenmeye çalıştığı bir dildi. Rishe sadece biraz okuyabiliyordu çünkü bir zamanlar bu dili öğrenme fırsatı . Ustalaşmaya yaklaşamamıştı bile, peki Arnold nasıl bu kadar çok şey öğrenebilmişti?

"cümleye ne demeli? Doğrudan çevirirseniz 'mevsimler kızın rehberliğinde geçer' gibi bir anlam çıkıyor ama bu bana doğru gelmiyor."

"Bu 'mevsimler kızın rehberliğinde tekrar eder'e daha yakın. Muhtemelen kraliyet rahibesinin sahne aldığı festivale atıfta bulunuyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Burada 'şarkı söylediği' yazıyor," dedi basitçe.

Rishe şaşkına dönmüştü. *Güzel ve kılıç kullanmada mükemmel, hem politika hem de strateji konusunda yetenekli ve klasik eğitim almış biri mi? Bu adam biraz fazla mükemmel değil mi?!*

Haçlı Seferi dili uzmanlık bilgisiydi; kesinlikle herkesin öğrendiği bir şey değildi. Kilise piskoposları bile normalde kendi ana dillerine çevrilmiş kutsal metinleri kullanırlardı.

Düşündüm de, Galkhein'in şimdiki imparatorunun dindar bir mümin olduğu ve Büyük Bazilika'nın evi Domana'yı bu yüzden işgal etmediği söylentisi vardı. Eğer bu söylenti doğruysa ve Prens Arnold'a bu nedenle özel bir eğitim verdiyse... belki de Majestelerinin Haçlı Seferi'nden bu kadar nefret etmesinin nedeni budur.

Rishe bunu düşünürken yanlarından soğuk bir rüzgâr geçti. Rüzgâr Rishe'nin saçlarını kaldırdı ve o da refleks olarak bir eliyle saçlarını tuttu. Ne fark ettiğinde kendi saçlarına baktı ve nefesi kesildi.

"Prens Arnold."

"Ne?"

"Ben kraliyet rahibesinin soyundan gelmiyorum." Arnold

kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bana daha önce anlattığın, çiçek renginde saçları olan kızla ilgili satır. Saçları çiçek renginde olan kızın tanrıçanın soyundan geldiğini ve kraliyet rahibesi olarak insanlara önderlik ettiğini söylüyordu, değil mi?"

"Öyle."

"Bu, kraliyet rahibesi olmaya uygun kadınların saçlarının çiçek renginde olduğu anlamına gelir, ama..." Rishe dalgalı saçlarına baktı. Sarıya çalan bir pembeydi. En yakın benzetme mercan olurdu ama bir çiçeğe benzetildiğini de görebiliyordu. "Saç rengimi kızıl saçlı annemden ve sarışın babamdan aldım. Nadir bulunan bir renk ama özel bir anlamı yok."

"..."

"Soyumun en önemli yönü babamın Hermity kraliyet ailesinden gelmesidir. Tanrıçadan herhangi bir kan taşıdığımı sanmıyorum." Rishe dudak büktü, nedense devam ettikçe daha da üzülmüyordu.

"Sen neden ?" Arnold kaşlarını çatarak sordu.

"Kraliyet rahibesi olmak için kalan son adayın ben olduğumu düşündüğünüz için mi bana evlenme teklif ettiğinizi merak ediyordum."

Piskopos Schneider ona kraliyet rahibesi olmaya hak kazanan tüm kadınların vefat ettiğini söylemişti.

"Eğer hala bir yerlerde kraliyet rahibesinin kanını taşıyan bir kadın saklıysa, onunla evlenmek Galkhein'a önemli bir güç sağlayacaktır, değil mi?"

"..."

"Ama benim kraliyet rahibesiyle hiçbir alakam yok. Eğer size yanlış bir izlenim verdimsem ve bu nedenle bana evlenme teklif ettiyseniz, özür dilerim..."

"..."

"Suratını öyle yapıyorsun?"

Arnold, Rishe'ye kalbinin derinliklerinden gelen bir kızgınlıkla baktı. Rishe nasıl cevap vereceğini düşünürken, bu tepkiye neyin yol açtığından emin değildi, o gün bilmem kaçınıcı kez içini çekti ve "Kyle'ın geçen gün seni tanrıçayla nasıl kıyasladığını hatırlıyor musun?" dedi.

Rishe konuşmayı hatırladı. Bu hayatta Kyle'la ilk tanıştığında ona "*Güzelliğin bir tanrıçanın gibi*" demişti. O sadece Coyolles'in tuhaf sosyal inceliklerini yerine getiriyordu, bu yüzden Rishe gerçekten

dinliyordu. Ama şimdi düşününce, belki de Arnold'un o zamanlar neden bu kadar sinirli olduğunu açıklıyordu.

Ah! Acaba Prens Arnold'un yüzünü böyle korkunç bir ifadeye bürünmesinin nedeni "tanrıça" kelimesinin ortaya çıkması mıydı? Kyle'a neden bu kadar sert baktığını hep merak etmişti ama sonunda mantıklı gelmeye başlamıştı. Onun da Kilise'den ne kadar nefret ettiğini anlamaya başlamıştı. Rishe kendi sonuçlarına vararak başını salladı ve Arnold sessizce ona baktı.

"Tanrıçanın kendisi çıksa bile, bırakın soyunu, ona karşı hiçbir ilgim olmaz."

Rishe gözlerini kırıştırdı. Gözlerindeki o ciddi bakışla Arnold her zamankinden daha da yakışıklı görünüyordu.

Bakışları hâlâ ona sabitlenmiş bir şekilde, "Önünde diz çökeceğim tek bir kişi var," dedi.

Galkhein'da erkekler evlenme teklif etmek için diz çöker ve kadının elinin tersini öperdi. Bu olayı hatırlayan Rishe yanaklarının kızardığını hissetti. Arnold onun ne kadar telaşlandığını görünce sırttı. Büyük ellerinden biriyle uzandı ve onun saçlarını karıştırdı.

"Şimdi çok daha iyi bir ruh halindeyim. İşimin başına döneceğim."

Sadece benimle dalga geçiyor! İtiraz istiyordu ama kelimeleri oluşturmakta zorlanıyordu. Tek söyleyebildiği zayıf bir "Sonra görüşürüz" oldu. Bu utanç vericiydi.

Arnold'un gidişini izledikten sonra Rishe iç çekti. Birkaç sakın nefes alarak yanaklarının soğumasını bekledi.

Sonunda bir keşiş balkona çıktı. "Çok özür dilerim Leydi Rishe. Törene rutin bir mola için ara verildi, ancak yeniden başlaması biraz daha uzun sürecek gibi görünüyor," dedi keşiş.

Rishe başını eğdi. "Bu iyi. Bir şey mi oldu?"

"Şey..." Keşiş derin bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve "Görünüşe göre vekil kraliyet rahibemiz kendini odasına hapsetmiş" dedi.

Rishe şapelden ayrıldıktan sonra avluda tek başına dolaşmaya başladı.

"Anlaşılan Leydi Millia kendisi için hazırladığımız festival kostümünü beğenmemiş," dedi keşiş, omuzları çökmüş bir halde. "Dük ve Leydi Millia'yı tanıyan tüm piskoposlar kapısında konuşlanmış, onu ikna etmeye çalışıyorlar. Kostüm üzerindeki son ayarlamaların yarın sabaha kadar yapılması gerekiyor, yoksa festivale yetiştiremeyiz."

Görünüşe göre şimdi odasının dışında büyük bir kargaşa vardı. Rische'nin törenini gerçekleştiren piskopos, ikna çabalarına yardım etmek için kaçmış olmalıydı.

Bu haber üzerine Rische töreni ertelemeyi önermiş ve Millia'nın odasının yerini sormuştu. Dük ve piskoposların toplandığı salona gitmek yerine, misafir odalarının bulunduğu binanın arkasındaki avluya yöneldi. Aklında belli bir amaçla gelmişti ama yolda beklenmedik bir şey keşfetti.

Burada sadece küçük bir ayak izi var. Ayak izi Büyük Bazilika'yı çevreleyen ormana doğru yönelmişti. Onu bırakan her kimse oraya doğru gitmiş. Oraya vardığımızda bize ormanın kutsal topraklar olduğu ve bu nedenle rahatsız edilmememiz gerektiği söylendi.

Ayak izini incelediğinde, bunun bir erkek ayakkabısına ait olduğunu belirledi. Şimdilik bir kenara bırakarak misafir odalarına baktı. Tam o anda, üçüncü katın en doğusundaki pencereden gelen tanıdık, tiz bir ses duydu.

"Festivalde sadece pembe bir elbise giyeceğim!"

Avludaki ağaçlarda dinlenen bir kuş sürüsü ürkerek uçmaya başladı. Sonra, Rische dükün sesini duydu.

"Millia! Sana daha kaç kere mantıklı olmanı söylemem gerekiyor?!"

En azından ikisinin sağlığı yerinde görünüyor. Buna sevindim. Rische, kavga ediyor olsalar bile seslerini duyunca rahatlamıştı. Çok kötü yaralanmamış olsalar da, bir araba kazası korkunç bir deneyimdi. Onların zihinsel ve duygusal durumları hakkında endişelenmişti ama bağırışlarındaki canlılık endişelerini yatıştırdı.

Odanın penceresi ve perdeleri açık bırakılmıştı. Rische durduğu yerden Millia'nın sırtını görebiliyordu.

Kapının diğer tarafında da birkaç kişi var gibi görünüyor. Bu sadece Bayan Millia'nın topuklarını kazmasına neden olacak!

Rische yalnız olduğundan emin olmak için etrafını taradı, sonra Millia'nın odasının bitişiğindeki bir ağaca baktı. Eteklerini yukarı kaldırdı ve bir hançeri ortaya çıkardı.

kalçasına bağlanmıştı. Hançeri bıraktı ve onu yerinde tutan kemeri çıkardı. Derme çatma bir yakalama kancası bağlanmıştı.

Şimdi o zaman.

Millia'sesi hâlâ üst kattaki pencereden geliyordu. "Neden anlamıyorsun?! Arabaya bunu yapan benim garip gücümdü!"

"Saçmalama. O bir kazaydı! Arabanın tekerleği !" "Hayır! Benim gücüm yüzünden! Eğer beni dinlemezsen, kötü bir şey olacak. tekrar olacak!"

"Oh, ama, Millia!"

"Herkes kapıdan uzaklaşsın! Eğer , o-" Millia'nın sesi kesildi. Pencereye doğru döndü ve dondu kaldı. "Ha? Ne?!"

Pencereden odaya atlayan Rishe dükün kızına gülümsedi. "Merhaba, Leydi Millia." Eteklerini sıvazladı ve yakalama kancasını sardı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken bir yaprağı usulca kopardı.

"Millia? Millia, sorun nedir?" diye dük kapının diğer tarafından.

"Hiçbir şey!" Millia cıvıladı. Rishe'e döndü ve telaşla sordu: "Buraya nasıl girdin? Burası üçüncü kat ve sen pencereden girdin!"

Rishe bir parmağını dudaklarına götürdü ve sırttı. "Bu bir sır. Benim de burada olduğumu herkesten saklayacaksın, değil mi?"

Millia'nın gözleri büyüdü, sonra ifadesi ciddileşti. "Tıpkı benim gibi senin de garip bir gücün var."

Pek sayılmaz, ama Millia Hanım'ın beni taklit etmesini istemem. Rishe bu düşüncesini kendine sakladı ve Millia'nın önünde diz çöktü. "Leydi Millia, festival elbisenizin tam olarak beğenmediniz? Şuradaki beyaz olan, değil mi? Çok şirin!"

Kız yere baktı ve "Annem öldü" diye mırıldandı. Millia'nın minik parmakları yumuşak menekşe rengi saçlarıyla oynadı. "Her zaman onun küçük prensesi olduğumu söylerdi, bu yüzden pembe prenses elbiseleri bana çok yakıştırdı. Eğer kraliyet rahibesinin vekili olacaksam, annemin dediği gibi pembe bir elbise giymek istiyorum."

Rişe de aynı şekilde gözlerini indirdi. *Millia Hanım yalan söylüyor.* Millia'nın yalan söylediğinde saçlarıyla oynamak gibi bir alışkanlığı vardı. Bununla birlikte, Millia'nın annesinin onu sık sık pembe giydirdiği doğrudu. *Bence pembe giymek istiyor ama nedeni hakkında yalan söylüyor. Neden bu konuda yalan söylesin ki?*

"Peki, Leydi Millia, bu elbiseyi sizin için pembeye çevirmemi ister misiniz?"

"Ne?!" Millia'nın bal rengi gözleri beklenmedik bir anda irileşti. öneri. "Sihirle mi? Sihirle, değil mi?"

"Hayır, sihir değil. Yine de istediğiniz rengi elde etmek için boyalar kullanabilirim."

"Boyalar diyorsunuz..."

"İslandığında çekmeyecek bir kumaşa benziyor. Son ayarlamalar tamamlandıktan sonra ek süslemeleri kendiniz yapabilirsiniz, değil mi? Örneğin beyaz bir elbiseyi pembeye çevirmek ve belki üzerine çiçek süsleri eklemek gibi."

Millia'nın bu fikir karşısında gözlerinin parlaması çok .

Rişe sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Bunları yapmak çok eğlenceli ama zaman alıyor. Bugün ayarlamaları bitirmezlerse festivale yetiştirebileceğimizi sanmıyorum."

"Hemen şimdi yapacağım!" Millia ağzından kaçırdığı şeyi fark ettikten sonra elini ağzına götürdü. "Oops..."

Rişe kıkırdarak kalktı. "Lütfen baban için kapıyı aç o zaman... ama önce bir dakikalığına gözlerini kapatabilir misin?"

İniş için pencereye gitmeden önce Millia'nın itaat etmesini bekledi. Aşağı inmek yukarı çıkmaktan çok daha kolay ve hızlıydı. Ayakları yere değdiğinde, "Artık gözlerini açabilirsin!" diye seslendi.

Millia pencereden ona bön bön baktı. "Asla olmaz!"

Rişe bir kez daha parmağını dudaklarına götürdü ve eski hanımının başını sallayarak karşılık verdiğini gördükten sonra kibarca eğilerek geldiği yöne döndü.

Bayan Millia ve Prens Arnold'u araştırmam gerekecek ama bu hayatta araştırmam gereken bir kişi daha var. Rishe yoldan geçen olup olmadığını kontrol etti ve ormana doğru yöneldi. *Son hayatımda buraya geldiğimde ormanın kutsal topraklar olduğu söylenmişti ama yasak bölge olduğunu hatırlamıyorum.*

Daha önce gördüğü silik ayak izi bir çocuk tarafından bırakılmıştı. İşaretler bir erkek ayakkabısına ait gibi görünüyordu, yani Millia'nın değildi. Ayrıca

son birkaç saat içinde bırakılmış görünüyordu.

Belki bir ayak izi bir şey değildir, ama şüpheli bir kişi yasak bir ormana giriyorsa, o zaman öylece bırakamam, değil mi?

Rishe, çok yaklaşımadan önce kendi ayak izlerini silerek ormanlık alanın dışına doğru ilerledi. Sessiz ve sinsi bir şekilde içeri girdi. Çok geçmeden, yaklaşan sessiz ayak seslerini duydu.

"Merhaba, Leo."

"Ack!" Leo, kız ona hitap ettiğinde masum gözlerini ona dikerek bağırdı. "Galkhein'in veliaht prensiyle birlikteydin."

Bugün ikinci kez birisi onlara şaşırdı, diye düşündü Rishe Leo'ya gülümserken.

Leo ona temkinli bir bakış atıyordu. "Buradan sonra ormana girmek yasak."

"Biliyorum. Senin de oraya gittiğini biliyorum."

"Yanıyorsunuz. Ben sadece efendimin odasını süslemek için kullanabileceğim birkaç çiçek arıyordum. Buraya kadar geldikten sonra geri dönecektim." Leo yaşına göre alışılmadık derecede açık sözlüydü ama şövalyelik hayatındaki yaralı haliyle kıyaslandığında daha yumuşak görünüyordu.

Rishe onu inceledi. "Pantolonuna yapışmış bir yosun parçasını görüyor musun?"

Leo'nun nefesi kesildi.

"O yosun sadece fazla güneş ışığı almayan yerlerde yetişir. Örneğin sık bir ormanda."

Çocuk kaşlarını çattı ve kaçırıldı. "Bana ders mi vereceksin? Yoksa beni Kilise'ye mi teslim edeceksin?"

"İkisini *de* yapmayacağım ama beni bir yere götürmeni istiyorum."

"Nereye?"

"Şey, doğal olarak..." Rishe sırtıttı ve işaret etti. "Yasak ormana doğru."

"Ne...?" Leo dehşete düşmüş bir halde bir adım geri çekildi. "Senin bir yetişkin olman gerekmiyor mu? peşindesin sen?" İnsanlara alışık olmayan vahşi bir kedi gibiydi, her an tıslamaya başlayabilirdi. "Galkhein'in veliaht prensesi Kilise'nin tabularını yıkabilir mi?"

"Burada olduğumu bilecek tek kişi benimle birlikte dışarıda olan kişidir."

"Urgh..."

"Ben kötü bir kadını, bu yüzden biri üzerimde yosun olduğunu söylerse, aptalı oynarım," dedi daha geniş gülümseyerek.

Leo hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı. "Eğer seni alırsam, burada olduğum konusunda sessiz kalacak mısın?"

"Sen sessiz kalmasan da ben sessiz kalacağım, endişelenmene gerek yok." Bunun üzerine çocuk şaşkınlıkla kocaman gözlerini kırıştırdı.

"Yine de beni kabul edersen mutlu olurum," diye ekledi Rishe. "Güneş batmak üzere, bu yüzden bir an önce dönmeliyim yoksa nişanlım bana kızacak."

Leo kaşlarını çattı, arkasını döndü ve ormana doğru yürüdü. Rishe ona teşekkür etti ve onu takip etti.

Eğer bu benim şövalye hayatımdaki Leo olsaydı, beni almazdı.

Büyük olasılıkla, o da onunla konuşmazdı. Onu görmezden gelirdi ve her şey orada biterdi. Onunla biraz konuşmaya başladıktan sonra bile muhtemelen şöyle derdi: "Bunu neden yapmak zorundayım? Git başımdan" ya da "Beni birinci müfrezenin maskaralıklarına bulaştırma" derdi.

En son ormana gittiğimden beri uzun zaman oldu. Düzenli aralıklarla adım attığımdan ve onları saydığımın emin olmalıyım. Bunu yaparak, kat ettiği mesafe hakkında belli belirsiz bir fikir edinebilirdi. Orman ya da dağ gibi görsel işaretlerin az olduğu bir yerde seyahat ederken nerede olduğunuzu hissetmek önemliydi.

Leo ve Rişa hemen hemen aynı hızda yürüyorlardı. Elleriyle sayarken, Rishe ona arkasından seslendi. "Adınızı daha önce Dük Jonal'dan duymuştum. Ben Rishe. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"..."

"Biraz boş vaktim oldu, bu yüzden Büyük Bazilika'nın etrafındaki bölgeyi keşfetmek istedim. Buradan geçtiğin için çok şanslıyım!"

"..."

"Burada ne yapıyordunuz?"

"Bayan Millia'nın sinirlendiğini duydum," dedi Leo uzun uzun. "Kimsenin beni aramayacağı bir yerde tembellik ediyordum. Kimsenin beni aramasını istemedim."

can sıkıcı bir şeye sürüklendi."

Altıncı döngümdeki Aslan aynı şeyi söylerdi. Derinlerde bir yerde, o gerçekten de tanıdığı Leo'ydu.

Kendi kendine gülümseyen Rishe, merakını uyandıran başka bir şeyden bahsetti. "Büyük Bazilika'ya girmek için izin almana şaşırdım Leo. Festival zamanı yaklaştığı için neredeyse kimseyi içeri almıyorlar, değil mi?"

"Sadece Usta bana göz kulak oluyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya yakın bir yetimhanede büyüdüm."

Bu onun için yeni bir şeydi. *Dük Jonal, Leo'yu çocukluk evini ziyaret etsin diye mi yanında götürmüştü?*

Bu saatlerde Büyük Bazilika'ya bir hizmetkâr getirmenin oldukça karmaşık bir süreç olduğunu duymuştu. Normalde kraliyet rahibesi orada kalırdı ve ziyarete gelen her kişiyi kapsamlı bir şekilde incelemeleri gerekirdi. Bu yüzden Rishe hizmetçilerini Galkhein'da bırakmış ve Arnold da yanında sadece Oliver'ı getirmişti. Buraya gelirken onlara eşlik eden şövalyeler ise yakınlardaki bir kasabada kalıyorlardı.

Birkaç şeyi merak ediyorum ama...

Rishe etrafına bir göz attı. Kızıla çalan alacakaranlık ormanın içinde parlıyordu. Tüm çalılıklar ve fundalıklar hayvan izlerini seçmesini kolaylaştırıyordu. Kısa bir mesafe ötedeki bir ağaçta bir tür işaret vardı. Ağaçlara yapışmış ot ve kürk izlerine baktı ve düşüncelere daldı.

Leo ona, "Şu andan itibaren lütfen tam olarak benim bastığım yere bas," dedi.

"Öyle mi? Neden?"

"Otların arasında zehirli yılanlar olabilir. Eğer bir yılan tarafından ısırılırsan, büyük bir olay çıkar ve benim burada olduğumu öğrenirler."

"Minnettarım, ama sorun değil." Rishe durdu ve gülümsedi. "Artık tek başıma iyi olacağım."

"Ne?" Leo arkasını döndü, gözleri yuvarlaktı, sanki bilinmeyen bir yaratığa bakıyordu.

"Beni buraya kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim ama bundan sonrasını ben halledebilirim. Sen Bazilika'ya geri dönmelisin," dedi Rishe, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. Leo'nun temkinliliğinin arttığını hissedebiliyordu.

"Cidden, ne düşünüyorsun?"

"kadar endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Sadece sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum."

"Ben de kalıyorum."

Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırptırdı.

"Güneş yakında tamamen batacak ve ormanda tek başına olmak tehlikeli. Eğer sana bir şey olursa, benden şüphelenirler ve cezalandırılırım."

Rishe kendini göz bandı olan Leo'yu hatırlarken buldu. "Efendiniz bunun olmasına izin verecek birine benzemiyor."

"Her neyse. Kalacağımı söyledim. Eğer bu ormanda yapmak istediğin bir şey varsa, acele et ve yap."

"Emin misin? O zaman teklifinizi kabul edeceğim."

"Ah!" Rişa bir adım öne çıktığında Leo haykırdı. Şok olmuştu çünkü Rişa onun ayak izlerinin yolundan kaymış ve ormanın derinliklerine doğru tek başına ilerlemeye başlamıştı. "Bekle! Sana nereye gittiğine dikkat etmezsen zehirli bir yılan tarafından ısırılabilceğini söylemiştim!"

"Bu kıtada yaşayan yılanlar zehirli olabilir ama aynı zamanda korkaktırlar. Bir insan gördüklerinde kaçarlar ve insanların konuştuğunu duyduklarında da inlerinden çıkmazlar."

"Bu doğru olsa bile, yine de !"

"Aslında burada yılanlardan çok daha tehlikeli bir şey var."

Rishe gövdesinde bir işaret olan kalın bir ağacın önünde durdu. Leo onu takip etti ve hemen arkasında durdu. Düşmüş bir dalı aldı ve işaretli ağacın etrafındaki otları kazdı. Sonunda tam da beklediği şeyi buldu.

"Biliyordum."

Dökülen yaprakların ve yabani otların altına gizlenmiş bir ayı kapanı vardı; keskin tırtıklı kenarları olan iki yarım daire şeklinde çene. Onu tetikleyecek kadar talihsiz olan masum yaratığın bacağına kapanacak şekilde .

"Orada bir tuzak olduğunu nereden bildin?"

"Ağacın üzerindeki işaret yüzünden. Tuzağınızın izini kaybetmemek için ağaca sadece bir insanın tanıyabileceği bir işaret koydunuz."

Çömelen Rishe cihazı inceledi. Tuzağın acımasız metal dişleri yanardöner bir ışıkla parlıyordu. Bir mendil çıkardı ve dikkat ederek tuzağın yüzeyini sildi. Sonra mendili burnuna .

Islak... ve metalik kokuyor.

Rishe ayağa kalktı ve elinde kırık bir dalla başka bir ağaca yaklaştı. Burada ne tür bir tuzak olduğunu anlamak için araştırma yapmasına gerek yoktu. Uzanabildiği kadar uzandı ve dalı yere bastırdı. Bir *gümbürtü* duyuldu ve zemin yok oldu.

"Çukur tuzağı mı?!"

"Bu tehlikeli, o yüzden geri çekil Leo," dedi Rishe, kancasını çıkararak. Halatın bir ucunu yukarı doğru fırlattı ve kancayı bir ağaç dalına . Sağlam olduğundan emin olmak için çekti, sonra ipi tutarken çukura baktı.

Yaklaşık bir metre genişliğinde... ve bir metre derinliğinde, öyle görünüyor. Dibinde çiviler var. Metal kazıklar çukurdaki dökülmüş yaprakların arasından dışarı çıkıyordu. Destek için ipi kavrayan Rishe çukura uzandı ve kazıklardan birini mendiliyle sildi. Bu tuzak da aynı. Metalik koku güçlüdür, ancak bu kimyasal da bir o kadar kokar. Bu tuzakla birkaç kez karşılaşmıştım. Bu koku.

İnancını yüksek sesle dile getirdi: "Zehirle kaplanmışlar."

Leo yüzünü buruşturdu. "Avlarının işini bitirmek için mi? Ama burası yasak bir orman, o neden burada avcı tuzakları var?"

"Birileri ormanın yasak olduğu gerçeğini kendi için kullanıyor." "Neden tüm o dikenleri mendilinle siliyorsun?"

"Buradaki avcıların hangi zehri kullandığını öğrenmek istiyorum. Mümkün olduğunda numune almam gerekiyor yoksa daha sonra numune almaya çalışmak çok zor olacak." Adamın kaşları daha da çatıldı, o da şaşkınlıkla başını eğdi. "Sorun nedir?"

Cevabı yavaş ve kasıtlı bir şekilde ortaya çıkı. "Bazı soyluların ve kraliyet mensuplarının kendilerini suikastçılardan korumak için benzerlerini kullandıklarını duydum."

"Çok iyi bilinmiyor ama evet, bazı ülkeler bunu yapıyor. Neden bundan bahsediyorsunuz?"

"İyi bir dublör değilsin." "Ha?"

Leo Rishe'yi inceledi ve "Başka bir iş bulmalısın. Çok tuhaf davranıyorsun. Kimse senin veliaht prenses olduğuna inanmaz!"

Leo'nun içten endişesine bir yanıt verebilmek için birkaç dakika beynini zorladı ama sonunda verecek hiçbir şeyi yoktu.

Rishe'nin Leo'nun kendisinin veliaht prensesin dublörü olduğunu düşünmesine izin vermekten başka çaresi yoktu. Leo'nun gözleri o kadar güven doluydu ki, onu başka türlü ikna edemeyeceğinden kesinlikle emindi.

Bazilika'ya döndükten sonra Rishe kendini yemek salonunda yalnız buldu. Leo ile yaptığı konuşmayı düşünerek iç çekti.

"Ee... Ben dublör değilim."

Rishe'nin tereddütlerinin aksine Leo kararlı ve ciddiydi. *"Tüm vücut ikizleri bunu söyler. En azından ben öyle olduğunu tahmin ediyorum."*

"Eminim öyledir! Her neyse, veliaht prens için bir ihtiyaç olduğunu görebiliyorum ama neden nişanlısı ya da karısı?"

"Bak, sorun yok. Ormana gittiğimi kimseye söylemeyeceğimi söylemiştin, değil mi?" Leo onun gözlerinin içine baktı. *"de sana aynı sözü veriyorum: Sahte olduğunu kimseye söylemeyeceğim."*

Rişe bir kez daha sessizliğe gömülmüştü. Onun tuhaf, güvenilir sözüne karşılık olarak yapabildiği tek şey belli belirsiz teşekkür etmek olmuştu.

Sanırım onu düzeltmem için gerçek bir neden yok... ama Leo bu kadar açık sözlü rağmen garip bir şekilde ilgili, diye düşündü Rishe bıçağını ve çatalını hareket ettirirken.

Yemek salonu tek kullanamayacağı kadar büyüktü ama Arnold'dan hâlâ bir iz yoktu. Millia'nın gün batımından önce çıkardığı kargaşa yüzünden işi gecikmiş olmalıydı.

Rishe yemeğini bitirip çayla kapattıktan sonra Oliver geldi. "Lordum akşam yemeğinde size katılamadığı için üzgünüm," dedi. "Leydi Rishe, Majesteleri ve Kilise'nin sizden bir ricası var."

"Sanırım Leydi Millia ile ilgili olarak?"

"Evet. Görünüşe göre zaten bir fikriniz var, ama onlar sizin

Festival hazırlıkları için yardım." Hâlâ girişte duran Oliver elini kalbine götürdü ve "Leydi Millia sizin gelmeniz konusunda oldukça ısrarcı," dedi.

Sevgili Sahibem! Rishe kalbinde bir sızı hissetti. Hemen kabul etmek istiyordu ama tek başına karar verecek durumda olmadığını da biliyordu.

"Prens Arnold'un bundan haberi var mı?"

"Hayır, önce senin bu konudaki duygularını öğrenmem gerektiğini düşündüm."

"Çünkü ruh halini bozmadan ona sormanın bir yolunu bulmalısın. önce?"

"Ha ha ha." Oliver'ın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ama gerçeği saklamak için en ufak bir çaba göstermemiştir.

Rishe bir elini alnına bastırdı ve çay fincanını tabağına geri koydu. *Nedenini bilmiyorum ama Prens Arnold Kilise'nin benimle etkileşime girmesini istemiyordu. Festival hazırlıklarına yardım etmemi istemelerine nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok.* En azından, bu konuşmanın pek dostane olacağını düşünemiyordu.

Bir süre düşündükten sonra, "Oliver, bunu Majestelerine ben anlatmak istiyorum," dedi.

"Kendinizi sıkıntıya sokmanıza izin veremem,

Leydi Rishe." "Ama-"

"Lordumun gazabını kabul edeceğim. Eğer bir şey , sonrasında iyileşme sürecinde yardımınız için minnettar olurum, Leydi Rishe."

"İyileşme mi, Oliver?" Böylesine korkutucu yansımaları varken, Arnold'la pazarlık yapması kesinlikle daha mantıklıydı.

Metres Millia ile biraz daha vakit geçirebilirim, bu inanılmaz derecede uygun olur. Daha fazla temas, metresin "lanetini", Dük Jonal'ın fikrini değiştirmesini ve Leo'nun yaralarını daha derinlemesine incelememi sağlayacaktır. Ayrıca festivale yardım etmek Arnold'ın Kilise'den neden bu nefret ettiğini daha iyi anlamamı sağlayabilir. Yine de Oliver'ın başı belaya girmemeli çünkü ben istediğimi yapıyorum.

O düşüncelere dalmışken Oliver alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Çok nazıksınız Leydi Rishe. Eminim bu yüzden Leydi Millia size bu kadar güveniyordur. Eğer ilk karşılaşmamızda sizin yerinize lorduma sarılısaydı, şüphesiz durum daha da kötüye giderdi."

"Benimle ilgili özel şey yok, ama ikisinin nasıl etkileşime girebileceğini kesinlikle hayal edemiyorum. Ayrıca, Ekselansları bana çocuklardan hoşlanmadığını söyledi."

Görevli hayretle baktı. "Müstakbel eşine asla böyle bir şey söylememeliydi."

"Ha?" Rişa'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Oliver ciddiyle başını eğdi. "Tüm içtenliğimle özür dilerim Leydi Rishe. Lordumla daha sonra sıkı bir konuşma yapacağım dan emin olabilirsiniz. Ona inanamıyorum! Sanki bir gün bir varis yetiştirmek zorunda kalacağını bile anlamıyor."

"Hayır, hiç değil! Lütfen bu konuda endişelenmeyin! Ben sadece..." Rishe aceleyle konuyu değiştirdi. "Çocuklar mı? Doğru, çocukluk! Prens Arnold çocukken nasıldı?!"

"Lordum?"

"Evet! Bunu duymayı çok isterim!" Anlık bir *soruydu* ama ilgisini çekmişti.

Oliver biraz şaşırmış olsa da bunu kabul etti. "İnanılmaz derecede zeki bir veliaht prensti. Onunla ilk kez on yıl önce tanıştım ama ününü önce de . Onun dehası hakkındaki söylentiler sadece Galkhein ile sınırlı değildi. Örneğin, çöl ülkesi Halil Raşa'nın önceki hükümdarı

-Ziyarete geldiğinde her zaman oğlunu da getirirdi ve çocuklar birlikte fikir alışverişinde bulunur ve tartışırlardı."

"*Oğlu*" *Kral Zahad olmalı*. Şimdi düşününce, Kral Zahad geçmişte Arnold'la birkaç kez karşılaşmış gibi görünüyordu. Rishe'nin ilk döngüsünde, Arnold'un savaşı başlattığını ona haber veren kişi Zahad'dı. Kendini Zahad'ın o zamanki agresif ifadesini hatırlarken buldu. *Prens Arnold ve Kral Zahad yaş olarak birbirlerine benziyor olabilirler, ancak her ikisi de benzer güç seviyesine sahip ülkelerin kraliyet mensuplarıdır. Dahası, düşünce tarzları tamamen farklı. Anlaşabileceklerinden ciddi şüphelerim var.*

Halil Raşa'nın çöl ülkesi, Arnold gelecekte savaşa girdiğinde Galkhein'a karşı koyabilecek birkaç ulustan biriydi. Arnold ve Zahad düğünlerinde karşılaştıklarında çıkacak kıvılcımları hayal eden Rishe baygınlık geçirmeye başladı. Ancak şu anda bu konuda stres yapmanın bir anlamı olmadığı için bu hissi üzerinden attı.

"Dokuz yaşındaki Prens Arnold ile tanıştığında, tam olarak söylentilerdeki gibi miydi Oliver?"

"Şey, imparatorluk sarayına çağrıldım ve bir dinleyici odasında diz çökerek onun gelmesini bekledim. Lordum benden önceki koltuğa oturduğunda ve bana başımı kaldırmam için izin verildiğinde şok oldum," dedi Oliver biraz gergin bir gülümsemeyle. "Lordumu ilk gördüğümde tepeden tırnağa yaralarla kaplıydı."

Rishe'nin gözleri büyüdü.

"Küçük yanağında büyük bir gazlı bez parçası, başının etrafında sargılar, kollarında ve parmaklarında bir sürü küçük yara vardı. Boynundaki bandajların arasından parlak kırmızı kan sızıyordu, sanki oradaki yara bir türlü kapanmıyordu. Bir yetişkinin acı ve sıcaktan inlemesine neden olacak türden bir kesik gibi görünüyordu."

Arnold'un boynunda eski bir yara izi vardı. Büyük ve derin bir yaraydı, sanki defalarca bıçaklanmış gibiydi.

"Ama genç lordum sandalyede oturuyordu, tamamen sakindi. Yüzünde en ufak bir ıstırap belirtisi yoktu. Aslında çenesi ellerinin arasındaydı ve gözleri buz gibiydi."

Buna tanıklık etmek için orada bulunmamıştı ama Rishe bunu zihninde canlı şekilde canlandırabiliyordu. Dokuz yaşındayken şimdiki Leo ve Millia'dan daha gençti. Yine de o yaşta, Arnold korkunç bir yaralanma geçirmiş olmasına rağmen alametifarıkası olan soğukkanlı ifadesini takınmaya başlamıştı bile. Rishe bu tuhaf görüntüyü mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu.

"O zaten oldukça yakışıklıydı, bu da onun korkutucu varlığına katkıda bulundu. Lordum o yaştaki bir çocuk için inanılmaz bir ağırlık hissine sahipti. Etrafındaki tüm hizmetkârlar ona hayranlıkla bakıp titrerdi."

"Bugün erken saatlerde bana tüm hizmetkârlarını öldürdüğünü söylemiştin." "Evet, bu yüzden hâlâ çok az hizmetkârı var."

Rishe, Oliver'ın soğukkanlı açıklamasından sonra dilini tuttu. Oliver'ın bu sözleri hafifçe söylediğini anladı çünkü ayrıntıya girmeye niyeti yoktu.

"O zamanlar pek çok şey oldu ve ben lorduma hizmet etmeyi seçtim. Yaralarını iyileştirdikten sonra, yeteneklerini daha da fazla sergilemeye başladı... Ancak, bir veliaht prens olarak büyümesine rağmen, biraz çarpık bir insan olarak kaldı." Oliver, Rishe'ye küçük kardeşi hakkında konuşan bir ağabey gibi baktı. "Bu yüzden eşi olarak sizin gibi birini seçtiği için çok rahatladım, Leydi Rishe."

Rishe gözlerini kırptırdı, konuşmanın bu şekilde değişmesini beklemiyordu. "Ekselanslarına yardım etmek için hiçbir şey yapmadım."

"Bu doğru değil. Ve lordum sizinle gerçekten eğleniyor gibi görünüyor. Daha önce başka birinin adını bu kadar nazikçe söylediğini hiç duymamıştım."

"Ugh..." Artık Arnold onun adını her söylediğinde utanç duyacaktı. Rishe başını eğdi ve Oliver az önce gösterdiği şaşkınlıkla kırptırdı.

"Son zamanlarda değişmiş , Leydi Rishe." "Ha?!"

"Galkhein'a ilk geldiğinizde size lordumu daha önce hiç bu kadar mutlu görmediğimi söylemiştim ama o zamanlar bunu duyduğunuza pek sevinmemiştiniz. İkinizin yakınlaştığını gördüğüme çok sevindim." Bunun üzerine iyi huylu bir şekilde kıkırdadı.

"Hayır! Öyle bir şey demek istemedim!"

O zaman ne demek istemişti? *Majesteleri artık gülümsediğinde mutlu oluyorum.* Bu doğrudu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Rishe ayağa fırladı ve Oliver'a reverans yaptı. "Prens Arnold'u çağırmaya gidiyorum. Hâlâ yapacak işleri olabilir ama yemek yemesi gerek!"

"Harika bir fikir. Sanırım ona bir şey söylerseniz, lordum işini bitirmek için acele edecektir."

"P-pardon, o zaman!" Doğruldu ve yemek salonundan dışarı fırladı, arkasına bile bakmadan Bazilika'nın doğusuna doğru ilerledi.

Kadın gittikten sonra Oliver, "Lordum müstakbel karısına karşı çok acımasız," diye mırıldandı.

Ah, tüm bu tuhaf düşünceler yüzünden yanaklarım yanıyor şimdi!

Rishe, Arnold'un bulunduğu binaya yaklaşırken gece havası yüzünü serinletti ve onu dünyaya geri getirdi. Sezgilerinin onu yönlendirmesine izin verdi, bir salona girdi ve Arnold'un piskoposlarla buluşacağı odayı aradı.

O anda bir ses duydu.

"Leydi Rishe sizin için harika bir imparatoriçe olacak gibi görünüyor."

Huh?!

Başpiskoposun yardımcısı Piskopos Schneider'dı.

Başka bir garip konuşma daha olmasın! Prens Arnold'ı da hissediyorum. Rishe, Arnold'un sesinin ilerideki bir virajdan geldiğini duymak için tam zamanında durdu.

"Kilise'nin karımı değerlendirmek gibi bir görevi olduğuna inanmıyorum."

Sadece Arnold ve Schneider varmış gibi görünüyordu. Rishe varlığını en aza indirdi ve Schneider'ın samimi konuşmasını dinledi.

"Majesteleri, tüm evlilikler Tanrıça ve Kilise'nin kutsamasıyla gerçekleşir. Siz isterseniz de istemeseniz de biz evliliğinize dahiliz."

"Boş ver. Ayrıca, onun nasıl bir imparatoriçe olacağı sorusu anlamsız." Arnold'un sesi her zamankinden daha soğuk ve kabaydı. "O sadece bir ödül karısı."

Rişe yutkundu, konuşmanın köşesine gizlenmişti.

"Ne diyorsun sen? Daha önce birbirinizi seven bir çift gibi görünüyordunuz."

"O benim için kullanışlı bir araç olacak. Ben sadece ona olabildiğince iyi davranıyorum.

düğümü bağlamadan önce. Resmi olarak evlendiğimizde, artık onunla hiçbir işim kalmayacak. Onu müstakil bir saraya kilitleyip çürümeye bırakacağım." Ses tonu kızgınlık ifade ediyordu ama sözleri gerçek bir ağırlık taşıyordu.

Schneider'ın sesi tedirgin geliyordu. "'Çürüyüp gitmek'...?! Karınıza böyle davranmak

Tanrıça'nın iradesine aykırı bir yol!"

"Umurumda bile değil."

"Ekselansları!"

Rishe bir an düşündü, sonra ses çıkarmadan geri çekildi. On uzun saniye saydı ve köşeyi dönerek ayak sesleriyle varlığını duyurdu.

Piskopos Schneider endişeyle ona baktı. "Bu Leydi Rishe değil mi?" Ona gülümsedi ve "İyi akşamlar" dedi. Sonra başını kaldırıp Arnold'un koluna sarıldı ve gülümsedi. "Sizi özledim, Prens Arnold!"

Onun kucaklaması karşısında irkildi ama şaşkınlığını yüzüne yansıtmadı. Adam her zamanki soğukkanlı ifadesiyle ona bakarken, kadın bir çocuk gibi somurttu. "Buraya mı geldin? O kadar geç geldin ki akşam yemeğini yalnız yemek zorunda kaldım, biliyorsun."

"..."

"Keşke *her zaman* yaptığın gibi işini bitirdikten sonra beni görmeye gelseydin. Umarım mümkün olduğunca çok seninle birlikte olmak istediğimi unutmamışsındır." Hâlâ Arnold'un koluna yapışmış olan Rishe başını yasladı. Kızgınmış gibi davranarak ona imrenerek baktı... sanki konuştuklarının bir kısmını bile duymamış gibi.

Şimdi, Majesteleri nasıl karşılık verecek? Piskoposun önüne gelmişlerdi ama Rishe prensi sıkıca kavradı. Arnold kaşlarını çattı ama bu sadece bir saniyeliğine oldu. *Küçük gösterim aşırıya kaçmadığı sürece sorun yok.*

"Özür dilerim," dedi Arnold uzun uzun. Tam da kadının şüphelendiği gibiydi. Arnold'un gözleri kısılmıştı ve başını okşayarak onu yatıştırdı. "İşimi nihayet şimdi bitirdim. Acele etmeye çalışıyordum ama anlaşılan seni yalnız bırakmışım."

Dünyanın en güzel parmakları mercan rengi saçlarını taradı. Bir tutamı nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra gözlerinin içine baktı ve "Akşam yemeğine gidiyordum. Bana katılır mısın?"

"Elbette, Prens Arnold. Sakıncası yoksa, yemek yerken bana gününüzden bahseder misiniz?" Rishe, sanki bu olağan bir alışverişmiş gibi gülümsedi. Piskoposa, "Lütfen bencilliğimi bağışlayın, Piskopos,

ama gecenin geri kalanında Ekselanslarını alabilir miyim?" Talebini göstermek için yanağını Arnold'un koluna sürttü.

Bu değişim karşısında nutku tutulan Schneider boğazını temizledi ve başını salladı. "Elbette. Tanrıça emeğe değer verir, ama kişinin sağlığı pahasına değil. İzninizle, ben de gitmeliyim." Bununla birlikte Schneider sıvışıp gitti.

Onun gidişini izlerken Rishe daha önce aralarında geçen konuşmayı düşündü. "*Arnold Hein'la evlenmemelisin.*" Piskopos onu böyle uyarmıştı. Nedenini yakında öğrenmesi gerekiyordu. Bu, Millia'nın festivale katılmasına yardım etmek için bir başka nedendi. O bunları düşünürken Arnold tek bir kelime söyledi.

"Rishe."

"Evet?"

Sesi çok yakından geliyordu. "Eep..."

Rishe nedenini anladığı anda yüzü soldu. *Hâlâ* Arnold'un koluna tutunuyordu.

"Ack!"

Bir çılgılık atarak kendini kurtardı. İki elini de kaldırarak özür diledi ve kötü niyetli olmadığını göstermek için elinden geleni yaptı. "Özür dilerim! Düşünüyordum ve hâlâ kolunu tuttuğumu unutmuşum! Ayrıca, sormadan sana yapıştığım için de özür dilerim!"

"Neden özür diliyorsun?" Arnold kaşlarını çatı ve ona anlamlı bir bakış attı. "Beni dinliyardun, değil mi? Sana ganimet karısı dediğimde."

"Tabii ki öyleydin." Rishe başını eğdi ve ona baktı. "Sözüne inanmamı beklemiyordun, değil mi?" Sorusu samimiydi ama Arnold şaşırılmış görünüyordu. "Belki de bunu veliaht prenses olarak tembel bir hayat sürme planımı desteklemek için söylediğini düşünmüştüm ama... bunu Kilise'ye söylemen için bir neden yok."

"..."

"Ben de söylediklerine uymaya karar verdim. Gerçek niyetini bilmiyorum ama piskoposu ikna etmek istiyordun, değil mi? Ona olan sevginden zerre kadar şüphe duymayan kötü bir eş rolünü oynayabileceğimi düşündüm," diye açıkladı ve kaşındaki kırılganlık daha da derinleşti.

Onun neden bu kadar hoşnutsuz görüldüğünü bilmiyordu ama bir şey vardı ki biliyordum. *Prens Arnold orada durduğumu fark etmiş olmalı.* Her ne kadar

Köşeyi döndüğünde görüş alanından çıkmıştı ama onun orada dolaştığını hissettiğinden ve ayak seslerini duyduğundan emindi. Söylediklerini sadece bir nedeni olduğu için söylemişti. Bu yüzden geri dönmüş ve cahil nişanlıyı oynayarak varlığını bu kadar pervasızca ilan etmişti.

Arnold bir süre yüzünü buruşturduktan sonra, "Orada tam olarak 'kötü bir eş' gibi davrandığını sanmıyorum," dedi.

"Ne oldu? mı?!"

"Kastettiğim bu değildi." Yere baktı ve iç çekti. "Beni tokatlamana hazırlıklıydım."

"Ha?" Rishe bunu duymayı beklemiyordu. *Söyledikleri için kendini suçlu mu hissediyor?* Eğer Rishe konuşmalarının ortasında çekip gitseydi, Schneider'a yalan söylemenin bir anlamı olmazdı. "Sizi tokatlamaktansa nedenlerinizi bilmek benim için daha tatmin edici olurdu, Majesteleri."

Cevap vermedi.

"Merak etme. Bana söylemeni beklemiyorum. Her neyse, hadi sana yemek getirelim."

Keşişler Büyük Bazilikada kaldıkları süre boyunca yemeklerini hazırlıyorlardı. Rishe bir dakika önce çay içtiğine göre, muhtemelen ateşleri hâlâ yanıyordu. *Oliver'ı akşam yemeği için göndereyim mi?*

Arnold onun düşünce zincirini bozdu. "Size hiçbir şey söylemeyen insanlara güvenmemelisiniz."

Rishe dönüp ona göz kırptı, kirpikleri titriyordu. Arnold'un deniz rengi gözlerinde karanlık bir ışık vardı. Koridordaki ışıktan kaynaklanıyor olmalıydı.

"Eğer bunu yaparsan, benim için kullanışlı bir araç olursun."

"Ekselansları." Rishe onun bakışlarını tuttu. "İnsanlara güvenmek kelimelerden daha fazlasıdır."

"Ne?"

Belki de Arnold şu ana kadarki davranışlarının onun güvenini fazlasıyla hak ettiğini fark etmemişti.

"Sana daha önce balkonda , değil mi? Sebepsiz yere zalimlik yapacak biri değilsin." Rishe devam etmeden önce ona gülümsemek için durakladı, "Sana da bana güvenmeni söylemeyeceğim, ama birinin bana mesafe koymasının cesaretimi kırmayacağını anlamalısın."

Arnold'un gözleri dalgalandı. İç çekti ve sonra bakışlarını indirdi. "Anlamaya başlıyorum."

Eğer bu doğruysa, Rishe bundan memnundu.

Başını kaldırdı ve ona, "Söylediklerim için özür dilememe izin ver. Ne yapmamı istersiniz?"

"Özür dilemene gerek yok. Senin için sadece uygun bir nişanlı olmak niyetinde değilim, bu konuda endişelenme!" Kadın ona sırtıttı ve Arnold temkinli davranmaya başladı.

Heh heh , biraz gergin gibi görünüyor. Onun suçluluk duygusundan faydalanmayı planlıyorum!

Müzakereler en çok karşı taraf pişmanlık duyduğunda avantajlı hale gelirdi. Rishe'nin tüccarlık hayatından aldığı bu ders hâlâ işe yarıyordu.

"Öncelikle Leydi Millia'ya festival hazırlıklarında yardımcı olmak istiyorum, lütfen izin verin."

"Festival için hazırlıklar mı?" Arnold ekşiyerek sordu. "Kilise sizden bunu yapmanızı mı istedi?"

"Detayların ne önemi var? Bir şey daha sormama izin verirsiniz..."

"..."

"Bir daha düşündüm de, iki şey daha ekleyeyim. Aklıma başka bir şey gelirse onları da müzakere masasına ekleyebiliriz!"

Sonunda Rishe, Arnold'a isteklerinin her birini kabul ettirdi.

Bölüm 3

Büyük Bazilika'daki İKİNCİ GÜNLERİNDE, Rishe ve Arnold yemek salonunda kahvaltı ettikten sonra Rishe onu görevine uğurladı ve odasına döndü. Yatağının altından küçük şişelerle dolu deri bir sandık çıkardı.

İçindekiler hakkında biraz düşündükten sonra şişelerden üçünü aldı. Parlak camdaki düzensiz çukurlar onlara çiçeğe benzer bir şekil veriyordu. Şişeleri küçük bir çantaya doldurdu ve Millia'nın odasının bulunduğu kata yöneldi.

Dük Jonal kapının önünde durdu.

"Günaydın, Majesteleri."

"Bu Leydi Rishe değil mi?" Dük, Rishe'ye döndü ve elini göğsüne götürerek kibarca eğildi. "Özür dilerim. Kızım hâlâ hazırlanıyor. Onun festival hazırlıklarına yardım ettiğiniz için minnettarım, özellikle de kendi töreninizin ortasında olduğunuzu düşünürsek. Dışarıdan yardıma ihtiyaç duymamın bir baba olarak eksik olduğum anlamına gelmesinden korkuyorum."

"Lütfen bunun sizi rahatsız etmesine izin vermeyin. Ben de oldukça eksantrik bir talepte ."

Onun "isteği" Arnold'a bir gece önce kabul ettirdiği şeylerden biriydi. Onun ne demek istediğini anlayan dük gülümseyerek, "Ah, evet. Eksantrik değildi. Sorduğunuza çok memnun oldum."

"Bu kadar kolay kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Yine de öğrendiğinde şaşırabilir."

Kapının arkasından asık suratlı bir ses yükseldi. "Baba, Leydi Rishe, siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Yok bir şey canım. Neden hemen dışarı çıkmıyorsun? Leydi Rishe'i bekletiyorsun."

Millia cevap vermedi.

Dük iç çekti. "Dinliyor musun, Millia? İşte bu yüzden yanımıza bir hizmetçi almamız gerektiğini söyledim. Kendi başına hazırlanman çok uzun sürüyor."

"Elbiseyi kendi başıma giyebilirim! Gayet iyi giyerim." "O zaman çık dışarı. Neredeyse prova zamanı geldi."

"Lütfen bir dakika bekleyin, Majesteleri. Kısa bir süre koridorda durabilir misiniz?" Rishe dükün kapıdan uzaklaşmasını sağladı ve ardından kapıdan seslendi: "Leydi Millia, saçınızla mı ilgileniyorsunuz?"

Millia'nın kapının arkasından soluğunu tuttuğunu duydu ve doğru tahmin ettiğinden emindi. *On üç numaralı neden Bayan Millia'nın sabahları odasından çıkmaması: "Nemli günlerde kabarık saçlarımın daha da kabarık olduğunu bilin!"*

Rishe yüz ifadesini düzeltti ve kapıdan fısıldadı, "Eğer durum buysa, lütfen size yardımcı olmama izin verin. Odaya sadece ben girsem sorun olur mu?"

Millia düşünürken bir duraksama oldu ve sonra kapı biraz açıldı
Çatlak

Bunu gören Dük'ün yüzü . "Millia!"

"İçeri giremezsin, baba! Sadece Leydi Rishe girebilir!"

"Özür dilerim, Majesteleri. Bir hanımefendinin onuruna saygımdan dolayı, lütfen biraz bekleyin.
birkaç dakika daha."

"Oh..." Dük bir an için reddedilmenin şaşkınlığını yaşadı. Rishe onu salonda bıraktı ve Millia'nın odasına girdi.

Yarı ağlamaklı Millia'yla karşılaştı, soluk menekşe rengi saçları başının etrafında dağınıktı. "Leydi Rishe, ben..."

Kız bir süredir bununla uğraşıyor olmalıydı. Boğumlu menekşe rengi teller, küçük elindeki fırçanın içinden geçiyordu. Hiç kuşku yok ki, güçlkle ilerlemeye çalışmış ve bunun sonucunda çok acı çekmişti.

"Ne yapacağım ben? Böyle giderse provaya geç kalacağız. Ama kendimi babama ve başpiskoposa bu şekilde gösteremem!"

"Merak etme. Bunu düzeltebilirim."

"Ama erken uyandım ve bunca zamandır deniyorum! Başaramayacağız!"

Sehpasının üzerinde kahvaltılıkların olduğu bir tepsi vardı. Çorba kâsesi boştu ama ekmeğinin yarısından fazlası hâlâ oradaydı. Muhtemelen çok zorlandığı için kahvaltısını bitirememişti. *Yemeğini bitirebilmesi için bunu hemen halletmeliyiz.*

Rishe çantasını açtı ve üç şişeyi . "Leydi Millia, lütfen bu şişeleri açın ve koklayın."

"Çiçek gibi kokuyorlar mı?"

"Evet. Bu zambak kokulu, bu mavi olan orkide kokulu ve bu berrak olan da leylak."

Millia şişeleri kokladı. "Bunlar güzel kokuyor. Nedir bunlar?"

"Bunlar saç bakımı için yağlar. Bunları kullanırsak kabaran saçlarınızı düzeltebiliriz."

"Yağ mı?! Saç yağı daha tuhaf mu? Benim de beyazdı ama bunlar transparan."

"Bunlar hayvansal yağlardan değil, bitkilerin yağlarından yapılıdır. Uzun saçlarda kullanıldığında kötü kokmazlar ve katılaşmazlar."

Rishe'nin Galkhein'dan ayrılmadan önce yaptığı hazırlıkların çoğu Millia'yla burada buluşmak içindi. Sadece sihirbazlık numarasında kullandığı pelüş ayıyı değil, Millia'nın Rishe'nin hizmetçisi olduğu dönemde sevdiği ev yapımı saç yağları ve el kremleri gibi birkaç malzemeyi de hazırlamıştı. Sandığından üç saç yağı, Millia'nın diğer hayatında en sık kullandığı yağlardı.

"Bu üçünden en çok hangisini seviyorsun?"

"Nasıl seçeceğim?! sevdim ama belki de şu anda leylak havamdayım."

"Hee hee . O zaman bugün leylakla gidelim. Oturun."

Rişe, Millia'yı makyaj masasının önüne oturttu ve yağdan biraz eline döktü. Tatlı ama hafif çiçek kokusu odaya yayıldı. Yağı diğer eline sürdü ve Millia'nın saçlarına içten dışa doğru yedirmeye başladı.

"Daha önce hiç böyle bir saç yağı görmemiştim. Galkhein'da popüler mi?"

"Hayır, daha çok doğu kıtasında kullanılıyor. Bu kıtada zor, o yüzden kendim yaptım."

"Bunu siz mi *yaptınız*, Leydi Rishe?!"

"Evet, malzemeleri bulabilirsen yapması kolay, nasıl yapılacağını öğretebilirim." Rişe yağı sürmeyi bitirdi ve fırçayı Millia'dan aldı. Millia'nın karışık saçlarını taradı ve asi bukleler yavaş yavaş yatıştı.

Millia süreci ışıldayan gözlerle izledi. "Vay canına! Önceden çok kıvrıkcıktı!"

"Biraz daha zamanımız var, yüzden biraz örgü yapayım. Senin için sorun olur mu?"

"Kesinlikle!" Aynaya bakan Millia'nın yanakları kızardı. "Annemin benim için bunu yaptığı zamanlardaki gibi hissediyorum," diye ekledi sessizce.

Muhtemelen duymak istememişti, bu yüzden Rişe gülümsedi ve Millia'nın güzel saçlarını örerken konuyu değiştirdi. "Dünkü elbisen nasıldı?"

"onlara geri verdim! Ölçüler doğruydu ve üzerimi değiştirmekle zaman kaybetmek istemedim."

"Benim. Etek ucunu ve kollarını ayarlayabilmeniz için üzerinizde görmeniz daha iyi olmaz mı?"

"Ama , değil mi? Beyaz bir elbisenin belli bir uzunlukta olması gerektiğini düşünsem bile, onun yerine pembe olursa bu kesinlikle değişecektir! durumda, daha hızlı bitmesi daha iyi . Eğer boyarsak ve sonrasında doğru görünmediğini düşünürsem, o zaman düzeltebiliriz!"

"Hee hee , sanırım haklısınız Leydi Millia."

Onlar konuşurken Millia pencereye doğru baktı. Rishe onun bakışlarını takip etti ve Leo'yu avluda yürürken buldu. Ormana doğru gitmiyordu, bu yüzden bazı ev işleri yapıyor olmalıydı.

"Leo ile hiç konuşuyor musunuz, Leydi Millia?"

"Onunla konuşmak istemiyorum. Bana çocukmuşum gibi davranıyor."

"Ama sen ondan bir yaş küçüksün, değil mi?"

"Öyle mi? Olgunluğunuzu belirleyen yaşadığınız yıllar değil, deneyimlerinizdir!" Millia, yaşından büyük bir bilgelikle konuşuyor gibi görünse de sandalyesinde çocuksu bir tavırla bacaklarını sallıyordu. Sonra başını eğdi, kasvetli görünüyordu. "Babam onu yetimhaneden almakta hiç tereddüt etmedi."

Rişe başını eğdi, Millia'nın sözlerinde keder ve yalnızlık hissediyordu. "Babam bir gün Leo'yu hizmetçi olarak aniden eve getirdi. Schneider sordu Çünkü Kilise tarafından yönetilen bir yetimhanedeydi ve her gün kavga çıkarıyordu."

"Böyle mi oldu?"

"Babam bana sormadan bu çocuğu eve getirdi ve sen

Ne dedi biliyor musun? Dedi ki, 'Leo seninle oynayacak. Ve dünyada her türlü koşulda çocuklar olduğunu öğrenmeni istiyorum' dedi."

Rishe, Millia'nın kızgınlığının nereden kaynaklandığını anlayabildiğini düşündü.

"Bunu hizmetçilerime anlattığımda, 'Beyefendi ne kadar da kaba' dediler. O en azından arkadaşın olması için bir kız getirmeliydi!" ve O duygularınızı daha çok düşündü, Bayan Millia' ve 'Neden sadece bir köpek yavrusu almadı?' Ama kızdığım şey bu değil. Beni üzen şey-"

"Leo'nun istediği şey hiç dikkate alınmadı mı?" Millia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Doğum koşulları ne olursa olsun, kendi hayatını yaşamalı. Senin arkadaşın olmamalı ya da sana dünya hakkında bir ders vermemeliydi. Ama herkesin ilgilendiği tek kişi sendin ve bu hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Um, evet." Millia gözlerini kırptırdı. "Bu doğru." Sözlerine devam etmeden önce bir süre düşündü: "Bundan nefret ederdim. Babam onu neden sırf yetimhanede olduğu için almıştı? Belki de tüm o kavgaları başlatmak için kendi nedenleri vardı. Ama babam onu yanına almadan önce bana hiçbir şey söylemediği için Leo'ya ne istediğini sorduğunu da düşünemedim."

"Sizinle aynı fikirde olmak isterdim Leydi Millia, ama tamamen haklı biliyorsunuz, değil mi?" Rishe sordu ve Millia yüzünü buruşturdu.

"Duygularımı ona açıklamadan babama sürekli kızmaktan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Dün ya da bugün babanıza duygularınızı açıklamadınız, değil mi Leydi Millia? Neden ona sizi kızdıran bir şey olduğunu ve sadece öfke nöbeti geçirmediğinizi söylemediniz?"

"..."

"Bana karşı çok dürüsttün. Babana karşı bu kadar dürüst olamamanın bir nedeni var mı?"

Millia'nın ifadesi daha da bulanıklaştı.

Bu olmaz. Bana söylemeyecek. Rishe, Millia'nın henüz kendisine sır vermeyeceğini hissetti, bu yüzden bu sorgulama hattından vazgeçti ve limon renkli bir kurdele aldı.

"Bu nasıl görünüyor, Leydi Millia?"

"Vay canına! Bu harika!" Millia'nın sesi kendini gördüğünde heyecanlanmış gibiydi.

aynaya baktı. Rishe başının yan tarafındaki saçları iki yüksek, ayı yavrusunun kulaklarını andıran küçük halkalarla bağlamıştı. Bunların altında, saçının geri kalanını başının arkasına doğru örmüş ve bir kurdele bağlamıştı. Millia'ya çok yakışan basit ama sevimli bir stildi. "Bu ne böyle? Çok şirin!"

Gençken saçlarınızı böyle sevdiğinizi biliyorum, Hanımefendi. Dördüncü hayatından günleri hatırlamak Rishe'nin yüzüne bir gülümseme getirdi. Millia büyüdükçe saçlarının bu şekilde yapılmasını istemeyi bırakmıştı ama on yaşındayken bu durum onu çok heyecanlandırıyordu.

"Teşekkür , Leydi Rishe! Artık provanın harika geçeceğini biliyorum!"

"Tee hee, o zaman gitmeliyiz. Baban hâlâ koridorda bekliyor. Onu karşılamaya gittiğinde kocaman bir gülümseme verebilir misin?"

"Neden, bunu yapamam! Onu bir hanımefendi gibi zarif bir şekilde karşılamalıyım, saç modelime uygun olarak!" Millia kendini topladı ve kapıya doğru koştu.

Rishe onu takip etti ve bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü. *Hâlâ yapmam gereken çok şey var ama bu fırsatın elimden kaçmasına izin veremem.*

Prova kısa bir süre sonra başladı ve herkesin düşündüğünden daha sorunsuz geçti. Millia başpiskoposun tüm talimatlarına uydu ve kraliyet rahibesi rolünü ciddiye ve zarafetle oynadı. Katedralin nefinden sunağa doğru yürüyüşünü mükemmel bir görgü kuralıyla tamamladı ve böylece tanrıçaya olan dindar saygısını gösterdi. Uzun ilahileri sorunsuz bir şekilde okuduğunda, piskoposların hepsi hayrete düştü.

Rishe arkada oturdu ve gülümseyerek provayı izledi. *Bayan Millia çok çalışkan biri. Eminim kraliyet rahibesinin yerine geçmesi için seçildiğinde gizlice çalışmaya başlamıştır.*

Millia bu hayatta Rishe'nin metresi olmasa da, Rishe yine de onu . Kızın başarılarıyla gurur duyuyordu.

Rishe'nin yanına biri yanaştı; bu Schneider'dı. "Bu harika. Provalar çok iyi gidiyor."

"Selamlar, Ekselansları." Rishe onu gülümseyerek karşıladı. "Dün geceki davranışım için özür dilerim. Prens Arnold'un dönmesi o kadar uzun sürdü ki onu çok özledim."

"Ah, şey, değil." Schneider olayı hatırlayınca utandı. Boğazını temizledi ve sunağın duran Millia'ya döndü. "Sadece kendi töreniniz için buradayken sizi festivale bulaştırdığım için özür dilerim Leydi Rishe."

"Lütfen, hiçbir şey düşünmeyin."

"Gerçekten minnettarız. Dürüst olmak gerekirse, kraliyet rahibesi olarak hizmet etmesi için muhtemelen daha olgun yaşta birini seçmeliydik, ancak... rahibe soyunun belirli bir saç rengi var, görüyorsunuz."

Rishe bir gün önce balkonda gördüğü duvar resmini hatırladı.

"Lady Millia'yı, sadece bir dublör olarak sahne alıyor olsa bile, rahibenin görünüşünün bu yönünü yerine getirmesi için seçtik."

"Mezmurlar'da saçları çiçek renginde olan bir kızla ilgili dizeden bahsediyorsunuz."

"Bunu söylediğinizi duyduğuma şaşırdım. Bu mezmurun çoğu yaygın çevirisinde onun bahar renginde bir kız olduğu söylenir."

"Birisi bana o mezmurun nasıl okunması gerektiğini anlattı." Her ihtimale karşı Arnold'un adını sır olarak sakladı. Ancak bu onu başka bir şey hakkında meraklandırdı.

Prens Arnold'un bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Mezmurları okuduğunda bunu fark etmiş olma ihtimali nedir? Söz konusu Prens Arnold olduğuna göre, her şeyi en başından fark etmiş olma ihtimali var. Eğer durum buysa, o zamanki ifadesi çok daha mantıklı.

O derin düşüncelere dalmışken, Schneider onu inceledi. Gözleri sakın, neredeyse cansızdı. Rishe'nin gözleri onunkilerle buluştuğunda gülümsedi ve "Sizin de çok güzel bir saç renginiz var" dedi.

Rishe başladı. Schneider fark etmemişti ama Arnold'un fark edeceğinden emindi. var.

"Senin tonunda saçları olan biri hemen Kraliyet rahibesinin yerine geçtim. Kutsal Domana Krallığı'nda doğmamış olmanız çok yazık."

"Tanrıçaya adanmış bir törende inanç ve tutku büyük önem taşır," diye gülümseyerek cevap verdi Rishe ve Schneider'in gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Sizce de öyle değil mi, Ekselansları?"

"Sen... kesinlikle haklısın."

"Leydi Millia görevini çok ciddiye alıyor. Görevini tamamlamasına herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem, bunu büyük bir onur olarak kabul ederim."

Schneider sessizleşmişti, bu yüzden şimdi onu sorgulama sırası Rishe'deydi.

"Konuyu değiştirmeme izin verirsiniz, dün oldukça tuhaf bir şey söylediniz, Ekselansları. Neden bana Prens Arnold'la evlenmememi söylediniz?"

"Belki bunu daha sonra, daha uygun bir yerde tartışabiliriz-" "Leydi Rishe!"

Millia katedralin nefinden aşağıya doğru koştu.

Schneider'in yüzü şaşkınlıkla gevşedi, sonra başını eğip izin . O giderken, Rishe onu dikkatle izledi. Millia kollarına atladığında onu yakaladı.

"Bilin bakalım ne oldu, Leydi Rishe? Provamda tek bir hata bile yapmadım!"

"Sen mı? Bu çok etkileyici, Leydi Millia!" Rishe onu kucakladı ve kız kıkırdarken yanakları kızardı.

"Yine de pratik yapmaya devam etmeliyim!" Millia hevesle söyledi. "Yani, bu elbise törende giyeceğim elbise değil ve kutsal araçlardan hiçbirini kullanmadık! Gerçeği biraz farklı olacağından, mükemmel bir şekilde yapabilmek için çok çalışacağım! Ne de olsa kutsal aletler konusunda dikkatli olmalıyım."

"Ah, evet, kraliyet rahibesinin kullandığı yay ve oklar. Tanrıça adına, döngünün devam edebilmesi için her mevsimin gücüyle ok atması gerekir. Öyle değil mi?"

"Evet. Gerçi festival sırasında sadece ateş *etme taklidi* yapıyor."

Yay bir ritüel aracı olabilirdi ama yine de bir silahtı. Millia onu kullanacağı için biraz gergin görünüyordu. Rishe onu rahatlatmak için küçük ellerini sıktı.

"Birlikte yemek yiyelim mi Leydi Millia? Avluda özel bir öğle yemeği ayarladım."

"Piknik mi demek istiyorsun?!"

"Bu doğru. Hava güzel, bu yüzden eğlenceli olacağına eminim. Yine de güneş biraz parlak olabilir, bu yüzden şapka takmalısınız." Başka bir hayatta kızın hizmetçisi olan Rişe böyle şeyler söylemekten kendini alamıyordu. Tuhaf karşılanabileceğinden endişe ediyordu ama Millia bundan rahatsız olmamış görünüyordu.

"Daha önce hiç dışarıda yemek yememiştim!"

Rishe, Millia'nın masum heyecanına gülümsedi, ancak Rishe onu öğlen yemeklerinin olduğu yere getirdiğinde kızın ifadesi buruştu.

"Neden... neden...?"

Avluya vardıklarında Millia çimlerin üzerine serilmiş battaniyeyi görünce olduğu yerde durdu ve titremeye başladı.

Rişe bu tepkiyi bekliyordu, bu yüzden aldırmadı ve pikniklerini hazırlamaya başladı. Sonra Millia'yı battaniyenin üzerinde kendisine katılmaya davet etti. "Gelin, Leydi Millia. Lütfen oturun."

"Bekleyin, Leydi Rishe! Bana onun neden burada olduğunu söyle-" Parmağını battaniyenin üzerindeki diğer kişiye doğru uzattı. "*Leo'nun* neden burada *olduğunu* söyle!"

Leo, "Burada olmak istediğim için bulunmuyorum, Bayan Millia," diye homurdandı. "İşaret etmek kabalıktır, Leydi Millia," diye onu nazıkçe azarladı Rishe, tabakları yerleştirirken battaniyenin üzerinde. "Güzel öğle yemeğimizin tadını huzur içinde çıkaramaz mıyız?"

"Leo'nun burada olacağını bilmiyordum! Neden Leo'yla birlikte yemek yiyor? Bize mi?!" "Daha bu sabah onun için endişeleniyordun, değil mi?" "Ama... ama bu çok ani oldu! Ben hazır değilim! Ve Leo, sen asla Babam sizi kaç kez davet ederse etsin!"

Leo somurtarak cevap verdi, "Tekrar söylüyorum, gelmek istemedim. Sadece lezzetli et yiyebileceğimi duyduğum için buradayım."

Millia şok olmuştu. "Et için mi buradasınız?!"

Bunların hepsi Rishe'nin planının bir parçasıydı. Şövalyelik hayatında Leo her zaman mesafeliydi ama ne zaman avluda mangal yapsalar biraz ısınıyordu.

"Lütfen oturun, Leydi Millia. Çabuk öğleden sonraki antrenmanınıza yetişemezsiniz."

"Ugh..." Millia isteksizce battaniyenin üzerine uzandı.

Rişe sepeti açtı ve keşişlerin onlar için hazırladığı öğle yemeğini çıkardı. Büyük yuvarlak çörekler ikiye bölünmüş, içleri etli börek ve biraz sebze ile doldurulmuş, sonra da keskin bir sosla kaplanmıştı. Çok az kap kacak gerektirdiği için mükemmel bir piknik yemeği idi. Bunlar sıradan insanlara tanıdık gelebilirdi ama Millia bunları daha önce hiç görmemişti.

"Bu kadar büyük bir ekmek parçasında et ve sebze... İnsan böyle bir şeyi nasıl yer?"

"Alt yarısını ambalaj kağıdıyla tutarsınız ve üstünü ısırarak koparırsınız. Sosu dökmemeye dikkat et." "mi

yiyorsun?!"

Rishe başını salladı ve Millia çekingen bir şekilde ağzını açtı.

Leo, "Düzgün olmaya çalışmaya devam edersen, sonunda ekmeği kemirmeye başlarsın," dedi.

"Hmph! İlk defa böyle bir yemek görüyorum!"

"Hmph." Leo başka bir şey söylemedi. Bunun yerine, Millia'nın onu görebileceğinden emin olarak ağzını sonuna kadar açtı ve yemeğinden bir ısırık aldı.

Millia şaşkınlıkla onu izledi. "Ağzın çok büyük!" Sonunda, elindeki yiyeceğe baktı ve kendini çelikleştirerek ağzını açtı. Sonra büyük bir ısırık aldı. İlk başta çekingendi, sadece biraz çiğnedi ama birkaç saniye sonra gözleri parladı. "Mmm!"

Belli ki hoşuna gitmişti. Rishe böyle şeffaf bir tepki gördüğü için kıkırdadı. Leo da eğlenmiş olmalıydı çünkü gülmek için ağzını kapattı. "Beğenmene sevindim. Sen de hoşlanıyor musun Leo?"

"Her şey ."

"Güzel!" Rishe rahat bir nefes aldı ve yemeye başladı. Millia ve Leo'yu bir araya getirme konusunda endişeliydi ama yavaş yavaş birbirlerine ısındılar.

"Etinin üzerine koyduğun o sos ne Leo?" "Bilmiyorum.

Baharatlı görüldüğü için denemek istedim." "Ha?

Baharatlıysa tadı nasıl güzel olabilir ki?"

"Bir çocuğun anlayabileceğini sanmıyorum, o yüzden denemesen iyi olur."

"Senden sadece bir yaş küçüğüm!"

Rişa bunu söylese muhtemelen itiraz ederlerdi ama çocuklar gayet samimi bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Leo'nun yaralarının nasıl sonuçlanacağını hala bilemiyorum. Mistress Millia'nın "lanetini" de merak ediyorum, ama hayal ettiğim şey buysa, ilişkilerini geliştirmekten zarar gelmez.

Dün, Millia insanları lanetleme gücüne sahip olduğunu açıkladı. Reddettiği kişiler tehlike altındaydı. Rishe bu fikri reddetmeden önce Millia'nın neden insanları lanetleyebileceğini düşündüğünü tespit etmek zorundaydı.

Millia, Rishe'nin düşüncelerini "Bizimle yaşarken herhangi bir sorun yaşıyor musun Leo?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. İşverenimin kızının çılgınca öfke nöbetleri geçirmesi dışında."

"Neden, sen...!"

"Kaba olma Leo," dedi Rishe.

Leo son kalan ekmek ve eti ağzına attı, çiğnedi yuttu. "Kendime ait bir odam var ve işim bittiğinde istediğimi yapabiliyorum. Bu anlamda, yetimhanede olduğum zamandan daha iyi."

Millia rahatlamıştı. Öğle yemeğinin yarısından fazlası hâlâ elindeyken, "Yetimhaneniz nasıldı?" diye sordu.

"Sadece merak ettiğin için mi ?"

"Hayır! Sadece bilmek istiyorum." Millia başını eğdi ve Leo biraz suçlu görünüyordu.

Bakışlarını kaçırды. "Oradaki herkes için farklı olduğunu söyleyebilirim. Orada olmakta iyi olan herkes için muhtemelen oldukça rahattı."

"Ve bu işte iyi değildin, bu yüzden kovuldun ve onun yerine bizimle yaşamaya mı geldin?"

Leo homurdandı, sonra öyle sessiz bir fısıltıyla bir şey ekledi ki Rishe'nin onun sözlerini anlamak için dudaklarının hareketini okuması gerekti: "Ayrılmak zorundaydım çünkü bu işte iyiydim."

Ne demek istemiş olabilir? Rishe merak ediyordu ama konuşmalarını bölmek istemiyordu. Leo ve Millia'nın konuşmalarını dinlerken öğle yemeğini sessizce yedi.

"Piskopos Schneider yetimhaneyi yönetiyordu, değil mi? Yani sizin için bir baba Leo?" gibi,

"Tabii ki değil." Leo'nun sert cevabı kızı ürküttü. "Ona borçluyum. O bana nasıl yaşayacağımı öğretti, ama hepsi bu. Benim ailem yok."

"Böyle tuhaf bir şey söylediğim için özür dilerim. Kan bağınız yok, bu yüzden onu bir babayla kıyaslamamalıyım."

"Bu doğru. Öğle yemeğimi bitirdim. Gidebilir miyim?"

"Oh, Leo! Bekle, !" Rishe konuştu.

Leo tuhaf bir yüz ifadesi takındı ve battaniyeden yarı kalktı. "Ne? Öğleden sonraki işime başlamadan önce temizlenmem gerekiyor."

"Bu öğleden sonraki işin farklı olacak. Ekselanslarına seni ödünç alıp sordum."

"Ha?"

Leo ona yüzünü buruştururken Rishe gülümsedi.

Öğleden sonra Rishe, Leo ve Arnold ile birlikte Büyük Bazilika'nın kenarındaki avluydaydı.

"Bu size dün gece bahsettiğim Dük Jonal'ın hizmetkârı Leo."

Arnold gözlerini Leo'ya diktiğinde çocuğun yüzü kızardı. Rishe onun için biraz üzüldü ama buna alışmak zorundaydı.

"Ve Leo, seni yeniden tanıştırmama izin ver. Bu..." Rishe son derece isteksiz görünen Arnold'a baktı. Bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı ve tekrar Leo'ya döndü. "Bu Ekselansları Prens Arnold, Galkhein veliaht prensi."

Leo'nun dizlerinin bağı çözüldü ve "Bu neden oluyor?" diye mırıldandı.

"Söyle, Leo." Çocuk başını kaldırdı ve Rishe'nin gözleriyle temkinli bir

şekilde karşılaştı. Rişe

Gelecekteki tek gözlü versiyonu da yetişkinlere ters ters bakmıştı. Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi ve "Prens Arnold'dan dövüş sanatlarını öğrenmeye ne dersin?" diye sordu.

"Ha?!" Leo'nun sesi hem şaşırmış hem de korkmuştu. Duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kırıpıştırarak Arnold'a baktı. Arnold'un Rishe'yi düzeltmediğini görünce (hoşnutsuz görünse de) tekrar soldu. "Dövüş sanatları mı? Ben mi?!"

"O gerçekten çok güçlü, biliyorsun. Son savaşta bir bölük şövalyeyi tek başına alt etti."

"Biliyorum-oops!" Leo'nun eli ağzına gitti, patlamasının kaba olduğundan endişelenmişti. Arnold umursamıyor gibi görünüyordu ama Leo yine de başının belada olduğunu hissetti.

Prens Arnold'un bunu kabul etmesine çok sevindim.

Rishe bu fikri bir gece önce ortaya atmıştı. Arnold ondan özür dilemek istemiş, o da Arnold'a üç iyilik yapmayı kabul ettirmişti. İlki festival hazırlıklarına yardımcı olmasına izin vermektir, bu da ikincisiydi. *Dük Jonal da hemen kabul etti. Gerisi Leo'ya kalmış.*

Arnold'a bir bakış attı ve Arnold onun niyetini anlamış gibiydi. "Ayağa kalk,"

diye soğuk bir şekilde Leo'ya talimat verdi. Arnold'un sesi soğukkanlıydı ama iyi taşırdı. Bunu büyük bir verimlilikle nasıl kullanacağını biliyordu. Ne zaman bir emir verse, dinleyicileri canlanmaya ve talimatlarını yerine getirmeye teşvik ederdi.

Leo hâlâ gözle görülür bir şekilde şaşkındı ama kendini yukarı itti. Omurgasını dikleştirdi ve Arnold'un bakışlarıyla buluştu.

"Hmph." Arnold gözlerini hafifçe kıstı. "Herhangi bir yöne doğru birkaç adım yürüyün."

"Evet, efendim." Leo avlunun etrafında birkaç yavaş adım attı. "Dur."

Hızlı bir şekilde durdu.

Arnold kaşlarını çattı ve başını çevirdi. "Rishe." "Oh, siz de fark ettiniz mi, Majesteleri?"

Rishe başını eğdi ve Arnold kızgınlığını gizlemeye bile , "Neden gidip bu yavruyu aldın?" diye sordu.

"Bu konuda bir şey yapabileceğimi sanmıyordum ama sizin yapabileceğinizden emindim, Majesteleri."

", değil mi?" Arnold kaşlarını çattı ve gözlerini kapatarak iç geçirdi Yumuşakça.

Leo açıkça şüpheleniyordu ama yine de şüphelerini açıkça dile getirdi. "Can Lütfen biri olduğunu açıklayabilir mi?"

"Özür dilerim Leo. Belki endişem yersiz ama senin için endişelenmeden edemedim." Rishe kelimelerini dikkatle seçti ve ona "Bir tür eğitimden geçiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Leo'nun gözleri neredeyse yuvalarından . "Nasıl ...?"

"Bu konuda da oldukça pervasız davranıyorsun. Kendini yaraladığını söylemekte haksız mıyım, ama iyileşmesine izin vermek yerine, kendini zorluyorsun.

Kendini eğitmeye devam etmek için?"

"Neden böyle düşündün ki?!"

"Vücudunun hareketleri bana öyle söylüyor."

Çocuğun çilek rengi gözleri belirsizlikle dalgalanıyordu.

"Artık ağrı yokmuş gibi görünüyor ama sağ ayak bileğiniz zayıfladı. Çok özel bir yürüme şekliniz var çünkü bilinçsizce bunu telafi ediyorsunuz. Sanırım ayak bileğini bükmek senin için kolay, ama bu olduğunda çok acımıyor, değil mi?"

Leo yüzünü buruşturdu. Arnold sessiz kalsa da o da aynı fikirde gibi görünüyordu. Rishe, Leo fark etmeden önce onunla birlikte ormanda yürümüşü ama Arnold'un tek yapması gereken onun birkaç adım atmasını izlemektir. Bu kadar çabuk fark ettiğine göre müthiş bir gözlem gücüne sahip olmalıydı.

"Bir de kollarınız var. Daha doğrusu omuzlarınız. Sağ omzunuzu aşırı kullanıyorsunuz, değil mi?"

"I..."

"İşler bu şekilde devam ederse büyümenizi etkileyecektir."

Leo'nun gelecekte Rishe'nin onu tanıdığı zamanki durumu biraz farklıydı. Vücudu çeşitli yerlerinden darbe almış ve "önceki işverenin" ona attığı sert bir dayak nedeniyle gözünü kaybetmişti. Uzuvarları da yaralanmıştı ve zaman zaman onları hareket ettirmekte zorlanıyordu.

"Artık çok geç değil."

Rishe altıncı döngüsünü hatırlıyordu. O ve diğer şövalyeler avluda birlikte antrenman yaparken, Leo insanlardan uzak durmak için her fırsatı değerlendirmesine rağmen sık sık onları izlerdi. *Leo o zamanlar bizi izlemiyordu; sadece kılıç talimi yapan insanları izliyordu.*

Belli ki katılmak için can atıyordu. Bakışları, asla ulaşamayacağı bir hayali, artık yapamayacağı bir şeyi izleyen birinin bakışları. Rishe bu hayatta bir daha asla bir şey o şekilde bakmak zorunda kalmamasını sağlamak istiyordu.

Leo'nun bundan sonra gözünü kaybetmesine neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Çevresini değiştirmek bundan kaçınmanın en iyi yoludur, ancak kendisinin takip etmek istemediği alternatif bir rotanın da bir anlamı yoktur. Kişinin hayatta yürümeyi seçtiği yol her zaman umutlu bir yol olmalı ve kendi iradesine dayanmalıdır.

Arnold'a bakarken Rishe de öyle düşündü. "Evet, Majesteleri?"

Oliver da çok sıkı antrenman yaparak kendini sakatlamıştı. Arnold'un emriyle, şövalye öğrencilerinin eğitiminde vücutlarına binen yükü azaltmak için değişiklikler yapıldı.

"Benden istediğin şeye karşı gelmeyeceğim. Şu anda en önemli şey *onun* ne seçeceği." Arnold gözlerini Leo'ya dikti. "Eğer kararlıysan, aradığın güce ulaşman için sana bir dayanak sağlarım. Ama bu kararlılıktan yoksun birine yardımımı ödünç vermeye niyetim yok."

"Ben, um..."

"İşvereniniz ne seçerseniz seçin izin verdi. Bu sizin vereceğiniz bir karar."

Leo tereddüt etti, hâlâ biraz korkuyordu. "Eğer senden bir şeyler öğrenirsem, Galkhein'a gitmek zorundayım, değil mi?"

"Bu doğru. Bu işe ne kadar zaman ayırmak istediğin sana kalmış ama en azından bir süreliğine Dük Jonal'ın evinden ayrılman gerekecek."

Çocuğun başı öne eğildi. "O zaman gidemem."

Arnold onun cevabından etkilenmemiş görünüyordu. "Leo, bu konuda pişmanlık duymadığına emin misin?"

"Elbette biliyorum." Bir noktada Leo'nun ifadesindeki korku kaybolmuştu. Onun yerini hayal kırıklığı almıştı. Leo gözlerinde yanan hayal kırıklığıyla Arnold'a baktı. "En azından burada kaldığın süre boyunca beni eğitebilir misin lütfen?!"

"..."

"Bana öğrettiklerinizi bir daha asla eğitimimde kendimi zorlamamak için kullanacağım. Lütfen!" dedi ve derin bir şekilde eğildi. Küçük omuzları titriyordu.

Arnold'un yüzü ifadesizdi, "O halde bu akşamdan itibaren biraz zaman ayıracağım," dedi.

Leo başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Sanırım bu senin için sorun olmaz, Rishe?"

"Evet, elbette, Majesteleri. Biz burada kalırken siz de görevlerinizle meşgul olacaksınız, değil mi?"

"Kilise zaten kalış süremizi birkaç gün uzatmamızı talep etti. Görünüşe göre, ilerlemek istediğim hızda bana eşlik etmeye zorlanırlarsa, dayanamayacak olanlar onlar."

Çalışırken hiç mola vermiyor, değil mi?

Arnold'un Büyük Bazilika'da halletmesi gereken her iş için bir Kilise temsilcisinin bulunması gerekiyordu. temponun onlar için çok ağır olduğu anlaşıyordu.

Rishe dikkatini Leo'ya çevirdi.

Leo bir kez daha eğilerek, "Teşekkür ," dedi.

Rishe ne kadar rahatlamış olsa da kendi kendine, *Galkhein'a gitmek istemediğini söylemedi, gidemeyeceğini söyledi, diye düşündü. Onun konumunda garip bir yanıt.*

Rishe bunu ona söylememişti ama fark ettiği başka bir şey daha vardı. Arnold'un da fark etmiş olma ihtimali yüksekti. Ancak şimdi bunu dile getirmek için doğru zaman gibi görünmüyordu.

"Bunu senin üzerine yıktığım için özür dilerim Leo."

Leo ona asık suratlı bir bakış fırlattı. "Öyle olmalısın. Beni buraya getirmeden önce bunu bana açıklaman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Yaparsam kaçarsın diye düşündüm."

"Başka bir ülkeden gelen kraliyet ailesiyle tanışacaklarını söylemeniz, halktan herhangi biri kaçır!"

İkisi konuşurken Arnold Rishe'ye baktı. "Bu çocuğu bir yerden tanıyor musun?"

Cidden, çok anlayışlısın! Rishe içindeki paniği gizlemeye dikkat ederek başını salladı. "Hayır. Sana bu izlenimi veren ne?"

"Bir hizmetçi çocuğa göre sana karşı son derece rahat."

ucunda etrafından dolaşarak fısıldadı, "Çünkü benim dublör ve gerçekte ben olmadığımı düşünüyor."

Arnold bir anda dönerek ondan uzaklaştı. Her zamanki gibi soğukkanlı görünüyordu ama büyük bir elini ağzının üzerine kapatmıştı ve omuzları titriyordu.

"Ha?! Ekselansları, şu anda gülmemeye mi çalışıyorsunuz?!"

"...Hayır."

"Yalan söylüyorsun! Hey, bana bak!"

Rishe Arnold'un etrafında dönerken Leo telaşla ona doğru uzandı. Yüzü endişeyle kıvrılmıştı, sanki "dublör" olduğu için sonuçlarıyla yüzleşebilirmiş gibi

veliaht prense karşı bu kadar açık sözlü olmak. Endişelenmesi çok nazik

bir davranıştı. "Her şey yoluna girdiyse, işimin başına dönmeliyim." *Arnold beni tamamen görmezden geldi!*

Yine de Rishe'nin yapması gereken kendi işleri vardı. Sabahını Millia'ya yardım ederek geçirmişti, bu yüzden öğleden sonrasını askıya alınan törenin geri kalanı için kullanmalıydı.

Leo meselesi beni de rahatsız ediyor. Prens Arnold'un vesayeti altında olacak olsa bile, bunun onun geleceğini değiştireceğini düşünemiyorum.

Tam o sırada avluda yanlarına biri yaklaştı. "Ekselansları, Leydi Rishe."

"Oh, Oliver."

Oliver eğildi ve Leo'ya baktı. Bir an tereddüt ettikten sonra Arnold'un yanında durdu ve ona, "İkinize de bildirmem gereken bir şey var," dedi.

"Ne, ben de mi?" Rishe bu konuda kötü şeyler hissediyordu. Arnold kaşlarını çattı. "Bize kısa versiyonunu anlat."

". Festival ertelenebilir." Oliver iç çekti. "Leydi Millia'nın elbisesini tamamlayan terziler hastalanmış gibi görünüyor."

Rishe'nin nefesi kesildi. "Ne?!"

Millia'nın reddettiği her şeyi kötü talih kuşatmış gibiydi: önce araba, şimdi de beyaz elbise.

"Anlaşılan terzilerin hepsi soğuk algınlığına yakalanmış," dedi Dük Jonal gergin bir gülümsemeyle. Festival hazırlıkları için kullandıkları odada oturuyordu.

Rishe haberi duyar duymaz oraya koştuğu için onun karşısına oturdu. Nefes nefese kaldığını gizlemek için burnundan düzenli ve kontrollü nefesler aldı.

Dük omuz silkti. "Muhtemelen festival hızla yaklaşırken çok fazla çalışıyorlardı. Stres onları etkiledi ve hepsi bir anda yere yığıldı."

"Bu korkunç. Belirtilerinin ne sorabilir miyim?"

"Duyduğum kadarıyla yüksek ateşleri var ve yorgunluktan şikayet ediyorlar."

Rishe kaşlarını çatı. *Bu hiç iyi değil.* Odanın bir köşesinde Dük Jonal'ın hizmetkârı olarak duran Leo'ya yan gözle baktı. Hoşnutsuz görünüyordu ama muhtemelen bunun Arnold'la eğitiminin ertelenmesiyle bir ilgisi yoktu.

Düke dönen Rishe, "Leydi Millia elbisesi zamanında bitirilemeyeceği için üzgün olmalı. Onu teselli etmek isterim. Nerede olduğunu sorabilir miyim?"

Dük tereddütle, "Şey..." diye başladı.

"Ben iyiyim, Leydi Rishe," sevimli bir ses geldi arkasından.

"Leydi Millia?"

Millia ortaya çıktı, tam bir soğukkanlılık timsaliydi. Gözlerinde olgun bir sakinlik vardı. Bu sabah saçları işe yaramadığı için gözyaşlarının eşğine gelen küçük kızıdan farklı bir insan .

Arkasında iki adam duruyordu. Biri Piskopos Schneider, diğeri ise göğsünde daha yüksek bir rütbeye işaret eden bir sembol taşıyan yaşlı bir adamdı.

Rishe ayağa kalktı ve eğildi, *"Bu şimdiki başpiskopos olmalı"* diye düşündü. Rishe'nin diğeri hayatından tanıdığı başpiskopos bir sonrakiydi. *Başpiskoposu ya da Piskopos Schneider'ı tanımıyorum. Bu da önümüzdeki birkaç yıl içinde Büyük Bazilika'dan ayrılacağı anlamına geliyor.*

"Leydi Rishe." Rishe başını kaldırdı ve Millia yüzünde nazik bir gülümsemeyle karşısında duruyordu. "üzerinde düşündüm. Terzilerin fazla çalışmasına neden olan benim bencilliğimdi."

"Leydi Millia, siz..."

"Festivale kadar iyi bir kız olacağıma dair tanrıçaya yemin ettim. Artık senin yardımına ihtiyacım olmayacak."

Rishe gözlerini kırptırdı.

Millia'nın yanındaki başpiskopos sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Leydi Rishe, ben de Kilise adına sizden özür dilerim. Galkhein'in müstakbel imparatoriçesi olduğunuzu göz önüne alırsak, değerli vaktinizi daha fazla alamayız."

"Saçmalama. Leydi Millia'ya yardım etmekten keyif aldım ve aslında daha fazla yardım etmeyi umuyordum."

"Teşekkür , ama benim için endişelenmeyin." Millia'nın gülümsemesi masumdu ama aralarına bir çizgi çekmişti. "Pembe bir elbiseye ihtiyacım yok. Giyilebilecek herhangi bir elbise

Benim için hızlı bir şekilde hazırlansa da olur. Önemli olan festivalin gecikmemesi! Öyle değil mi, Piskopos Schneider?"

"Evet, Leydi Millia. Aynen dediğiniz gibi."

Rishe, Millia'nın göz hizasında diz çöktü ve ", Leydi Millia. Artık festivale yardım etmeyeceğim."

Kız rahatlamış görünüyordu.

"Sadece bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Neymiş o?"

Rishe geçmişte birlikte yaşadıkları hayatı hatırladı ve ona gülümsedi. "Enerji dolu olduğunda çok sevimli olduğumu düşünüyorum ve bencil olduğunda da seni seviyorum."

Millia'nın bal rengi gözleri bir an için dalgalandı. Belki de sadece Rishe'nin hayal gücüydü ama ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Ancak bunun yerine Rishe'ye sırtını döndü ve başpiskoposa baktı. "Ekselansları, Piskopos Schneider, akşam duası için acele etmeliyiz. Geç kalırsak tanrıçaya karşı kabalık etmiş oluruz."

"Evet. Gidelim Lord Dük."

Onlar ayrılırken Piskopos Schneider hâlâ köşede bekleyen çocuğa seslendi. "Ne yapıyorsun Leo? Sen de katılmalısın."

"Biliyorum." Leo, piskoposa somurtkan bir şekilde cevap vermeden önce sahnenin nasıl geliştiğini izliyordu. Yanından geçerken Rishe'ye bir bakış attı ama göz göze geldikleri anda gözlerini kaçırdı.

Rishe yalnızdı ama uzun sürmedi. Oliver kısa süre sonra ona katıldı.

"Leydi Rishe, lordum birazdan gelecek. Burada bekleyebilir misiniz?"

"Yapacak mı?"

Terziler hakkında duyduklarından sonra Rishe ve Leo bazilikaya doğru yola koyulmuşlardı. Bu arada Arnold, Oliver'dan bir rapor daha almıştı. Her neyle ilgiliyse çoktan halletmiş miydi?

Sonunda, sert çizmelerinin yere vuruşunun müjdelediği Arnold odaya girdi. Kaşlarını çatarak Rishe'ye baktı. "Oliver, bizi yalnız bırak. Daha önce konuştuğumuz şeye devam et."

"Pekâlâ. "

Oliver odadan çıkarken Arnold elinde bir parşömenle Rishe'nin karşısına oturdu. Hâlâ kaşlarını çatarak, "Yüzün neden asık?" diye sordu.

"etmemeye çalışıyordum." Rishe üzüntüsünü belli etmedi ve ellerini yanaklarına bastırdı. "Leydi Millia'nın durumunun iyi olduğunu sanmıyorum. Saklamaya çalıştı ama ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. O surat ifadesini sadece iyi gibi davrandığında takınıyor. Endişeleniyorum."

Arnold içini çekti ve parşömeni ona doğru itti. "Aç ."

Merak eden Rishe bağlayıcı kordonu çözdü. Kordon açılıp içindekiler ortaya çıktığında Rishe'nin nefesi kesildi. "Bu...!"

Gördüğü ilk kelimeler "Soruşturma Raporu" idi. Tanıdık görünümlü bir arabanın ve çeşitli parçalarının bir çizimi vardı. İçerik Rishe'in zaten şüphelendiği bir şeyi doğruluyordu.

Bazilika'dan gizlice çıkıp bunu kendim araştırmak istedim!

Sayfanın ortasında diğerlerinden daha büyük bir çizim vardı. Bu, bir arabanın ön tekerleği ve onu araca bağlayan akstı.

"Dük Jonal'ın kaza yapan arabasının ön tekerleği ."

Rishe'in kalp atışları hızlanmıştı ama bunun nedeni arabanın kurcalanması değildi. Arnold kazayı araştırdığı içindi.

"Araba Jonal ailesine ait değildi. Onu kullanıyorlardı çünkü yola çıkmadan bir gün önce o çocuk beyaz bir arabaya binmek istediği için öfke nöbeti geçirmişti. Dük kızın isteğini kabul etti ve beyaz bir araba getirtti."

"Bunun bir lanet değil de birilerinin ayarladığı bir kaza olduğundan şüphelendiniz." "Şüphelenmedin mi?"

Arnold cevabı zaten biliyormuş gibi sormuştu ama Rishe hemen cevap veremedi. Ne de olsa kişisel deneyimleri bu dünyada gerçekten de garip, açıklanamaz bir gücün var olduğunu kanıtlıyordu. İnsan anlayışını aşan bir şeyin başkasının başına gelmesi ona tuhaf gelmiyordu, kendi hayatını birkaç kez yeniden yaşamıştı. Bu nedenle Rishe, Millia'nın yaşadığı şeyin de benzer bir şey olma ihtimalini göz ardı edemezdi. Aynı zamanda şansının düşük olduğunu da biliyordu. Ve şimdi Arnold ona zaten şüphelendiği şeyin kanıtını gösteriyordu: Kazaya insan eli neden olmuştu.

"Zaten tuhaf olduğunu düşünmüştüm." Arnold çenesini yavaşça ellerine dayadı.

el. "Yirmi iki yıl önce, bir önceki rahibe öldü ve ardından küçük kız kardeşi on yıl önce öldü. Bu nedenle festivalde rahibe rolünü oynayabilecek kimse kalmadı, bu yüzden son yirmi iki yıldır festival düzenlenmiyor."

"Evet. Küçük kız kardeşin sağlığı yerinde değildi, bu yüzden rolü devralacak durumda değildi."

O kız, rahibe soyunun son kadın üyesiydi. Geriye kalan tek varisin bir avuç erkek olduğu söyleniyordu. Kilise soydan bir kızın doğmasını beklerken festival askıya alınmıştı.

Arnold kesin bir ifadeyle, "Şimdi dublör kullanmaya başlamak için hiçbir neden yok," dedi. "Festivali sadece takipçilerini yatıştırmak için sözde düzenlemek bir bahaneden başka bir şey değil. Sonuçta, eğer tanrıçanın gerçekten inanıyorlarsa, o zaman dublörlü bir festival anlamsızdır."

Rishe'nin şüphelerini doğrulamaktan başka bir şey yapmadı.

Prens Arnold en başından beri böyle düşünüyordu. Muhtemelen Millia'yı ilk gördüğü andan beri. Prens Arnold olsa bile bu kadar çabuk öğreneceğini düşünmemiştim... ama şimdi düşünüyorum da, o da mezmurları okuyabiliyor.

Onun dil bilgisini de hesaba kattığında, kraliyet rahibesinin niteliklerini de biliyor olması onu şaşırtmadı.

Arnold bunu kanıtlamak istercesine Rishe'nin gözlerinin içine baktı ve "Tanrıçanın kanını taşıyan rahibenin saçlarının çiçek rengine söylenir," dedi.

Millia'nın saçları soluk menekşe rengineydi. Baharda açan bir çiçeğin güzel rengi.

"Mezmurlar yaygın bilgi rahibenin bu özelliğine değinmez. Muhtemelen ihtiyaç duyduklarında rahibeyi gizlemeyi kolaylaştırmak için metni bu şekilde tercüme etmişlerdir."

"Şu anda yaptıkları gibi mi yani?"

"Demek fark ettin," dedi biraz eğlenerek.

Rishe hemen aynı fikirde değildi. *Fark ettiğinden* değil, zaten uzun biliyordu. Şu anda hatırladığı anı, dördüncü hayatında duyduğu bir itiraftı.

"Millia benim kızım değil. Çok önemli bir amaç için birisi tarafından bana emanet edildi."

Bir önceki kraliyet rahibesi arkasında hastalıklı ve çok daha küçük bir kız kardeş bırakmıştı. Kadın, kız kardeşinin görevlerini yerine getirememiş ve hayatının çoğunu bir kilisede inzivaya çekilerek geçirmiş. Sonunda bir kız çocuğu doğurmak için bu hayattan vazgeçti. Kızı gizlice büyütölmüş ve Rishe'nin kendisi de büyürken ona sevgiyle göz kulak olmuş.

Bu konuda hiçbir şey bilmeyen Arnold, "Bu çocuk gerçek bir rahibe olmak için gereken niteliklere sahip," dedi.

Sebebi de bu olmalı.

Prens ona her şeyi görebiliyormuş gibi baktı ve Rishe de gözlerini ona dikti.

...gelecekte onu neden öldürmeye çalıştığını.

Bölüm 4

DERS ÇALIŞMAK İSTEMİYORUM! Bugün tatlı yemek istiyorum, ders çalışmak değil!"

Rishe'nin hizmetçilik hayatında bazen Millia bağırır ve kendini odasına kilitlerdi. İşte o zaman Rishe kilit açmada ustalaştı.

Rishe, Millia'nın ne zaman gerçekten yalnız kalmak istediğini ve ne zaman sadece ilgi istediğini ses tonundan anlayabiliyordu. O gün ikincisiydi, bu yüzden Rişa tereddüt etmeden kapıyı açtı ve odasına girdi. Yatağın üzerindeki yuvarlak battaniye yığınınına baktı.

Rishe, "Düne kadar çok sıkı çalışıyordunuz, Hanımefendi," diye ikna etti. Saçlarını at kuyruğu yapmış, hizmetçi üniforması giymişti. "Gelecek ayki festival için başpiskoposa Haçlı dilinde bir mektup yazıyorsun, değil mi?"

"Bu sabah uyandığımda artık bunu yapmak istemiyordum! Çocuklar Haçlı Seferi öğrenmek zorunda değil ve ben de mezmurları okuyamadan kraliyet rahibesinin vekili olarak işimi yapabilirim! Bu kadar çok çalışmak zorunda olan tek kişi olmaktan bıktım!"

Rishe, yetişkinlerin *Haçlı Seferi*'ni öğrenmesinin uzun zaman aldığını duydum, diye düşündü.

Kız o zamanlar on iki yaşındaydı ve gerçekte kim olduğu henüz kendisine söylenmemişti. Rishe bunu ilk kez öğrenmişti çünkü Dük bu konuda ona açılmıştı. Orada çalışmaya başladıktan bir yıl sonra ona gelmiş ve "Millia'nın yanında güvенеbileceğim ve onun sırrını bilen bir kişi istiyorum" demişti. Millia gerçek rahibe olduğu için Haçlı dilini bilmesi gerekiyordu. Ancak henüz kökenini bilmeden bu dili öğrenmeye zorlandığından, zor zamanlar geçiriyordu.

"Bayan Millia," dedi Rishe yatağın üzerine eğilerek. "Ne kadar çok bilgi edinirseniz, elinizde o kadar çok silah olur. Ya da belki de bilginin dünyanızı genişleteceğini söylemek daha doğru olur."

Millia kıvrılmış haldeydi ama sessizdi. Düşünceli, belki. "Çoğu insanın hakkında hiçbir şey bilmediği bir dili öğrenirsen hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir *dünyaya* bir bakış. Nasıl olduğunu merak etmiyor musun?

Efsanelerdeki insanların nasıl yaşadıklarını, ne tür hayaller kurduklarını ve neleri güzel bulduklarını? Tanrıça tarafından yazılmış harika aşk şiirleri bile olabilir."

Bunun üzerine yumru seğirdi. Millia o sırada bir kriz geçiriyordu.

Yavru köpek sevgisi.

"Aslında Haçlı Seferi derslerinize ben de katılmak isterdim." "Öyle mi?"

"Evet! Eğer öğretmenim olursanız çok mutlu olurum, Bayan Millia."

Millia ayağa fırladı, örtüleri yumuşak bir *gümbürtüyle* önüne yığıldı. Işıldayan gözlerle Rişe'ye baktı. "Gelip benimle çalışacak mısın, Rişe?"

"Elbette. Ama önce kendi başına çok şey öğrenmen gerekecek."

"Ben yaparım! Sana öğretmek kulağa eğlenceli geliyor!" Millia'nın ruh hali tamamen düzelmişti. Yataktan fırladı ve Rişe'ya coşkuyla sarıldı.

"Sizden bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Hadi sizi derslerinize hazırlayalım, Bayan Millia."

"Evet! Lord Bernhard'ı görebilirim, bu yüzden bugün ekstra sevimli olduğumdan emin olun, tamam mı?"

"Hee hee . Dediğiniz gibi, Hanımefendi."

Bu değiş tokuştan sonra, Millia özenle çalışmalarına başladı ve o günün ilerleyen saatlerinde öğrendiklerini Rişe'ye öğretmeye başladı. Rişe bu sayede Haçlı Seferi'ni okuyabildi. Hatta Millia ile birlikte Büyük Bazilika'ya gitmiş ve o zamanki başpiskoposla konuşmuştu. Ancak tüm bunlar farklı bir yaşamda gerçekleşmişti.

Bayan Millia'nın gerçek kraliyet rahibesi kimliğinin neden dünyadan saklandığını hiç öğrenemedim, ama şimdi bir fikrim varmış gibi hissediyorum.

O akşam Rişe kendini Büyük Bazilika'nın uzak bir köşesindeki mutfakta bir tencereye bakarken buldu. Arnold ile yalnızdı ve şifalı bitkilerden oluşan bir karışım kaynatıyordu. Mutfakı kullanmalarına izin verilmesi için Kilise'yi ikna etmesi için ona yalvarmıştı.

Tencereyi yavaşça karıştırırken başını arkaya eğdi ve arkasında duran Arnold'a "Lanetlere inanır mısınız, Majesteleri?" diye sordu.

Tahmin etmesi gerekirse, o da bilmiyordu. Aslında bu soruyu sormanın bile zaman kaybı olduğunu düşündü ama adamın cevabı onu şaşırttı.

"Kabul demenin uygun olduğu zamanlar vardır."

Rishe topuğunun üzerinde döndü. Arnold bir masada oturmuş, çenesi elinde, Rishe'nin çalışmasını ilgisiz bir şekilde izliyordu.

"Ne demek istiyorsun...?"

"Kamuoyunu manipüle etmek söz konusu olduğunda, insan anlayışını aşan güç kavramı yararlıdır. Özellikle savaş alanında çarpıcıdır; bu tür şeyler askerlerin moralini önemli ölçüde etkileyebilir."

"Anlıyorum." İlk başta hazırlıksız yakalanmıştı ama açıklaması tam da ondan beklediği gibiydi. Kendisinin neye inandığından çok, taktik ve politikadaki uygulamalarla ilgiliydi.

"Dük muhtemelen kızının sahip olduğu bu 'lanete' inanıyor. Kız gerçek rahibe olduğuna göre, böyle bir güce sahip olmasının doğal olduğunu düşünüyor olmalı."

"Muhtemelen haklısın. Lanetin varlığını inkâr etmesi her şeyden çok benim yararına görünüyordu."

Dük Jonal, Millia'nın kimliğini tahmin etmesini engellemeye çalışıyor olmalıydı.

"Eğer sadece araba kazası olsaydı, bir şey olurdu, ama bu terzi olayıyla, sen farkına varmadan seni uzak tutmak istedi."

Festivale yardım etmemi istememesinin tek nedeni bu mu? Rişe tencereden uzaklaştı, çantasından birkaç küçük şişe çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Bunlar ne?"

"Dün topladığım zehirler," diye cevap verdi Rishe ve Arnold bir kahkaha attı.

"Bu, doldurulmuş bir ayıdan çok daha ilginç."

"Büyük Bazilika'nın etrafındaki ormanda kurulmuş birkaç tuzak buldum. Onları mendilimle sildim, suya batırdım ve çökeltme yoluyla zehri izole ettim."

Sağdaki şişede zehir dibe çökmüştü. ise tepeye yakın bir yerde yüzüyordu.

"Soldaki şişe hemen etkisini gösteren bir uyku ilacı içeriyor. Bu miktar yetişkin bir adamı birkaç dakika içinde uyutabilir. Normalde bunu avcılar kullanır."

Arnold geçmişte yaşanan bir olayı düşündü. "Anavatanınızdan Galkhein'a dönerken haydutlar bize saldırdığında da benzer bir şey söylemiştiniz. O zamanlar felce neden olan bir ilaçtı ama benzer bir şekilde kullanıldığını söylemiştin."

"Evet, çünkü av ölmeden önce çok aktif olursa et kalitesi düşer. Zehir avını anında öldürecek kadar yoğunsa da, et başka bir nedenden dolayı zarar görecektir - hayvanın kanının ölümden hemen sonra boşaltılamaması. Dolayısıyla bu ilaçlar, avcı gelip onları toplayana kadar hayvanları tuzaklarında canlı ve rahat tutmak için kullanılır."

Şişeyi eline aldı ve salladı. "Hem o felç ilacı hem de bu uyku ilacı ısıya maruz kaldıklarında zehirliliklerini kaybederler. Ancak bu ilacın başka bir özelliği daha var."

"Duyalım bakalım."

Rishe şişeyi yere bıraktı ve gözlerini diğer şişeye çevirdi. "Sağdaki şişedeki zehir ölümcül gibi görünüyor." İçinde hafif kırmızı renkte şeffaf bir zehir vardı. "Eğer ölümcül bir doz yutulursa, ölmek birkaç dakika sürer. Bundan daha azını alırsanız, hemen yüksek ateş ve uyuşukluk yaşarsınız ve yaklaşık bir hafta boyunca iş göremez hale gelirsiniz."

"..."

"Bu zehirin buradaki uyku ilacıyla ilginç bir etkileşimi var. İkisi birbirini dengeliyor."

Arnold kaşlarını çatı. "Karşı mı koyuyorlar?" diye sordu ve Arnold başını salladı.

"Uyku ilacı zehri etkisiz hale getirir. Aynı şekilde zehir de uyku ilacının etkisini göstermesini engeller." Masanın üzerindeki iki şişeyi *şangırdayarak* birbirine bastırdı. "Bu iki ilacı aynı anda alırsanız, ne uykuya dalarsınız ne de ölürsünüz."

"Hiçbir şey olmamış gibi devam mı edeceksin?"

"Evet ama vücudunuz uyku ilacını birkaç saat içinde tamamen emecek ve etkisini nötralize edecektir. O zaman sisteminizde sadece zehir kalacaktır."

"Yani zehri içtikten saatler sonra ortada hiçbir neden yokken ölebilirsiniz."

Arnold kaydetti.

"Avlanırken zehir kullanmanızın tek nedeni, özellikle vahşi bir canavarı yakalamaya çalışıyor olmanız ya da daha az etkili silahlara erişiminizin olması olabilir. Ormanda tehlikeli yaratıklara dair herhangi bir işaret görmedim, bu yüzden bu tuzakları bu zehirlerle kaplamak için bir neden düşünemiyorum."

"Ama avcılar sadece yay kullanır, değil mi? Yay ve fırlatma bıçağı gibi şeyler çok güçlü değildir. Hayvanları sadece bu silahlarla öldürmek zorsa, zehir de kullanmaları mantıklı değil mi?"

"Mesele şu ki, bu zehir diğeri gibi ısı ile etkisiz hale gelmiyor. Tek avantajı, hayvana gereksiz yere acı çektirmemesi ve böylece postun zarar görmemesini sağlaması. Ama uyku ilacının da bu açıdan bir farkı ." Rishe'nin kafasında başka bir şüphe daha vardı. "Her iki zehirli tuzak da metal gibi kokuyordu."

Bir gün önce tuzakların üzerindeki zehirleri koklarken fark etmişti.

"Hayvanların güçlü bir koku alma duyusu vardır. Normalde avcılar yeni tuzakları aylarca toprağa gömer ya da nehir suyuna batırarak kokularını yok eder, böylece hayvanlar fark etmez. Birinin benim mendilimden kokusunu alabileceğim bir tuzak kurması ve bir şey yakalamayı beklemesi mümkün değil."

"Amaçları belli o zaman." Arnold sandalyesinde arkasına yaslandı ve sakince, "Tuzak bir hayvan için değil, bir insan için kurulmuş," dedi.

Rishe cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Aslında Arnold'un fikrinin gülünç olduğunu söylemesini umuyordu. Ancak Arnold onunla aynı fikirdeyse, zaman inancında kararlı olmalıydı.

"Açıkça söylemek gerekirse, bu bir suikast aracı. Eğer birisi ormana tuzağı tetiklerse, bunun basit bir yaralanma olduğunu düşünecektir."

"Evet," dedi. "Bazilika'ya geri dönecekler ve yaraları tedavi edilinceye kadar acısız bir şekilde öleceklerdi."

"Eğer hızlı etki eden bir zehir olsaydı, yaralandıkları etkilerine maruz kalırlardı. Zehri hemen fark ederlerdi ve muhtemelen başka biri onu yaradan emerek çıkarabilirdi."

"Doğru, yine de bu kadar ölümcül bir zehri emmeye çalışmanızı tavsiye edemem. Hemen tükürseniz bile ağzınıza zehir koymuş olursunuz. Zehri tedavi çalışan kişiyi de öldürürse hiç şaşımam."

Bu tür yöntemler sadece felç edici veya uyku ilaçları için kullanılmalıdır. Rishe'nin eczacı olarak çalıştığı dönemdeki ustası böyle söylemişti ve Rishe de aynı şeye kesinlikle inanıyordu.

"Sanırım o tencerede bir panzehir hazırlıyorsun?"

"Evet. Uyku ilacının temelini oluşturan bitkileri yakındaki ormanda bulabildim. Onlar için yılın en iyi zamanı değil, bu yüzden sadece beş kişiye yetecek kadar yapabildim."

Rishe'nin niyetini anlayan Arnold iç geçirdi. "Oliver bunu dört terziye edebilir."

"Teşekkür , Majesteleri!" Rişa bunu duyunca rahatladı ama henüz tam olarak iyimser olamıyordu.

Arnold bu düşüncüyü paylaşıyor gibiydi. "Yorgunluk ve ateşin sadece zehirin ölümcül olmayan bir dozu verildiğinde ortaya çıkacağını söylemişsiniz. Terzilerin başına gelen de bu gibi görünüyor."

"Yutmak ya da bir yara yoluyla almak yerine derileri yoluyla emdiklerine inanıyorum." Ve dört terzinin dokunduğu kesin olan tek bir şey vardı. "Leydi Millia'nın elbisesinin de aynı zehir bileşimiyle kaplandığına inanıyorum."

Bu sabah, Millia elbiseyi boyamak için o kadar sabırsızlandığını söylemişti ki, daha hızlı geri almak için denemeden düzeltilmesi için göndermişti.

"Küçük bir çocuk için ölümcül doz, yetişkin bir kadın için olandan daha az olacaktır. Eğer Leydi Millia dün elbiseyi denemiş olsaydı, zehirlenir ve ölebilirdi." Millia'nın ölümünün görüntüsü, Rishe'in saçlarını taramasına izin verdiği ve kurdeleden çok hoşlandığı anıyı bir kenara itti. Rishe'nin omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Hepsi onu elbiseyi denemeye ikna ettiğim için," dedi Rishe sessizce, sesini sabit tutmaya çalışarak. Yanlış bir adım atarsa en kötüsü olabilirdi.

Bu düşünce onu tüketirken Arnold, "Sadece hayalini kurduğun bir gelecekten korkma," dedi.

Rishe'nin omuzları sıçradı. "..."

Sesi hâlâ ilgisiz geliyordu ama sözleri kararlıydı. Arnold, Rishe'nin gözlerinin içine baktı ve devam etti, "Onları karıştırma. Ne yaptın

Hayal edilen sadece bir olasılıktır; gerçek değildir."

Rishe'nin nefesi kesildi.

"Korktuğunuz şey aslında gerçekleşmedi."

Haklıydı; en kötü senaryodan çoktan kaçınılmıştı. Rishe derin bir nefes aldı.

"Aynı şey terziler için de geçerli. Sizin eylemlerinizi ne olursa olsun, onlar son ayarlamalar üzerinde çalışmaya başlayacaklardı."

"..."

"Rishe."

Onun ısrarları karşısında başını salladı. "Anlıyorum. Panzehiri terzilere mümkün olduğunca çabuk istiyorum."

"Güzel," dedi Arnold, değerlendirerek.

Kaşlarının düştüğünü hissetse de, moralini bozacak bir zaman değildi.

Prens Arnold'un Bayan Millia için planları neler?

Rishe şu anda karşısında oturan Arnold'un iyi bir insan olduğunu gerçekten hissediyordu. Ancak kalbinde sakladığı plan onun için o kadar önemliydi ki, bunu gerçekleştirmek bu iyiliği toza dönüştürecekti.

Bu yüzden, bundan beş yıl sonra Arnold Millia'yı öldürmek için orduyu harekete geçirdi. Şu anda birileri açıkça Millia'nın hayatının peşinde olduğundan ve Rishe onu korumaya çalıştığından, Arnold'un buna karşılık ne tür eylemlerde bulunacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona karşı çıkması fazlasıyla mümkündü.

Cesaretini toplayan Rishe, "Dük Jonal'a birinin Leydi Millia'ya suikast düzenlemeye çalıştığını söylemek istiyorum. Eğer onu koruyacaksak, yasal vasisinin onayına ihtiyacımız var."

Bakışlarını düşünceli bir şekilde indirdi. "Haklısın. Bu muhtemelen ona lanet hakkında endişelenmesini söylemekten daha etkili olacaktır."

Rahatlamış olan Rishe sandalyesinden kalktı. "Onlar dualarını bitirene kadar panzehiri bitirmiş olacağım. Eğer sakıncası yoksa, lütfen panzehirin uygulanmasını ayarlayın."

"Anladım."

Rishe kollarını sıvadı ve kaynaması henüz bitmiş olan tencereye döndü. Panzehirin durumunu doğruladı ve beş küçük tencereye aktardı.

Şişeler. Önce akan suyun altında soğutmak istiyordu ama an önce terzilere ulaştırması gerekiyordu. Şişeleri Arnold'a emanet etti ve demlemenin taşıma sırasında yeterince soğuyacağını umdu.

", ben misafir lojmanlarının bulunduğu binaya gideceğim." "Tamam.

Oliver'a bunu olabildiğince hızlı teslim etmesini emredeceğim."

"Teşekkür , Majesteleri." Arnold'a derin bir reverans yapan Rishe ters yönde ilerledi. Diğer binaya vardığında düğ ve kızının odalarının bulunduğu kata çıktı ve onları orada bekledi.

Belki de dua ettikleri katedrale gitmeliydim ama tedbirli . Schneider ve diğer piskoposlara güvenemediği için buraya gelmişti. Şimdilik sadece Dük Jonal'a şüphelerimden bahsetmeliyim. Eğer izin verirse, Bayan Millia'yı her zaman korumak isterim.

Din adamlarının Rishe'den dolayı olarak uzak durmasını istedikleri düşünülürse, söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Kilise'nin dikkatini çekmeden Millia'nın yanında kalamazdı.

Belki de kendime de sahte bir suikast girişiminde bulunmalı ve Bazilika'daki tüm güvenliği artırmalarını sağlamalıyım? Hayır, bana sadece Galkhein'a dönmemi ve orada güvende olacağımı söyleyeceklerdir.

Rishe seçeneklerini düşünürken zaman akıp gitti. Geri dönmekte biraz geciktir, değil mi?

Tam o sırada, kendisine gelen küçük ayak sesleri duydu. Millia olduğunu düşündü ama hemen kendini düzeltti. *Bunlar Leo'nun ayak sesleri.*

Tam da şüphelendiği gibi, gelen Leo'ydu. Nefes nefese ve telaşlı bir halde merdivenleri tırmanarak ona doğru koştu. "Bayan Millia buraya mı geldi?!"

Rişe şaşırarak başını salladı. "Hayır, henüz dönmedi. Kayıp mı?"

Leo'nun yüzü düştü. "Duadan sonra yetişkinlerin katedralde konuşacakları bir şey vardı, bu yüzden ona odasına kadar eşlik etmem söylendi. Yolda rüzgâr kurdelesini kopardı. Ağlayacakmış gibi görünüyordu, ben de peşinden tek başıma gittim ve ben yokken, şey..."

"Hayır..." Rishe o ürpertinin bir kez daha omurgasına yayıldığını hissetti. Leo'yu korkutmak istemiyordu ama paniğe kapılmadan da edemedi ve "Onu bırakmadan hemen önce yaklaşan biri oldu mu?" diye sordu.

"Hayır, kimse yoktu. Yakınlarda kimse olmadığına eminim ama..." "Ama?"

"Yürürken bana büyüdüğüm nerede olduğunu sordu. Ben de ona doğudaki ormanın hemen ilerisinde olduğunu söyledim."

O anda Rishe için her şey yerine oturdu.

"Odasına bensiz dönmesini umuyordum."

Millia olması gerektiği gibi odasına dönmemişti, Rishe bundan emindi. "Lütfen Leo. Katedrale geri dönüp güvendiğin insanlara bunu anlatabilir misin? Mümkünse Prens Arnold'a da söylersen sevinirim. Yönetim binasının yakınlığında bir yerde olmalı."

"Ama onu aramak için ön tarafa gitmem gerek-"

"Ben ormana gideceğim!" Tuzaklar yüzünden Millia'yı aramak Rishe için daha güvenli olacaktı. Başına bir şey gelmeden onu bulmalıydı. "Lütfen!"

Rishe, Leo'nun ona cevap vermesini beklemeden koşarak uzaklaştı. Batan güneş Büyük Bazilika'yı kıızıla boyarken, doğu koridorlarında hızla ilerledi. Bölge tamamen karanlığa gömülmeden önce ormana ulaştı.

Bir çocuğun ayak izleri ve bunlar Leo'nun değil. Bunlar kız ayakkabısı! Rishe yüzünü buruşturdu, nefesi . Biliyordum. Bayan Millia ormana gitti.

İleri atılmak, paniğinin ona yol göstermesine izin vermek istiyordu ama bunu yaparsa hayati ipuçlarını kaçıracaktı. Nefesini toplarken ormanı taradı. Çok fazla açıkta toprak yoktu ve zeminin çoğu dökülmüş yapraklarla kaplıydı. Bölgede sadece birkaç ayak izi vardı ama Rishe tereddüt etmeden doğruca içeri girdi. Ayak izleri doğuya dönüktü; Millia'nın o yöne gittiğinden emindi. Toprakta yeni izler, garip bir şekilde ayrılmış otlar, belirli bir şekilde yırtılmış örümcek ağları, bir ayakkabı ya da toynak ya da düşme nedeniyle kırılmış dallar ya da başka ne olursa olsun bulabileceği küçük izlere dikkat etti.

İnsanlar çoğu hayvana kıyasla çok büyüktü, Rishe'nin unutmaya meyilli olduğu bir gerçektir bu. Millia gibi bir çocuk bile orman hayvanlarının büyük çoğunluğundan daha büyük ve ağırdı. Bu yüzden takip etmesi gereken bolca ipucu vardı.

Sakin olun, soğukkanlı olun ve hata yapmayın. Prens Arnold'un peşimizden gönderdiği her kimse onun için iz bırakın.

Büyük bir hayvanın bıraktığı izlerle bir insan çocuğunun bıraktığı izler arasındaki farkı fark ederek ilerledi.

Eğer bir hata yaparsam, çok geç kalmış olabilirim!

İçinde korkunç bir önsezi kabardı ama derin bir nefes alarak onu bastırdı. Sonunda ağaç kabuklarına takılmış menekşe rengi saçlara rastladı. Doğru yöne gittiği için rahatlamış olsa da içinde yeni bir endişe uyandı.

Buraya kadar sadece Leo ile geldim. İleride ne tür tuzaklar olabilir bilmiyorum.

O anda, bir hayvana ait olmayan bir varlık hissetti.

Onu buldum!

Rishe biraz ötede küçük bir kız gördü. Hiç şüphesiz bu Millia'ydı. Bir ağacın dibine oturmuş, ellerinin tersiyle gözlerini tekrar tekrar ovuşturuyordu. Rishe'nin kalbi bu manzara karşısında burkuldu.

"Leydi Millia!"

Millia irkildi, sonra ona doğru döndü. Bu karanlık ormanda tek başına ağlıyor olmalıydı.

Rishe ona doğru koştu. "Yaralandın mı?!"

"Ah, Leydi Rishe!" Millia uzandı ve ona sarıldı.

"Bir yerin acıyor mu? Bileğini mi burktun ya da kendini mi yaraladın?" Millia başını salladı. Rishe bunu duyunca rahatlayarak saçlarını okşadı. "Şükürler olsun."

Kız hıçkırıklarını yuttu ve titrek bir soru sordu: "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kötü bir gücüm var! Sizi de tehlikeye atacak, Leydi Rishe."

Rishe gözlerini kırptırdı ve onu inceledi. Gerçekten de gözyaşlarının eşiğinde gibi görünüyordu. "Benden hoşlandığın izlenimine kapılmıştım."

"Tabii ki ! Senden gerçekten hoşlanıyorum!"

"Hee hee, bunu duyduğuma sevindim. Bu sen güvende olsan bile benim güvende olacağım anlamına gelmiyor mu? insanları lanetleyebilir mi?"

Millia başını eğdi, minik omuzları titriyordu. "Ama annem o zaman öldü!" Bal rengi gözlerinden iri damlalar döküldü. "Bir gün başım çok derde girdi ve 'Senden nefret ediyorum anne!' diye bağırdım. O gece annem bayıldı ve bir daha da geri dönmedi." Millia'nın yüzü acıyla buruştu. "Çok kötü bir gücüm var. Onu gerçekten sevmeme rağmen gidip bunu söyledim! Hepsi benim hatam

O öldü!"

Rishe'nin hizmetçilik hayatı boyunca Millia annesinin ölümü hakkında pek konuşmamıştı. Her zaman bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi görünürdü, bu yüzden Rishe de konuyu açmamaya özen gösterirdi. Rishe bu trajedinin onu ne kadar derinden yaraladığını ilk kez görüyordu.

"Biliyorsun, Rishe..." Kelimeler Millia'nın gözyaşlarıyla birlikte döküldü. Konuşmaya başladığında, duygularını engelleyen baraj yıkılmış gibiydi. "Babamın benden nefret etmesini sağlamaya çalışıyordum. Eğer babamdan ayrılabilirsem, annemin başına gelenler onun başına gelmezdi, değil mi?"

"Sen-"

"Bencil olmaya karar verdim, kötü bir kız olmaya. Eğer babam benden nefret etmeye başlarsa, beni yetimhaneye geri gönderir!" Millia burnunu çekti, gözlerini tekrar tekrar ovuşturdu. Babasını pek çok kez reddettikten sonra sesi titriyordu. "Babamı seviyorum ama benim yüzümden ölecekse, benden nefret edip kurtulması daha iyi olur. Artık onunla olamayacak olmam umurumda değil, sadece onun iyi olmasını istiyorum."

"Tanrım, Leydi Millia..."

"Şimdiye kadar her şey yolundaydı. Gerçekten kızgın olmadığım zamanlarda, bir şeyden nefret ettiğimi söyleyebiliyordum ve lanet gerçekleşmiyordu. Ama dünkü araba ve bugünkü elbise... hepsi benim hatamdı."

Rişe, Millia tekrar gözlerini ovuşturmadan önce nazıkçe elini tuttu. "Bu yüzden daha önce bencil olmayı bırakacağınızı söylemiştin."

Millia başını salladı.

O zaman Kilise'nin bununla bir ilgisi yoktu. Bu, Millia'nın kimsenin zarar görmeyeceği bir yol bulmak için elinden geleni yaptıktan sonra aldığı bir karardı.

"Gerçek annem ve babam muhtemelen lanetli bir çocuk istemedikleri için beni evden attılar. Piskopos Schneider babamdan Leo'ya yaptığı gibi beni de yanına almasını istemiş olmalı ve ben de o zaman onunla yaşamaya başladım."

Rishe birden Millia'nın o gün öğle yemeğinde Leo'ya neden "*Kan bağınız yok, bu yüzden onu babanla kıyaslamamalıydım*" dediğini anladı. Sözde Leo ve Schneider'den bahsediyor olmasına rağmen ses tonu alışılmadık derecede soğuktu. Ama onları kastetmemişti. Kendisi hakkında düşünüyordu.

Babasının kızı olmadığını zaten biliyordu. Belli ki, kız

Dük ile arasında daha fazla mesafe olması gerektiğini kendine söylemeye çalışıyordu.

"Babam çok nazik biri. Gerçekte onun çocuğu olmasam da beni o büyüttü ve eğer tüm sevgimi ona geri vermek istiyorsam, o zaman benden kurtulmasını bekleyemem."

"Yani Leo'ya yetimhanenin nerede olduğunu sordun ve kendi başına gitmeye mi karar verdin?"

"Ugh..." Millia başını kaldırıp Rishe'ye baktı ve "Benim için bağladığınız kurdeleyi attığım için özür dilerim Leydi Rishe!" diye feryat etti.

Rishe kollarını Millia'ya doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Özür dilemesi gereken kişi benim, Leydi Millia."

Kız hıçkırdı ve feryat etti, küçük bedeni hıçkırıklarla sarsıldı.

"Bazen çok üzgün görünüyordun ama sonuna kadar uzanıp seni teselli bile edemedim."

Millia'yı üzüntüsüyle asla yalnız bırakmamalıydı. Millia suratını asıp yalnız kalmak istediğini söylediğinde, Rişe onu kucaklamalı ve derdinin ne olduğunu sormalıydı.

"Bunca zamandır babanı korumak için savaşıyordun." Kızın dudaklarından bir feryat daha koptu.

"Siz harika bir kızsınız, Leydi Millia. Eğer babanızdan ayrılırsanız, o kadar üzülecek ki ağlayacak."

"Yapacak mı?"

Millia'nın sesi hayal bile edemiyormuş gibi geliyordu, bu yüzden Rishe gülümsedi ve başını salladı. Millia'nın düğününden önceki gece bunu kendisi de görmüştü. Dük Jonal hıçkırığa ağlıyordu. Kan bağı olup olmamaları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Babanıza geri dönelim, Leydi Milla."

Ama Millia hâlâ başını sallıyordu. "Hayır, geri dönemem!" "Oh, hadi ama..."

"Sevdiğim kimsenin yanında olmak istemiyorum! Babam ya da annem olmak zorunda değil. Herkesten önce *ben* ölmeliyim!"

"Bekle!"

Millia tüm gücüyle Rishe'yi itti ve Rishe bir tıkırtı duydu. Bir şeyin metale çarpması gibi sert bir sestti. Rişe'nin gözleri refleks olarak Millia'nın ayaklarına kaydđ. İşte o zaman Millia'nın ayakkabılarından birinin topuğuna ince ipi fark etti.

Olamaz!

Rishe'nin düşünmek için sadece bir saniyesi vardı.

Millia'nın burada ağlamasının nedeni, yukarıdan gelen metalik ses... Millia bir şeye takıldıysa, hangi tuzaklar bir ip kullanıyor olabilir? Geçmiş yaşamında gördüğüm, hedefin yerini belirlemek için tuzak teli kullanan bir tuzak yok muydu? Ah! Bir zehirli ok tuzağı!

"Hayır!" Rishe'nin eli dışarı fırladı. Millia'yı omzundan yakaladı ve kendini kızın üstüne attı.

Bir sonraki an, acı boynunu dağladı. Ateş gibi yanıyordu ama ısı hissinin sadece bir yanılsama olduğunu biliyordu. Görüşü bozuldu ve tırnaklarını toprağı batırdı. Bundan tamamen kaçınamamıştı ve çizikten kırmızı kan damlıyordu.

"Hayır! Leydi Rishe!"

Rishe'yi sıyrıp geçen ok yerden çıkmıştı. Rishe okun ucunu kaplayan ilacın rengini tanıdı.

Diğer tuzaklarda da aynı karışık zehir vardı! Rishe dişlerini sıktı ve boynunu kavradı. Parmakları kanda kaydđ. Sıyrık aldım, hepsi bu. Boynumdaki yaradan sadece bu kadar kan geliyorsa, asıl kesik endişelenecek bir şey değil. Sorun şu ki.

Kan dolaşımına giren zehirli bileşik.

Düşünceleri çarpıtılırken Rişe homurdandı. Kendini baygın hissetti. Ancak hissettiğı şeyin güçlü bir uyuşukluk olduğunu fark etmesi hafif bir rahatlamaydı. *Nektar zehri henüz etkisini göstermedi.*

Bu zehrin içine karıştırılan ve etkilerini yok eden hızlı etkili bir uyku ilacı vardı. Vücudu uyku ilacını tamamen emene kadar, zehrin etkilerini ortadan kaldıracaktı. Şu anda Rishe'nin hissettiğı tek belirti mide bulantısı ya da ağrı değil, uyuşukluktu.

yok etmiyorlar... Uyku ilacı zehri . Bu bileşik ilkinden daha fazla içermeli.

Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulması gerekiyordu ama düşünceleri

parçalandı. Yere çömelmiş, umutsuzca onları bir araya getirmeye çalışıyordu. Kan damlaları toprağa düştü.

Millia korkudan titriyordu ama ayağa kalkmayı başardı ve bağırdı, "Bekleyin Leydi Rishe! Gidip birini getireceğim!"

"Hayır... yapmamalısın... tek başına dışarı çıkma!" Rishe zorlukla nefes alıyordu ve sesini duyulacak kadar yükseltemiyordu. Millia'nın ayak seslerinin uzaklarda kayboluşunu dinlerken, kendi başarısızlığına lanet etti.

Nasıl bir hata yaparsın? Bayan Millia'ya kanını gösterip onu bu kadar endişelendirmek?

Kendisinin Millia'nın ıstırabının bir başka nedeni olmasına izin veremezdi. Kız çok gençti. Rishe onun fiziksel güvenliğinden daha fazlasını gözetmeliydi; Millia'nın kalbini de korumalıydı.

Uyuyamazsın. Bilinçli olun, bir şeyler yapın, kendinize zaman kazandırın! Mücadele et!

Ne yazık ki panzehir için hiç otu yoktu ve hazırladıkları da şu anda bir arabada olacaktı. Beşi de terziye gitmişti, böylece birine bir şey olursa yedeği olacaktı. Nakliye sırasında hasar ya da kayıp ihtimaline karşı yedek yapmak Rishe'nin politikasıydı. Onları düzgün bir şekilde taşımak için gerekli düzenlemeleri yaptığından emindi ama bir dakika, o kimdi? Hayır, bu konuda endişelenmek daha sonra gelebilirdi.

Ah, yara... En azından yaranın etrafındaki derimde hala ne kadar zehir varsa çıkarmalıyım!

Yanma, sürtünme benzeri acıya zehir neden oluyordu. Nektar zehri deriyle temas sonra otuz dakika içinde kan dolaşımına karışıyordu. Vücuduna ne kadar çok zehir sızarsa, panzehir içse bile kalıcı etkilere maruz kalma ihtimali o kadar artıyordu.

Hiç suyum yok ve daraltamıyorum ya da ememiyorum. Tek bir seçeneğim var!

Rishe şimdi yerde iki büküm olmuş, alnını toprağa bastırmıştı. Parmakları titreyerek bacağına uzandı ve bir şekilde kalçasına bağlı hançeri çıkarmayı başardı. İki elini birden kullanmak şu anda mümkün görünmüyordu, bu yüzden bıçağı çıkarmak için kılıfı ağzında tuttu.

Onu yeni kanla yıkamalıyım.

tek yöntem buydu. Dikkatlice kesmeye çalıştı

Ama bilincinin zayıflaması, ana damarlardan uzağa nişan almasını zorlaştırıyordu.

Eli aniden ve hançer elinden kaydı. "Ack!"

Kendini topla! Bunu düzeltmenin başka yolu yok. Leydimin kalbinin zaten yaralı olan kalbinin daha fazla yaralanmasına izin veremem hayır, şu anda onun hizmetçisi değilim! Efendi Hakurei'yi uyandırmalıyım... Bekle, bu benim üçüncü döngüm müydü?

Düşünceleri bu karmaşa içinde dönüp durdu ve birbirine karıştı. Derin bir nefes verdi ve yanındaki hançeri kavradı.

Bayan Millia yardım istemeye gitse bile, Kilise halkı yasak ormana girmeyecektir. Bunu kendim halletmeliyim! Kilise'nin kötü tarafına geçmek anlamına gelecekse kimse ormana girmeyecektir...

Bir şey onu rahatsız ediyordu. Rishe yere eğilerek oturdu ve kaşlarını çattı. *Neden şu anda Arnold Hein'i düşünüyorum?*

O imparator, Rişa'nın şövalye olarak hizmet ettiği ülkeye savaş ilan etmişti. Kendini buna ikna etmeye çalıştı ama zihnindeki tuhaf his daha da büyüdü. Acele etmesi gerekiyordu ama tüm dünya dönüyordu.

İmparator Arnold Hein, Kral Zahad'ın düşmanı... Coyolles'i yok etti ve pek çok ulusun kraliyet ailelerini idam etti. O zalim, Bayan Millia'yı ve Prens Hazretlerini öldürmeye çalıştı ve kaptanımı ve Joel'i öldürdü... O zalim adam bir dünya savaşı başlattı ve sayısız insanın ölmesine izin verdi... Gerçekten kötü bir çizgisi var...

Yarası zonkladıkça Rishe'nin ateşi daha da yükseldi. İki elini yere koydu ve Arnold'un zihnindeki resmini çizmeye devam ederken vücudunun üst kısmını kaldırmaya çalıştı.

Kılıç formu çok güzel. Duruşu her zaman iyidir ve verimli çalışır. İnsanlarla içtenlikle yüzleşir. Düşünceli ve aynı zamanda cesur, ama bazen neredeyse korkak görünüyor.

Ayaklarının altında bir yaprağın çıtırdadığını duydu ama bundan fazlasını ayırt etmek çok zordu. Düşüncelerini derin bir sis örtmüştü ve hâlâ çok az şey netti. Sadece onun siyah saçlarına ve deniz rengindeki masmavi gözlerine odaklanabiliyordu. Adını söylediğinde çıkan yumuşak sesine, parmaklarının içinde hissettiklerine. Saçları. Ona doğru baktığında yüzündeki bıkkınlık ve sadece ona gösterdiği o çok nadir gülümseme.

Her zaman doğrudan bana bakar. O bir yalancı, ama öyle olmak istemiyor. Aslında çok nazik biri. O evleneceğim adam, benim...

Rişe başını kaldırıp kişiye baktı. Nedense gözyaşlarının eŝiğine gelmişti.

"Kocam..."

Arnold nefes nefese kalmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Kaşlarını çatarak onu taradı ve omzunu kabaca tutmadan önce dilini şaklattı. Adam onu yukarı çekip sırtını arkasındaki ağaca yaslayınca nefesi kesildi. Omzunu kavrayan Arnold dişlerini kanayan boynuna geçirdi.

"Aah!"

Sonra yüksek sesle ve sertçe emdi. Kadın bu garip his karşısında irkildi ve bir saniye sonra da soluğu kesildi. Arnold dudaklarını yarasının üzerine koymuş, içindeki zehri boşaltıyordu. Kadın kaskatı kesildi.

"Hayır, bekle!"

Arnold kanı tükürdü ve kısa bir nefes aldı. Dudaklarını tekrar yaklaştırdı ve Rişe direnmek için tüm gücünü topladı.

"Prens Arnold, yapmamalısınız! Bunu yaparsan, sen-!"

Arnold onun çaresiz yalvarıŝlarını görmezden geldi ve tekrar emdi. Parmakları bileğine saplandı ve onu ağaca sabitledi.

"Majesteleri, lütfen bırakın gideyim! Bu zehir! Ağzınıza koymayın, yoksa-"

"Kapa eneni," dedi alçak sesle. Hayatında ilk kez ona bakarken tehlikeli bir parıltı vardı. "Bu sefer isteğini yerine getirmeyi reddediyorum." Biçimli dudakları kadının kanıyla kızarmıŝtı. Elinin tersini ağzına götürdü ve boğuk bir sesle mırıldandı: "Sana ölmene izin vermeyeceğimi söylediğimi sanıyordum."

"Hngh!"

Isırdı ve emdi, ısırdı ve emdi. Zehir derisinden kaybolurken, sıcaklık ve acı arasında bir yerde garip bir his eŝliėinde uyuşukluk onu ele geçirdi. Ama bu his onu rahatlatmadı, çünkü kalbi kaos içindeydi.

Neden? Bu kadar tehlikeli bir şey yapmanı istemiyorum! Oh, bu sadece gibi..

Rişe ağlamak istiyordu ama umutsuzca başı dönüyordu. Zayıflıyordu, kaybediyordu tutuşunu.

Gerçekten öyle.

Dünya etrafında sallanırken gözlerini yavaşça kapattı.

Öldüğüm zamanki gibi.

O tanıdık his bilincini çaldı ve sıcak bir denize gömüldü.

Bölüm 5

RISHE UYUDUĞUNDA, geçmiş yaşamlarını hayal ediyordu. Bu kez, altıncı döngüsünün anılarını yeniden yaşadı. Kanının aktığı ve kollarının titrediği acı dolu anılar. Suçlularını korumaya çalışırken kalbinin göğsüne çarpması. Hayatının son gününü.

"Ekselanslarını ve ailesini hemen tahliye edin!"

"Işığımız, efendimiz! Onu hayatınız pahasına koruyun! Onları dışarı çıkarın ya da denerken ölün!"

çarpışan kılıçlar ve savaş çığlıkları çınılıyordu. Savaş o kadar şiddetliydi ki kıvılcımlar uçuşuyordu. Yoldaşları birbiri ardına ölüyordu. Ve bu umutsuz durumun sorumlusu düşman komutanıydı.

Arnold Hein.

Rishe adama ters ters baktı ve kanlı kılıcını kavradı. Adamın koyu, çamurlu mavi bakışları ona doğru yöneldi. İçgüdüleri ona kaçması için bağıırıyordu. Rishe'nin en yakınlarının ve en sevdiklerinin kanı adamın korkutucu derecede yakışıklı yüzüne bulaşmıştı. İfadesinde en ufak bir değişiklik yoktu ama gözlerinden yayılan duygusuz kana susamışlık kadının içini delip geçti. Bu baskıcı atmosferde bile, neredeyse felç olmuş ve gerilimden nefesi kesilmişken, Rishe ona sırtını dönemezdi.

O adam Majestelerini, komutanı ve kaptanı öldürdü. Joel bile beni korurken öldü.

Nefesini içine çekti ve kılıcını daha sıkı . Acınası bir şekilde öldürülmüş olması umurunda değildi. Tek dileği prens ve ailesinin kaçmasıydı.

"Haaah!"

Rishe onu geciktirmek için umutsuzca kesmeye başladı. Şövalye arkadaşları sırayla ona saldırdı ama o onları biçti, cesetleri etrafında yığıldı. Sonunda başka kimse hayatta kalmadı ve Arnold Hein'in kılıcı Rishe'nin kalbini de deldi.

Rishe hayatının sonundaki o tek anı hayal etti. Ama bilinci en sonda kaybolurken, Arnold Hein kulağına fısıldadı.

Oh... Sona dair anıları belirsizdi, ama o an canlı bir şekilde tekrarlandı. O zamanlar bana ne dediğini hatırlıyorum.

Sonra rüya etrafında kayboldu ve gördüğü her şeyi unuttu. Biri yanağını okşadı. Bu his hafızasıyla yer değiştirerek onu karanlıktan çekip çıkardı.

Nazik bir el yanağını okşayarak Rische'yi uykusundan uyandırdı. Okşama dikkatliydi, sanki ateşi var mı diye kontrol eder gibiydi. Kimin eli olduğunu bilmiyordu ama ona dokunma şekli çok rahatlatıcıydı. El çekilince gözleri açıldı.

Rische, sessizliğin hakim olduğu karanlık odada halsiz bir şekilde Arnold'a baktı. Gece.

"Prens Arnold..."

Arnold yatağının yanında oturuyordu. Adını seslenmişti ama cevap vermemişti. Çatık kaşları yüzünün yakışıklılığını azaltmıyordu. Eli kesinlikle onu heyecanlandırmıştı. Ama burası onun Büyük Bazilika'daki odasıysa, Arnold'un orada ne işi vardı?

İşte o zaman nihayet kendisine ne olduğunu hatırladı. "Majesteleri, nasıl hissediyorsunuz?" diye mırıldandı ve yüzündeki kırıksıklık Arnold'un kaşları derinleşti.

"Uyandıktan sonra yaptığın ilk şey benim için endişelenmek mi?"

"Şey, ben..." Kendini açıklamaya çalıştı ama ateşi vardı ve uyuşuktu. Vücudu gibi hissediyordu, her yeri sıcak ve ağırdı. Arnold içini çekti ve kolunu Rische'nin sırtının altına kaydırды. "Ugh..."

Onun yardımıyla ayağa kalkmaya çalışsa da kendi başına zorlukla hareket edebiliyordu. Onu ayağa kaldırmak için işin çoğunu o yaptı. Bir kolu hâlâ arkasında olan adamın boştaki eli yatağının başucundaki masaya uzandı. Rische orada duran küçük açık şişeyi tanıdı. Arnold şişeyi aldı ve ağzını dudaklarına bastırdı.

"Bunu yeni aldık. İç bunu."

Rische dudaklarını sıktı ve ağzını kapattı. Arnold'un kaşları çatıldı. "Sana içmeni söyledim."

". Lütfen kendiniz için, Majesteleri." Onun mavi gözlerinin içine baktı ve hararetle yalvardı. "Sizin sağlığınız benimkinden daha önemli."

Gözleri soğuk bir aldı. Arnold şeyi kendi dudaklarına götürdü ve sessizce içti.

Rishe içten bir rahatlamayla içini çekti. *Güzel. Eğer bunu içerse, iyi olacak.*

Arnold beş panzehirden birini onlara geri göndermiş olmalı. Diğer dördünü aldıklarını varsayarsak, terziler iyi miydi? Rishe'nin semptomları hakkında bildiği kadarıyla, yüksek ateşten muzdariplerdi. Kalıcı etkilere katlanmak zorunda kalmayacaklarını umuyordu.

Hâlâ sersemlemiş olan kadın, Arnold'un boğazının hiç kıpırdamadığını fark etti. Halsiz zihni nedenini anlamaya çalışırken, Arnold çenesini kavradı ve yüzünü ona doğru çevirdi. Sonra dudakları onun dudaklarına yapıştı.

"Mmgh?!" Rishe'nin dudakları aralandı ve ağzına hastalıklı tatlı bir sıvı döküldü. Adamın ne yaptığını anladığında direnmeye çalıştı ama kolları kurşun gibiydi.

Hayır! Hayır! Prens Arnold bu panzehiri almalı!

Ama Arnold onun gitmesine izin vermedi. Onu kendine çekti ve yutkunmasını sağlamak için başını geriye yatırdı. Bu noktada, refleksleri iradesine karşı savaşa katıldı. Rishe yutkundu, direnmeye çalıştığı için bile kendini acınacak halde hissediyordu.

"Agh!"

Arnold ancak yuttuğundan emin olduktan sonra gitmesine izin verdi. Şaşkınlık içindeki Rishe aval aval ona baktı. "Neden?" diye mırıldandı.

Elinin tersiyle ağzını sildi, sonra başparmağını Rishe'nin dudaklarında gezdirdi. Dokunuşu nazikti ama gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Eğer anlayamıyorsan, şu anda oldukça kızgınım."

Rishe yüzünü buruşturdu.

Prens alnını Rishe'ninkine bastırdı ve ona yakından baktı. "Sana biraz sert davrandığımı için özür dilemeyeceğim. Bu sefer bana tokat atman umurunda değil."

Ağzını kapalı tuttu ve elini Arnold'a doğru uzattı ama bu ona vurmak için değildi. Ağlama isteğini bastırarak onun dudaklarına dokundu. Dudaklarında gezinirken Arnold'un öfkesi yerini kuşkuya bıraktı.

"Ne oldu?"

"Peki ya panzehiriniz, Majesteleri?"

Kız gerçekten üzgün olsa da Arnold şaşırılmış görünüyordu. Şaşkınlığı kaşlarının çatılmasına dönüştü ve ona, "Kanını hemen tükürdüm ve herhangi bir yan etki yaşamadım. İlaça ihtiyacım yok."

"Bu ölümcül bir zehir! Uyku ilacı etkisini gösterirken güvende olabilirsiniz, ancak vücudunuz onu emdiğinde ölme ihtimaliniz var!"

"Zehirden bir doz aldığınız gerçeği benim için daha önemli."

Parmakları Rische'nin bandajlı boynuna dokundu. Yara bir sıyrıktan daha fazlası değildi ama özenle bağlanmış bandajları neredeyse gereksiz bir titizlikteydi.

"Sanırım sana tehlikeli bir şey yapmamı söylemiştim." Sesi sessizdi ama duygu doluydu.

"Özür dilerim." Rische'nin davranışları Arnold'ı bile tehlikeye atmıştı. Bir kraliyet mensubunun -tahtın varisinden bahsetmiyorum bile- zehir içmesi ciddi bir olaydı ve en kötüsü gerçekleşirse bütün bir ulusun kaderini etkileyebilirdi. Arnold'a bir şey olacağı düşüncesi bile korkudan büzülmesine neden oluyordu.

Arnold ona anlamlı bir bakış attıktan sonra Rische'yi tekrar . "Ağrın var mı?"

"Hayır." Hâlâ kendini ağır ve ateşli hissediyordu ama zayıf da olsa tüm uzuvlarını hareket ettirebiliyordu. Ve panzehiri almak zorunda kaldığı için acı daha fazla uzamayacaktı.

Rische sol elini büktü ve Arnold da kendi elini onun üzerine koydu. Kadının yüksek ateşi Arnold'un elini zamankinden daha serin hissettirdi. Mavi gözleri başucu lambasının ışığını yansıtıyordu. Bu ona hayatının bir döneminde gördüğü bir şeyi hatırlattı: geceleri balıkları cezbetmek için kullanılan suyun üzerindeki ateşler.

"Yaşıyorsun." Arnold aşikâr olanı söylemişti ama sesi onay arıyordu.

Sadece söylerse ona inanmayacakmış gibi hissetti, bu yüzden Rische ona "Evet" derken elini tuttu. Arnold iç çekti. Yüzündeki ifadeden etkilenen Rische hiç düşünmeden sordu: "Daha önce sevdiğin birinin ölümünü izledin mi?"

Adam göz temasını kesti ve Rische aptalca bir soru sorduğunu anladı. Bu

Adam savaşı tecrübe etmişti. Sayısız kez doğrudan ölümün içinde yer almıştı. Ancak verdiği cevap onu hazırlıksız yakaladı.

"İlk kez babam kız kardeşimi öldürdüğünde oldu."

Rishe, Arnold'un sessiz sözlerini algılayamadı. Mantıksal olarak anlıyordu ama anlamını bir türlü kavrayamıyordu. *Babası kız kardeşini mi öldürmüştü?*

Arnold suskun Rishe'yi inceledi ve açıkladı: "İmparatorun eşlerinden birinin kızı. Çocuk dünyaya geldikten birkaç gün sonra annesi onu korumak için elinden geleni yaptı ama imparator onu karısının kollarından kaptı ve kılıcını ona sapladı."

"Hayır!" Zihninin o görüntüyü oluşturmaya izin vermeyi reddetti.

İmparator ne zaman başka bir ulusa karşı zafer kazansa fethedilen kraliyet ailesi ona bir gelin hediye ederdi.

Rishe titreyen sesini lanetleyerek, "Bunu neden yapsın ki?" diye sordu. "O adam sadece kendi kanını taşıdığı belli olan çocukların yaşamasına izin veriyordu.

Karılarının önünde onları öldürdü. yapmadım."

Bebekleri öldürmek yeterince kötüydü, ama bu Rishe'nin kafasını daha da karıştırdı. İmparator bir günlük bir bebeğin değerine nasıl karar veriyordu?

Arnold onun ne düşündüğünü tahmin etti. "Babam sadece kendi siyah saçlarına ve mavi gözlerine sahip çocuklar isterdi." Tarif ettiği mavi gözlerle Rishe'ye baktı. "Sadece o çocukların hayatta kalmasına izin verdi."

Rishe bunalmış bir halde yüzünü buruşturdu. Sadece Arnold değildi, annesi farklı olan Theodore'un da siyah saçları ve mavi gözleri vardı. Dört küçük kız kardeşi de aynı görünüyor olmalıydı, ama bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

Majesteleri bu yüzden mi göz renginden nefret ediyor? Müstakil sarayın balkonunda yaptıkları konuşmayı hatırlamadan edemedi. Gözlerinin güzel olduğunu söylediğinde, babasının gözleriyle aynı renkte olduklarını ve o nefret ettiğini söylemişti ki, birden fazla kez gözlerini oymayı düşünmüştü. Kız bunu babasına duyduğu nefrete bağlamıştı ama görünüşe göre durum bundan ibaret değildi.

"Mavi gözlerin çocuklara miras kalması zordur," diye hatırladı. Buna bir de siyah saç durumu eklendiğinde, gerçekten de onun şartlarına uyan çok az çocuk olurdu.

"Haklısın."

"Peki, babanızın kabul *etmediği* çocuklar?"

"Onları annelerinin gözleri önünde istisnasız öldürdü." Rishe afallamıştı. *Nasıl böyle iğrenç bir şey yapabilirdi?!*

Eczacı olarak çalıştığı dönemde birçok bebeğin doğumuna yardım etmişti. Anne ve çocuğun bu süreci sağlıklı bir şekilde atlatması hiçbir şekilde kesin bir şey değildi. Hamilelik dokuz aylık üzücü bir deneyimdi. Anneler acı ve endişe içinde çocuk doğurmak için hayatlarını riske attılar. Ve bir anda babaları o genç hayatları söndürdü.

"Sen daha sana izletti mi?"

Onun sessiz onaylaması göğsünün daha da sıkışmasına neden oldu. "Yanınızda kimse var mıydı? İmparatorun eşleri, onlar..."

"Hayatta kaldığım için bana kızdılar ve kalplerinde bana karşı nefretten başka bir şey yoktu." Sonraki sözleri o kadar sessizdi ki, sanki sadece kendisiyle konuşuyordu. "Benden en çok kendi annem nefret ediyordu."

Boğazından boğuk bir ses kaçtı ve Arnold parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Sesi sakın ve soğukkanlıydı, "Onları öldürdüğünde bana, 'Senin damarlarında akan kan diğerlerininkinden daha üstün,' derdi." İnce parmakları Rishe'nin taktığı yüzüğün izini sürdürdü. "Ama bu doğru değil. O adamın kanında ne gibi bir değer olabilir ki?"

"Oh, Ekselansları..."

"Bunu senin de anlamanı istiyorum. Kraliyet ailesinden olsam da, kimin kanını taşıyor olursam olayım, bu beni diğerlerinden daha önemli yapmaz," dedi Arnold içtenlikle. "Bir daha asla benim hayatımın seninkinden daha önemli olduğunu söyleme."

Rişe'nin kalbi sertçe çarptı. "I..." *"Bunu yapamam"* demek istedi ama kelimeler ağzından çıkmadı. Adamın gözleriyle karşılaştı ve yavaşça, dikkatle gözlerini kırptırdı.

Bir sonraki an, tutmakta olduğu gözyaşları .

"Hey," dedi Arnold telaşla, elini onunkinden çekerek. Sargılarına dokundu ve dehşet içinde onu taradı. Yüzünde böyle bir şaşkınlık görmek ender bir durumdu. "Biliyordum. Acı *çekiyorsun*."

"Hayır, değilim!" İnkâr çalıştı ama sesi haince titriyordu. Ellerini göz kapaklarına bastırdı ama gözyaşları akmaya devam etti.

Kız kontrolsüz bir şekilde ağlarken Arnold şaşkınlıkla, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Özür dilerim!" Rishe'in Arnold'un durumuyla ilgili kendi şikâyetleri vardı ama sıkıntısını gizleme çabaları işe yaramıyordu. En son ne zaman birinin önünde ağladığını bile hatırlamıyordu. "Çok nazıksınız."

Bu sadece şaşkınlığını daha da artırdı.

Rishe tehlikeli savaş alanlarından dönen bazı şövalyelerin hayatlarını hiç sayarak savaşıklarını fark etmişti. Neden böyle yaptıkları sorulduğunda, bunun hayatta kaldıkları için aldıkları bir ceza olduğunu söylemişlerdi. Yoldaşları öldüğü ama kendileri hayatta kaldığı için kendilerini suçlu hissediyorlardı, bu yüzden tövbe ederek daha fazla savaş alanına gittiler. Ama hayatta kalmak bir günah değildi.

"Çocukken yanlış bir şey yapmadın ama yine de..."

Arnold öyle *davranıyordu*. Haydut saldırısı sırasında, şövalyelerini kendi kılıcıyla onlarla savaşmaları için gönderdiğinde. Fritz'in tarif ettiği Ceutena'daki savaşta. Rishe altıncı hayatında onunla karşılaştığında bile. Tüm bu durumlarda, işlediğini düşündüğü günahların kefaretinin ödemek için bizzat savaşın ön saflarında yer aldı.

Eminim bunu çok yaşlardan beri yapıyordur.

Bu düşünce Rişe'nin gözlerinden sıcak ve taze yaşlar akmasına neden oldu. Kalbi ağrıyordu. Arnold sonunda onun fiziksel acıdan ağlamadığını anlamış gibiydi.

"Gözlerini o ovuşturma." "Hngh..."

Kollarından tuttu. Görüşü bulanıklaşmamıştı, adamın bulanık yüz hatlarını gördü. Gözlerini her kırışığında dünya biraz daha odaklanıyor ama hemen tekrar bulanıklaşıyordu. Arnold'un yüzündeki şaşkın ifadeyi zar zor seçebiliyordu.

"Şimdi gel." Adamın bir eli kızın gözyaşlarını sildi. Hâlâ kaşlarını çatarak, "Ağlamayı kesmen için ne gerekiyor?" diye sordu.

Yanaklarından *daha fazla* gözyaşı süzüldü.

"Rishe."

"Şey..." Rishe başladı. Sadece onun için endişeleniyor ve kendi acısını hiç düşünmüyordu. Güçsüzlüğü, felç edici ateşi yüzünden daha da artmıştı. Tüm bunlar, onun bile anlamadığı bir dileğe dönüştü.

ağzından çıktı.

"Saçların..."

"Kafam mı?"

"Saçınızı... okşamak istiyorum, Prens Arnold," dedi ona. Arnold'un kaşlarındaki çatıklık derinleşti.

"çıkanı kulağın duysun."

Bunun on dokuz yaşında bir adamdan istenecek saçma bir şey olduğunun farkındaydı.

Yine de onun saçlarını okşamayı, onu rahatlatmayı her şeyden çok istiyordu. Çocuk Arnold'a ulaşamayacağını biliyordu, bu yüzden bunu şimdiki Arnold için yapmak istedi. Yalvaran bir bakışla, "Lütfen, Majesteleri" diye bastırdı.

Arnold derin bir iç çekti ve yatağa tırmandı. Yaylar gıcırdadı ve çarşaflar hışırdadı. Rishe'nin yüzünü kavradı ve ona doğru eğildi; bu şekilde dokunabilecek kadar yakındı. Gırtlaktan gelen bir sesle onun isteğini kabul etti. "Ne istiyorsan onu yap."

"Teşekkür ." Hâlâ ağlamakta olan Rishe uzanıp Arnold'ın başını okşadı. Bu tuhaf bir duyguydu. Arnold buna alışık değildi ve Rishe de iyi bir iş çıkaramıyordu. Yine de nazikçe ve ritmik bir şekilde siyah saçlarını okşadı. Arnold'un hafif bukleler halinde biten saçlarına dokunmak beklediğinden daha yumuşaktı. Bu bile Rishe'yi bunaltmış ve daha fazla hıçkırık çıkmasına neden olmuştu.

"Hey." Arnold, sanki kız onu kandırmış gibi bir yüz ifadesi takındı. Onu daha fazla endişelendirdiğinin farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. "Rishe..."

"Ben... Ben çok üzgünüm..."

"Lanet olsun."

Arnold alnını onunkine dokundurdu. Saçları onunkilere değerken bir hışırtı duyuldu. Gözlerini kapattı.

"Lütfen artık ağlama," diye yalvardı ona, acı dolu bir sesle. "Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum."

"Ngh..."

Kız ağlamayı kesmediği için adam kendinden geçmişti ama kız da bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaktan kendini . Onun da acı çektiğini görmek onun için çok zordu.

Rişe'nin ailesinin önünde ağlaması yasaklanmıştı, bu yüzden bu yeni bir deneyimdi.

Arnold tüm bu süre boyunca ne yapacağını şaşırmıştı ama Rishe ağlayarak uyuyana kadar gözyaşlarını silmeye devam etti.

"Mmh..."

Rishe kendini hafif ve sıcak hissederek uyandı. Uyurken Galkhein'da geçirdiği zamanı, Arnold'la müstakil sarayın balkonunda yaptığı konuşmayı, katıldıkları bir partiyi, sadece birkaç gün önce gerçekleşen şeyleri rüyasında görmüş gibi hissediyordu. Rişe uzun zamandır ilk kez geçmiş yaşamları dışında bir rüya görüyordu.

Yatakta kalmayı ve yanında yatan her neyse ona sokulmayı arzuluyordu. Ne olduğunu bilmesede, ona mükemmel bir şekilde uyduğunu hissetti, olduğu gibi onu sıcak bir şekilde sardı. Kalp atışına benzer rahatlatıcı bir ses yayıyordu.

"Hm?"

Göz kapakları ağırdı, vücudunun geri kalanı da öyle, ama önceki geceden kalma halsizlik gitmişti. Görünüşe göre zehrin kalıcı bir etkisi . Öyleyse bu garip ağırlık hissi neden? Kıvranıp yavaşça gözlerini açtı ve sonunda anladı.

Arnold yatağında uyuyordu, kolları ona sarılmıştı. Rishe bir çığlğın yaklaştığını hissetti ama bir şekilde onu bastırmayı başardı.

Wh-wh-wha-?!

Görünüşe göre aynı yatak örtüsünün altında kıvrılmış, yüzleri dönük şekilde uykuya dalmışlardı. Arnold, Rishe'nin başını göğsüne bastırırken usulca horluyordu. Dudakları onun saçlarına gömülmüştü.

Neden Ekselansları ile aynı yataktayım?!

Yastığı kullanan tek kişinin Arnold olduğunu panikle fark etti; onun kolunu ele geçirmişti. Yine de konuda bir şey yapamayacak kadar yıpranmıştı. Sonra tüm bunların en başta nasıl ortaya çıktığını hatırladı.

Bu benim öfke nöbeti yüzünden!

Bir gece öncesini hatırlayan Rishe'nin yüzünün rengi tamamen soldu.

Biraz uyumak için odasına dönmesini istedim ama bana "Seni öylece yalnız bırakamam. Gece boyunca seninle kalacağım." Sonra gittim dedim ki, "Madem bu odada kalmakta ısrar ediyorsun, o zaman bütün gece ayakta kalma. En azından burada uyu..."

Ağlamaktan beynini yakmıştı, bu yüzden tamamen çirkin bir şey söylemişti. Arnold ona tam bir şok bakışıyla bakmıştı ama kız neredeyse yeniden ağlamaya başladığı için sonunda isteksizce geceyi burada geçirmeyi kabul etmişti. Ne yaptığına inanamıyordu. Arnold'ı bunca zaman yanında kalmaya zorladığı için kendini çok kötü hissediyordu.

Gururlu bir eczacı nasıl böyle bir şey yapabilir?! Onu odasına geri göndermeli ve kendi başına düzgünce dinlenmesini sağlamalıydım!

Rishe yavaşça Arnold'dan uzaklaştı ve ona endişeyle baktı.

Umarım ben kollarındayken kötü uyumamıştır.

Arnold'un Rishe kıpırdadığı anda uyanacağından emin olmasına rağmen, o hâlâ uyuyordu. Ona bakmaktan yorulmuştu yoksa gerçekten zehirden mi etkilenmişti bilmiyordu ama iyileşiyor olmasını umuyordu. Onun uyumasını izlerken dua etti.

Uyuduğunda daha genç görünüyor.

Arnold'un beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açıktı. Bu rahat kıyafet içinde, genellikle gizli olan köprücük kemikleri ve adem elması görünüyordu. Rishe'in gözleri boynunun dibindeki sayısız yara izine takıldı.

Arnold en çok annesinin ondan nefret ettiğini söylemişti. Bu yaraları ona o mu verdi?

Her ne kadar onlara dokunmak istese de, bunu yapmak kabalık olurdu.

Bu yüzden şaşkınlıkla onlara baktı. Arnold'un eli sanki bir şey arıyormuş gibi seğirmeye başladı.

Göz kapakları titreyerek açıldı ve pencereden süzülen sabah güneşinin aydınlattığı yarı uyanık mavi gözleri ortaya çıktı. Normalde Rishe bu gözlerin büyüüne ama şu anda bunun için zamanı yoktu.

"Günaydın," dedi.

Arnold gözlerini ağır ağır kırıştırdı ve Rişte'nin mercan rengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Elini yanağına koydu ve alnını onunkine gözlerini kapattı. Ateşi olup olmadığını kontrol ediyor olmalıydı. Rishe bunu biliyordu ama gerginliğine engel olamıyordu.

"Majesteleri, ben-"

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Alınları hâlâ birbirine değerken, kirpikleri neredeyse birbirine . "Ben iyiyim," diye kekeledi Rishe. "Sayenizde, Majesteleri, tamamen iyileştim!"

Arnold kaşlarını çattı, gözleri artık tamamen açıktı. "Tamamen" muhtemelen biraz , diye düşündü Rishe. Kendini garip hissederek çalıştı ama Arnold kolundan tuttu.

"Eep!"

"Sadece dinlenmeye devam et."

Arnold'un kollarına geri çekilerek yatağın denizine gömüldü. Orada kalamayacağını hissediyordu ama tartışacak durumda olduğunu da düşünmüyordu. Başka çaresi kalmayan Rishe rahatladı ve "Nasıl hissediyorsunuz Majesteleri?" diye sordu.

Arnold, Rishe'nin boynuna dokunarak, "İyi," dedi. Bandajlarını çözüyordu.

Rishe kıpırdamadan yattı ve çalışmasına izin verdi. "Dün yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Leydi Millia iyi mi?"

"Oliver'a Dük'e birinin onu hedef aldığını söyledim."

bir rahatlama kapladı. Arnold'un onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordu ama yine de bunu duymak güzeldi.

"Kıza da babasının yanında kalmasını söyledim. Oliver gece yarısı bana kızın uslu durduğunu ve dükün yanında kaldığını bildirdi."

"Leydi Millia size nerede söyledi mi?"

"Evet. Leo bana olanları anlattı ve ben de ormana giderken onunla karşılaştım."

Arnold sargılarını açarken sessiz bir kumaş hışırtısı duyuldu. Ona sormak istediği her şeyi açıkladı ama bunu yaparken yatakta karşı karşıya olmamalarını diledi.

"Leo ve kıza ormanda oldukları konusunda sessiz kalmalarını söyledim. Kilise öğrenirse bu sadece gereksiz bir kargaşaya neden olur."

"Gerçekten her şeyi düşünmüşsünüz. Gerçekten, teşekkür ederim!" Arnold'un parmakları doğrudan tenine dokunduğunda Rishe irkildi.

"dur."

"Ama bu gıdıklıyor! Hee hee ! Bekle!"

Arnold, "Sana durmanı söylemiştim," diye onu azarladı.

Sonunda sargılarından kurtulana kadar rahatsızlığa dayanmak için elinden geleni yaptı. Sonra aklına onları kendisinin de çıkarabileceği geldi. Ancak Arnold şu anda yarasını titizlikle inceliyordu, bu yüzden bunu belirtmeye cesaret edemedi.

"Görünüşe göre yaran iyileşiyor. Yara izi bırakacak gibi görünmüyor." Rishe için bunun bir önemi yoktu. Altıncı döngüsünde yara izleriyle kaplıydı. uzatıp o noktayı hissetmeye çalışırken hiçbir şey söylemedi.

Arnold daha sonra onun gözlerinin içine baktı. "Görünüşe göre senin gözlerin de şişmemiş."

"Gözyaşlarımı çok dikkatli bir şekilde sildiniz Prens Arnold," dedi Rishe biraz utanarak.

Sonunda tatmin olmuş görünüyordu. "İzin verin tekrar . Yeni bandajlar getireyim."

"Oh, sorun değil." Arnold doğrulunca Rishe de onunla birlikte doğruldu. "Kanama durdu, bu yüzden bu şekilde bırakmak iyi olacak. Kötü bir kesik değildi, yüzden bandajlamak biraz aptalca olur."

"Bence bandajlamalısın." "Ha?"

"Bu kırmızı. Muhtemelen en iyisi onu saklamak."

Rishe şaşkınlıkla başını iki yana eğdi. "Bu zehrin yara yerinde iltihaplanmaya neden olduğunu düşünmemiştim."

Ona cevap vermedi. Bu zehir suikastlar için seçilmişti çünkü tanımlanabilir hiçbir iz bırakmıyordu. Yoksa Rishe'in zehrin içine karıştığını tahmin etmediği bir şey mi vardı? Eğer zehir hakkında yanılıyorsa, panzehirin bu kadar işe yaramaması gerekirdi. Ustasının ona yapmayı öğrettiği panzehir ve Arnold'un onu içmeye zorlaması sayesinde Rishe neredeyse tamamen iyileşmişti.

Arnold onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Yaradan bahsetmiyorum." "Hmm?"

Parmakları teninde gezindi ve Rishe gıdıklanma hissiyle omuzlarını kamburlaştırdı. Arnold'un dokunduğu yara değil, etrafındaki deriydi.

"Emdiğim yer kıpkırmızı oldu" diye açıkladı.

Rishe'nin ağzı açık kaldı. Az önce tamamen çirkin bir şey mi söylemişti? Zehri emdiği zamandan bahsediyor olmalıydı ama akli Arnold'un bir gece önce ona yaptığı şeylere gitti.

"Cildiniz çok solgun olduğu için daha da göze çarpıyor."

"Eep?!" Yanaklarına gecikmiş bir sıcaklık yayıldı. Sadece kıpkırmızı olduğunu tahmin edebildiği yüzünü gizlemek için yorganı çekiştirdi. Şu anda Arnold'un yüz ifadesini görmek bile istemiyordu.

Bekle, dün bana panzehiri verirken, ağızdan ağıza da yapmamış mıydı?!

Vücudu şimdi ateşi olduğu zamankinden daha sıcak hissediyordu.

Başı dönerken Rishe, "Sizin hakkınızda merak ettiğim bir şey var, Majesteleri!" diye ciyaklamayı başardı.

"Ne oldu?"

Bekle, ona neden kadınlara bu kadar yakın davrandığını soramam!

Yoksa bu normal miydi? Sormak istiyordu ama çok korkuyordu ve bu hissin nereden geldiğini bilmiyordu.

"Rishe," dedi Arnold duyguları sarmal halindeyken. "Neden Leo'ya benim için mesajını emanet ettin?"

Bu, Rishe'nin duygusal kasırgasını olduğu yerde durdurdu. Yavaşça battaniyelerin üstünden baktı. "Leydi Millia'yı bir an önce bulmam gerektiğini düşündüm."

Çünkü en kötüsünden korkuyordum."

"Kastettiğim bu değildi." Gözleri buluğtuğunda Arnold ifadesizdi ama Rishe'nin bundan kurtulmasına izin vermeyecek gibi görünüyordu. Dün gece ona çok kızmığtı ve hiç merhamet göstermiyordu. "Bana onun gerçekten güvenilir olduğunu d Ğ nd Ğ n  söyleyemezsin."

Soğuk bakığları Rishe'yi delip geçti, sanki Đimdiye kadar aralarındaki ruh hali bir yanılsamaymığ gibi. Bir nefes aldı. Bu doğruydu; Leo'nun hareket etme Đekliyle ilgili Đ phelerini sadece ağırı antrenmana bağlayamazdı.

Prens Arnold'un da fark etmesine ĐaĐırmadım.

Dünden  nceki gün, ormanda, Riğe sabit bir adımıyla y r m Ğ t . Bunu yapmak, yürüdüğü yolun zihinsel bir haritasını çıkarmasını sağlamığtı. Bu bilmediği yerlerde iÇe yarıyordu ve bu bilgi ertesini gün Millia'yı bulmasına yardımcı olmuğtu. Doğal olmayan Đey, Rishe adımlarını ölçerken Leo'nun nasıl davrandığıydı.

O zamanlar Leo benim hıza mükemmel bir Đekilde uyuyordu.

Ne daha hızlı ne de daha yavaş y r m Ğ t . Ormandaki dengesiz zemine rağmen adımları onunkilerle senkronize olmuğtu. Bu da Leo'nun ya kendi adımlarını da ölçtüğü ya da bilerek onun hıza uyduğ  anlamına geliyordu.

"Kraliyet mensuplarının dubl rlerini de bilmesi garip," diyor Arnold. dedi.

Rishe de aynı Đekilde hissediyordu. Leo daha fazla olsaydı mantıklı olabilirdi kraliyet mensupları ya da soylularla ilgiliydi ama bu uygulama sıradan insanlar arasında biliniyorsa hiçbir anlamı olmazdı. Hayal gücünün çılgınca alığması bir Đey olabilirdi, ama Leo bunu daha önce *duyduğunu*  zellikle s ylemiğti. Onun hakkında ikna edici bir Đekilde "normal bir ocuk" diyemeyeğimiz kadar çok tuhaflık vardı.

"Senin de onun hakkında Đ phelerin vardı. Bu yüzden onu bana bir mesajla gönderirken panzehirden bahsetmedin."

"oğunlukla zamanım kısıtlıydı. Sizden tam olarak ne yapmanızı istediğimi bildiğinize inanıyordum, Prens Arnold."

"Böyle bir durumda kumar oynayacak kadar ileri gittiğinizi d Ğ nemiyorum. Söz konusu olan sadece kendi güvenliğiniz değil, rahibe kızın da g venliğiydi." Arnold yatağın kenarına oturdu. "Oliver'a arabanın kırık dingilini biraz daha arağtırmasını söyledim.  zlerini kaybettirmek için birkaç Đof r tutmuğlar ama arabayı ilk hazırlayan Kilise'ymiğ."

Rişe elleriyle çarşafı sıkı. "O zaman..."

"Yeni rahibeyi öldürmeye çalışanlar, onu korumakla görevli Kilise'nin ta kendisinden."

Zaten biliyordu ama yine de bu sözleri duymak göğsünde bir sızı yarattı. Bir gözcünün bile olmadığı yasak bir orman, mümkün olduğunca az sayıda hizmetkâr ve muhafızı içeri alma politikaları... Kilise'nin planı olduğu için, tanrıçanın öğretileri ve festival sadece bahaneydi.

Onu koruması gereken Kilise, gerçek kraliyet rahibesi olan Metres Millia'yı öldürmeye çalışıyor.

Rişe sessizliğe gömüldüğünde Arnold, "Leo bilerek gürültü yapmak için yürüyordu," dedi.

Gözleri irileşti; bunu beklemiyordu. "Leo normal yürüseydi hiç ses çıkarmazdı mı demek istiyorsun?"

"Bu doğru. Ama bu onu öne çıkarır, bu yüzden de bunu yapmak için elinden geleni yapıyor."

Leo'nun ayak izlerini seçmek oldukça kolaydır.

Sesleri doğal olarak yetişkinlerinkinden farklıydı ama aynı ağırlıkta olmalarına rağmen onun ve Millia'nın ayak sesleri arasında da belirgin bir fark vardı. Rishe onları önceki yaşamlarından tanıdığı için ayırt edebileceğini düşünmüştü.

Prens Arnold bunu Leo'nun yürüyüşünü izleyerek mi anladı?

Gözlemleri birkaç dakika içinde Rishe'ninkileri geçmişti. Dün şaşırmıştı ama bugün tam anlamıyla şok olmuştu.

"Birinin bir çocuğa neden böyle bir beceri öğreteceğini söylememe gerek yok. Bu."

"Keşke yapsaydın."

"İstekleriniz ne olursa olsun, gerçekleri bir araya getirdiğinizde, her şey açıklığa kavuşur." Arnold durakladı ve ardından acı gerçeği söyledi: "Leo bir suikastçi olarak eğitildi."

Rişe başını salladı, gözleri kısıktı. Tuhaf hareketlerinin ve bu yaşta aldığı aşırı eğitimin nedeni çok özel bir çevrede yetişmiş olmasıydı. O ve Arnold bu konuda hemfikirdi.

"Madem bunu biliyordunuz, neden mesajla birlikte onu gönderdiniz?"

"Şüphelerinize rağmen ona ders vermeyi kabul ettiniz, Majesteleri. Bunun nedeni onun bağılıklarının nerede yattığını henüz belirlemediğiniz olmanız değil mi?"

Arnold'un kaşları hafifçe çatıldı. "O kadar dramatik bir şey değildi. Sadece onu geri getirip Theodore'a veririm, ağabeyimin ondan faydalanmanın bir yolunu bulacağını düşündüm."

Bu bir yalandı. Arnold, onlarla birlikte Galkhein'a dönmeyeceğini söyledikten sonra bile Leo'ya öğretmenlik yapmayı kabul .

"Büyük olasılıkla Leo, Piskopos Schneider'in yetimhanesinde bir suikastçı olarak eğitildi. Yetimhaneden ancak onu daha fazla tutmak için bir neden kalmadığında ayrıldı. Ya bir suikastçı olarak kabul edildi ve işe gönderildi ya da başarısız olarak kabul edildi ve serbest bırakıldı."

"Ne yani, Leo'nun suikast işinden elini eteğini çektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, Prens Arnold." Rishe, Arnold'un gözleriyle karşılaştı. "Leo'nun bir suikastçı *olduğuna* inanıyorum."

Arnold sakın bir nefes aldı. "O zaman neden onu bana gönderdin?"

"Çünkü bir suikastçı olsa bile onun bir tehdit olmadığına karar verdim. İnsanları öldürerek kariyer yapmak için fazla nazık olduğuna inanıyorum."

Büyük Bazilika'ya vardıkları gün Leo, Dük'ün arabasının kaza yaptığını haber vermek için atını olabildiğince hızlı sürmüştü. Millia kaybolduğunda, Leo durumu Rishe'ye gerçekten solgun bir yüzle açıkladı. Eğer Millia'yı öldürmeye çalışıyorsa, tek yapması gereken sessiz kalmak ve daha sonra ikna edici bir yalan söylemektir. Yine de Arnold'dan yardım isteyecek kadar ileri gitmişti.

"Bu gerçekten faydalandım. Leo'nun yetenekleri ne olursa olsun, bir insanın canını almak için fazla nazık olduğuna karar verdim."

Bu yüzden zalimce olduğunu bildiği halde Leo ve Millia'yı birbirleriyle etkileşime girmeye zorlamıştı. Ne de olsa Rishe onun geleceğini biliyordu. Leo'nun kaderinde işinde çuvallamak ve işvereninden yediği dayak yüzünden gözünü kaybetmek vardı.

Yaraları o kadar kötüydü ki, eğer kaçmasaydı eminim ölmüş .

O "işveren" Millia'nın babası dük değildi. Suikastçı olarak çalıştığı kişiydi.

"Hatası" Bayan Millia'ya suikast girişimi sırasında yapılmış olabilir. Belki de Dük Jonal'ın hastalık nedeniyle felç olduğu yalandı ve

aslında Bayan Millia'nın evinde aldığı bir zehirlenmeden kaynaklanıyordu.

Rishe ve terziler zehirlenmeden kurtulmuş olsalar da, tedavileri çok geç kalmış olsaydı, onlar da aynı şekilde felç olabilirlerdi. Şimdi tekrar , Dük Jonal'ın semptomları kesinlikle bu zehirli bileşikten kaynaklanmış olabilir.

Majesteleri muhtemelen dördüncü döngümde bu konuda yalan söyledi.

Dük Jonal, Millia'nın iyiliği için durumuyla ilgili gerçeği söylemek istememişti. İçlerinden birinin ona gerçeği söylemesinden korktuğu için tüm hizmetkârlarını değiştirmiş olabilir.

Dük'ün felci ve Leo'nun korkunç yaraları, Büyük Bazilika'daki olaylara geri .

Tüm bu kargaşa muhtemelen din adamlarının görevden alınmasına neden olmuştu. Millia yaşadığı talihsizlikler için kendini suçladı ve bu yarayı yetişkinliğine kadar taşıdı.

Leo'nun suikastı asla gerçekleştirmediğinden ve Dük ile Bayan Millia'nın evlerine sağ salim döndüklerinden emin olmam gerekiyor. Ama Bayan Millia'yı hedef alan düşman dünyadaki en güçlü Kilise ise ne yapabilirim?

Bu onun için dayanılamayacak kadar ağır gelmeye başlamıştı ve "Kilise neden kraliyet rahibesini öldürmek istesin ki?" diye mırıldandı.

Arnold küçük bir çıkardı. Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Kilisenin kraliyet rahibesini *korumak* istediğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

O ne diyor? Ona sormadı çünkü kendisi de aynı şeyi fark etmişti. "Bir önceki kraliyet rahibesinin yirmi iki yıl önceki ölümünden bahsediyorsun."

"Heh. Ne düşünüyorsun?" Komik bulmuş gibi kıkırdadı ama gülümsemesinde bir karanlık vardı. Rishe bu gülümsemeyi daha önce bir yerlerde görmüştü.

Önceki rahibe, Prens Arnold doğmadan birkaç yıl önce ölmüş olmalı.

Kazayı şahsen biliyor olamazdı ama bu olayda Rishe'nin aklına yatmayan bir şeyler vardı.

Dördüncü döngümden beri bunu merak ediyordum.

Eğer Millia'yı gerçekten korumak istiyorlarsa, neden statüsünü resmen ilan etmesinler ve örgütlerinin tüm gücüyle onu korumasınlar? Kraliyet rahibesi, tanrıçanın reenkarnasyonuydu, halk için bir tapınma nesnesiydi.

dünya çapında sadık. Eğer varlığı halka duyurulursa, güvenliğini sağlamak daha kolay olurdu. Öyleyse neden varlığını gizlemişler ve onu bir düke evlatlık vermişlerdi?

"Rishe." Arnold gülümsedi ve onun bakışlarıyla buluştu. "O rahibe kızı kurtarmak istiyor musun?"

Rishe kararlı bir şekilde başını salladı.

Arnold'un iri eli kızın yanağını okşadı ve başını yukarı kaldırdı. "Festival bugün planlandığı gibi devam edecek," dedi yumuşak bir sesle. "Her şeyin planlandığı gibi gidebilmesi için hazırlıkları aceleye getirdiler."

"!"

Başpiskopos, diğer piskoposlar ve kraliyet rahibesi Millia festivalin ana figürleriydi. Kendisini öldürmeye çalışan bir grup insanla baş başa kalacaktı. Orada ne olursa olsun, kimse onu koruyamayacaktı.

"Siz onları suikast konusunda uyardıktan sonra neden bunu kabul etsinler ki? Dük'ün Kilise'yi şüpheli olmaktan çıkarmış olması mümkün değil."

"Bu söylediğin garip bir şey." Rishe

Arnold'a şaşkın bir bakış attı.

"Dük Jonal dindar bir mümin. Rahibeyi tam da Kilise ona bunu emrettiği için yetiştiriyor, değil mi?"

"Ha?"

"Şimdi Kilise onun ölümünü istiyor. Bu durumda dükün babası olmadığı bir çocuğu korumak için ne gibi bir sebebi olabilir ki?"

Arnold sözlerine gerçekten inanıyordu. Rishe onu yalanlamak için acele etti. "Bu doğru değil! Leydi Millia, Dük Jonal'ın değerli kızıdır. Kilise ne isterse istesin, kan bağı ne olursa olsun onu asla tehlikeye atmaz."

Dük'ün Millia'ya nasıl değer verdiğini ve onu yetiştirirken ne kadar özen çok iyi biliyordu. Ona duyduğu sevgi gerçektir; kan bağıının ya da Kilise'nin emirlerinin ötesindeydi.

"Onları kurtarmak istiyorum. Leydi Millia, Leo ve Dük Jonal, hepsini!"

Arnold'un bakışları düştü. "O zaman endişelenme." Sonraki sözleri nazikti. "Eğer istediğin buysa, bunu gerçekleştireceğim."

"Emin misiniz, Majesteleri?"

Arnold yataktan kalktı ve yakındaki bir sandalyeden aldı, sonra da omuz silkti. "Sen biraz daha dinlenmeye devam et," diyerek odadan çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

*Prens Arnold . Bundan daha güven verici bir şey olamaz,
ama...*

Endişe hâlâ dalgalar gibi kalbine çarpıyordu. Rishe ayağa kalktı, ağzı gergin bir şekilde ve hazırlanmaya başladı.

Bölüm 6

BÜYÜK BASİLİKA'NIN ÇOĞU terk edilmişti. Rishe'nin ayak sesleri sessiz koridorlarda yankılandı. Artık giyinmiş olan Rishe, konuk binasına en yakın katedral salonuna göz attı ve burayı da aynı şekilde boş buldu. Düne kadar burası tanrıçaya dua eden piskoposlar ve festival hazırlıklarıyla meşgul keşişlerle doluydu.

Burada kimse yok. Sadece Bayan Millia ve Dük Jonal değil... Prens Arnold ya da Oliver'ı da göremiyorum.

Hepsi katedrale mi gitmişti? Normal ibadet edenlerin festival ayinine katılması yasaktı. Arnold'ın bile şu anda katedrale girmesine izin verilmiyordu.

Neden bu kadar huzursuzum? Katedrale doğru koşarken Rishe'nin ağzı sıkı bir şekilde çatılmıştı. Gelecekte, İmparator Arnold Hein kiliseleri ve rahipleri yakacaktı. Şu anda Prens Arnold bu kadar sert ... ama neden Kilise personeline benden uzak durmalarını emretti?

Gelecekteki düşmanlığının bir nedeni olmalıydı. Rishe geçmiş yaşamlarında onun Kilise'nin peşine sadece bir baş belası olduğu için düştüğünü düşünmüştü. Dünyanın her yerindeki insanlar Kilise'nin otoritesine güveniyordu. Bu insanları yönetmek isteyen biri için göz zevkini bozmaktan başka bir şey değildi ve varlığına izin vermek için hiçbir nedeni yoktu.

Yine de bunun nedenlerinden sadece biri olduğuna eminim.

Uzakta, festivalin başladığını gösteren bir çan çaldı. Rişe daha hızlı koşmak için eteğini kaldırdı ama bir an sonra...

"Ah! Leo!"

Önüne bir çocuk atladı ve Rishe kayarak durdu. Leo ayağa kalktı ve onun gözlerinin içine baktı.

Yutkundu. *Gerçekten hiçbir şey duymadım. Onun geldiğini hiç hissetmedim!*

Onu izleyen Leo dikkatle sordu, "Katedrale mi gidiyorsun?" "Evet. Festival başlamak üzere, değil mi?"

Leo kaşlarını çattı. "Arnold Hein'in az önce başpiskoposla acil toplantı olmasaydı."

"Prens Arnold? Başpiskoposun festivalden hemen önce böyle bir şeyi kabul edeceğini düşünemiyorum."

"Eminim onların anlaşmasını kullanmıştır. Galkhein onlarla bir görüşme talep ettiğinde Kilise'nin bunu reddedemeyeceğini duydum."

Rishe'nin gözleri büyüdü. *Galkhein ve Kilise'nin bir anlaşması olduğunu bilmiyordum.*

Çocuk onun tepkisini görünce homurdandı. "Hiçbir fikrin yoktu."

Böyle bir anlaşmaları olsa bile, bunu festivale tercih etmeleri mümkün değil. O zaman Prens Arnold'un amacı toplantı değil.

Rishe yüzünü buruşturdu.

Kilise'nin anlaşmalarını bozmasına neden oluyor.

Bundan emindi.

Anlaşmayı bozmanın sonuçlarını bilmiyorum ama Prens Arnold'un bunu festivale izinsiz girmek için bir bahane olarak kullanması mümkün.

Rishe'nin sırtından aşağı bir ürperti süzüldü. İmparator Arnold Hein'a güvenemese bile, tanıdığı on dokuz yaşındaki Arnold'un Kilise'yi gereksiz yere kışkırtmayacağını varsaymıştı. Belki de bu varsayım yanlıştı. Galkhein ve Kilise arasında bir tür anlaşma vardı. Kilise anlaşmaya uymazsa, Arnold'ın onlara karşı harekete geçmesi kolay olurdu. İstemediği bir toplantıyı istemiş olmalıydı çünkü kendini hazırda bekletmek istiyordu.

Prens Arnold, Bayan Millia'yı kurtardığı sürece eylemleri için mükemmel bir gerekçeye sahiptir.

Arnold'un görevi kraliyet rahibesini Kilise'den korumak olsaydı, aslında tüm dünyadaki inananların desteğini kazanacaktı.

O çok nazik bir adam. Bu yüzden birini korumak için her şeyi göze alabiliyor.

Rishe, Millia'nın dileğini yerine getirmek için onu kurtarmaya çalışacağından emindi... ne pahasına olursa olsun.

"Gitmem gerek."

Millia'yı kurtarmak zorundaydı ama aynı zamanda Arnold'un çok sert bir şey yapmasını da engellemek zorundaydı. Her ne kadar ondan yardım istemekle hata ettiğine inanmak istemese de, kendini aceleciliğine lanet ederken buldu.

Rishe hızla ilerlemeye çalıştı ama Leo'nun küçük bedeni yolunu kesti.
"Katedrale daha fazla yaklaşmana izin veremem."

"Leo."

"Gözlerimi senden bir saniye bile ayıramıyorum, bu yüzden seni uyarmaktan başka çarem yok. Eğer Arnold Hein ile müttefiksen, gitmene izin veremem."

Üzüntüye yenik düşen Rishe yumruklarını sıktı. "Prens Arnold'un müttefiki olamam."

Leo gözlerini kırptırdı.

"Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim Leo... ama üzgünüm." Rishe ona doğru baktı ve "Düşmanı olmak anlamına gelse bile onun yanında yapmam gereken şeyler var" dedi

"Seni uyarmıştım!"

Rishe koşmaya başladı, Leo da onun önünü kesmek için yoluna fırladı. Leo bileğini tutmaya çalışınca, Rişe hızla kaçtı. Geri adım atarak Leo ile arasına mesafe koydu ve nefes alış verişini düzene sokmaya çalıştı.

Leo aradaki hemen kapattı.

Çok hızlı!

Şaşkınlığını gösterecek zamanı bile olmamıştı. Leo'nun eli yakasına doğru gitti. Elbisesine dokunduğu anda, kız dönerek onun ulaşamayacağı bir yere gitti. Leo ona tekrar uzanınca kadın hafifçe bileğine vurdu.

Elini savuran Leo geri sıçradı. "Sen gerçekten de berbat bir dublörün. Hareket tarzından gerçek prenses olmadığın çok belli."

"Ve sanırım artık normal çocuk rolünü oynamana gerek yok, değil mi?"

"Siz ikinizle bir anlamı yok. Her hareketimi izleyip saklamaya çalıştığım her şeyi işaret ederken olmaz!"

Ona saldırdı ama Rishe son saniyede kaçtı. Leo saldırısını sürdürdü, Rishe'nin bileğine yöneldi, sonra ondan kaçtığına bacaklarını süpürmeye çalıştı. Rishe uzak durma oyunu oynuyordu ama her kaçışında Leo tekrar yanına geliyordu.

Ugh! Nefes alacak zamanım bile yok!

Şimdi , her zaman kendisinden daha büyük

Rakipler. Leo gibi daha küçük biriyle dövüşme konusunda neredeyse hiç deneyimi yoktu. Bu onu şaşırtıyor ve belirgin bir dezavantaja sokuyordu.

O çok hızlı! Eğer dikkatimi bir an için , beni yakalar!

Leo ona tekrar uzandı. Ondan kaçtı, ona vurdu, uzaklaşmaya çalıştı. Yanından koşarak geçmeyi düşündüğü anda, Leo bir kez daha ona doğru yaklaştı. Leo'nun ince ve esnek kolları onu yakalamak için hızlandı.

Bu şekilde dövüşmeye alışık değilim.

Rishe bir nefes aldı ve sonra Leo'ya doğru uzandı. Bileğini kavradı ve geriye doğru çekti. Leo dengesini kaybedince arkasından yaklaştı, giysilerini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Leo dilini şaklattı ve yere eğilmeye çalıştı ama Rishe bunu bekliyordu.

Bu benim tek çıkış yolum!

"Agh!"

Rishe Leo'nun hareketini kullanarak onu yere kendisi çekti. Dengesini yeniden kazanmaya çalıştı ama Rishe bacaklarını altından çekip onu yere fırlattı.

"Lanet olsun!"

Eğer varsa, burada bir silah kullanacaktır!

Sırt üstü yatarken Leo kolunda sakladığı bir şeyi Rishe'ye fırlattı. Rishe refleksiyle savuşturdu ve bunun küçük bir taş olduğunu fark etti. Rishe Leo'yu ters çevirdi ve eteğinin kenarına uzandı. Kalçasına sabitlediği iple Leo'nun ellerini arkadan bağladı.

"beni!"

Çılgınlıklarını duymazdan gelerek ipi bileklerine doladı ve zor bir düğümle bağladı. Onu çok uzun süre bağlı tutmayı planlamıyordu, bu yüzden kemiklerini kırmasına gerek yoktu.

"Buna inanamıyorum! Bütün hareketlerimi biliyor musun?!"

"Elbette biliyorum. Küçük bir yapıyla nasıl dövüşüleceğini iyi bilirim."

Leo'nun tekniği birinci sınıftı ama bu onu okumayı kolaylaştırıyordu. Hiçbir hareketini boşa harcamıyor ve tam bir hassasiyetle nişan alıyordu, bu yüzden Rishe onun hareketlerini tam olarak tahmin edebiliyordu.

"Uzun menzilli silahlar durdurma gücünden yoksundur: taşlar, fırlatılan bıçaklar ve hatta oklar." Rishe ayağa kalktı ve elbisesinin tozunu aldı. "Kullanması zordur ve

çok ölümcül değiller. Aslında onlarla öldürmek o kadar zordur ki, hedefinizi öldürdüğünüzden emin olmak için onları zehirle kaplamanız gerekir."

"Ne olmuş yani?"

"Üzerinde zehir var, değil mi?" Leo'nun çilek

kırmızısı gözleri Rishe'ye dik dik baktı.

"Az kullanmış olsaydın, beni durdurabilirdin. Peki neden yapmadın?"

Leo acı bir ifadeyle, "Bana ona vurmak için tek bir şans bile vermeyen birinin bunu söylemesi çok komik," dedi ama yalan söylüyordu. Ne de olsa Rishe hızla dayanıklılığını kaybediyordu. Her ne kadar soğukkanlıymış gibi davransa da bandajları terden sıırıslam olmuştu.

Çok yorgunum. Baygın ve başım dönüyor, sanki kansızım... Çatışmamız vücuduma çok kötü geldi. Dayanma gücüm zehir yüzünden çok azaldı.

Rishe bir an önce katedrale gitmek istiyordu ama nefesi kesilene kadar koşamazdı. Her sabah antrenman yapıyordu ama dayanıklılık kazanmakta zorlanıyordu. Nefes nefese kaldığını gizleyerek Leo'ya baktı.

"Benim için endişelendiğin için zehirli bir silah kullanmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır, sanırım ben haklıyım. Sen tatlı bir çocuksun; insanları öldürmek için uygun değilsin."

"Kes ! Beni sadece birkaç gündür tanıyorken ailem, kız kardeşim ya da başka bir şeymişim gibi konuşmayı kes!" Leo yerden Rishe'ye ters ters baktı. "Seni durdurmam gerekiyordu. Burada ölsem ya da seni öldürmek zorunda kalsam bile."

"Oh, Leo..."

"Neden?!" Leo'nun küçük omuzları titreyerek onun soluk soluğa kalmasına neden oldu.

!

Önünde diz çökerek onu ayağa kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Leo."

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Düşmanınız kim?"

Bunca zaman . Ona şimdi sorduğu şeyi

önsezisinin doğru olup olmadığını belirlemek için.

Leo bir an için bir şeye katlanıyor gibi göründü ve sonra sanki çok daha yaşlıymış gibi boynunu büktü, teslim oldu ve iç geçirdi. "Benim düşmanım Galkhein." Leo başını kaldırıp Rishe'nin gözlerinin içine baktı. "Ve Haçlı Seferi'nin piskoposları."

Leo hakkında yanılmıştı; onun neden dövüşmeyi öğrendiği, neden aceleyle dükün hizmetine girdiği ve neden festivale kadar onlara eşlik ettiği konusunda da yanılmıştı.

Leo buraya Bayan Millia'yı öldürmeye gelmedi. Onu korumak için burada!

Altıncı döngüsünde Leo eski işinde bir hata yapmıştı. Rishe bu hatanın bir suikastta başarısız olmak olduğunu düşünmüştü ama Leo bir suikastçı değil de bir muhafız olsaydı, o zaman hatası Millia ve babasını koruyamamak olurdu. Leo'nun o hayatında hep bir şeylere kızgın görünmesinin nedeni buydu. Ya görevinde başarısız olduğu ve dükün yaralanmasına izin verdiği için kendisine kızgınsa?

Bu yüzden Prens Arnold'un onu eğitmesini ve böylece daha güçlü olmasını istedi. Daha iyi öldürebilmek için değil, birilerini daha iyi koruyabilmek için.

Rishe telaşını gizlemek için yumruklarını sıktı. "Siz Leydi Millia'nın muhafızı mısınız?"

"Bu kadar kötü sonra olmaz. Gözlerimi ondan ayırdım, onu tehlikeye ve bunun da ötesinde, onu kurtaran kişi sendin."

"Haçlı Seferi piskoposlarının düşmanınız olduğunu söylemişsiniz. Bu, Leydi Millia'nın hayatının peşinde olanların Başpiskopos ve Piskopos Schneider olduğu anlamına mı geliyor?"

Leo cevap vermedi, gözlerini kaçırdı. Ama söylediği başka bir şey daha vardı ki bunu görmezden gelemezdi.

"Neden Galkhein'in düşmanınız olduğunu söylüyorsunuz?"

"Çünkü Kilise..." Leo kısa bir nefes aldı. "Böyle giderse Galkhein bizi yok edecek."

Rishe'nin nefesi kesildi. Sanki geleceği biliyormuş gibi konuşuyordu.

Bu, Kilise'nin Prens Arnold'un neden saldıracağını zaten bildiği anlamına mı geliyor?

Onlar mı?

Bu onun kalan sorularından birini açıklığa kavuşturdu. Arnold, onu uyarılmıştı. Dük, Millia'nın hedef alındığını biliyordu ama yine de onu festival için şüphe duymadan Kilise'ye teslim etmişti. İnanmadığından değil.

Arnold'un uyarısı.

Tam tersi oldu. Bunu bir tehdit olarak algıladı!

Sevgili kızını öldürmek için bir nedeni olan kişi ona kızının tehlikede olduğunu söylerse, baba tetikte olur ve bir an önce işlerini bitirip oradan ayrılmak için acele ederdi.

Eğer Prens Arnold dün gece bunu bile tahmin ettiyse, o zaman Kilise ile bir an önce kavga edebilmek için festivali hızlandırıyordu!

Ama Arnold'un bu kadar ileri gitmesi için ne gibi bir sebep vardı? Bunu düşündükçe kafası daha da . Şu anda en önemli şey acele etmesi gerektiği idi.

"Üzgünüm, Leo."

"Beni burada bırakmak istediğine emin misin? Biraz zaman alacak ama bundan kurtulabilirim."

"değil. Ben senin düşmanın değilim." Şimdi çok daha rahat nefes alıyordu. Biraz daha zaman , iyileşmesi ne kadar eksik olursa olsun yeniden hareket edebilecekti. "Leydi Millia'yı korumak istiyorum. Ben de Prens Arnold'un Kilise ile çatışmasını önlemek istiyorum. Bu nedenle çıkarlarımız örtüşüyor."

Leo kaşlarını çattı ve mırıldandı, "Ciddi misin? Sen gerçekten Galkhein'in veliaht prensesi misin?"

"Nişan törenimi düzgün bir şekilde iptal edene kadar olmaz. Kilise ile kavga etmeye başlarsak bunu yapamam."

"..."

"Biliyorsun Leo." Rishe altıncı döngüsünü hatırlayarak gülümsedi. O hayatta Leo her zaman kızgın görünürdü. Eğitimlerini uzaktan izlediği için insanlarla hiç etkileşime girmezdi ve Rishe onu yalnız bırakamamıştı. Onunla konuşmak için her fırsatı değerlendirdi, her seferinde onu kızdırmış gibi uzaklaştırsa da. Bunu neredeyse beş yıl boyunca yapmıştı, bu yüzden tıpkı onun söylediği gibi endişeli bir kız kardeş gibi davranmaktan kendini . "Her zaman küçük kardeşim olarak gördüğüm, sana çok benzeyen bir çocuk vardı. Bu yüzden bana daha önce kız kardeşin gibi konuşmamamı söylediğinde, bu beni biraz mutlu etti."

"Ne...?"

"Mümkünse seninle daha sonra konuşmak isterim," dedi Rishe ona önce.

O gitti.

"Tanrıça Kulesi!" Leo uzaklaşırken ona seslendi. Kadın şaşkınlıkla döndü.

Leo başını eğdi ve ona, "Başpiskopos Millia katedralde değil," dedi.

"Ne?"

"Katedral büyük kalabalıkların olduğu büyük etkinlikler içindir, ancak gerçek kutsal törenler Büyük Bazilika'nın en iç kısmındaki Tanrıça Kulesi'nde gerçekleşir."

Rishe, Büyük Bazilika'nın dördüncü döngüsündeki zihinsel haritasını hatırladı. Bildiği gelecekte "Tanrıça Kulesi" diye bir yer yoktu ama Büyük Bazilika'nın derinliklerinde yasak olan bir kule *vardı*.

"Teşekkür , Leo."

"Bana inanıyor musun? Ya yalan söylüyorsam?"

"Her şey yolunda." Rishe sırtıttı. Bir asilzadenin hanımefendi gülümsemesinden ziyade, şövalyelik hayatında takınacağı çocuksu bir sırıtmaydı bu. "Eğer bana gerçekten yalan söylediyse, bahse girerim ben duymadan önce 'Bekle, yalan söyledim!' diye bağıracağını."

"Oh, kapa !"

Rişa patlamasından dolayı biraz telaşlanmış bir halde özür diledi ve Tanrıça Kulesi'ne doğru yola çıktı.

"Ne tuhaf bir kadın," diye mırıldandı Leo kendi kendine, salonda tek başına kalmıştı. Bileklerinin etrafındaki düğüm son derece karmaşıktı. Kurtulmanın tamamen imkânsız olduğunu düşünmüyordu ama epey çaba sarf etmesi gerekecekti. "Lanet olsun! Eğer gerçekten aynı işi *yapmıyorsa*, o zaman ne yapıyor?"

Leo dilini şaklattıktan sonra Rishe'nin gittiği yöne doğru baktı. "Galkhein'in gelecekteki imparatoriçesi, ha?"

Rişe başının dönmemesine dikkat Büyük Bazilika'nın en iç kısmına doğru koştu. Leo'nun ifşası kafasının içinde dönüp duruyordu.

Leo, Galkhein'in düşmanlarından biri olduğunu söyledi. Prens Arnold'dan bahsetmedi ama ülkenin adını verdi. Neden?

Resmin tamamı netleşmeye başlamıştı ama bulmacanın bazı temel parçaları hâlâ eksikti. Bu durum onda azımsanmayacak bir endişeye neden oluyordu.

Sanırım Dük beni Bayan Millia'dan çünkü onun kraliyet rahibesi olduğunu anlamamı istemedi.

Yine de biraz doğal gelmedi.

Sanki özellikle istememiş gibi.

Önceki gün yaşananlar aklıma geldi.

Bu hayatta Bayan Millia ile ilk karşılaştığımda, Prens Arnold ona çok soğuk bakmıştı. Dük de Prens Arnold'un adını söylediği anda gerildi.

Ona tuhaf gelen başka bir şey var mıydı?

Burada, Büyük Bazilika'da duyduğum bir şey... Prens Arnold hakkında, çocukluğuyla ilgili bir şey.

Rishe'nin zihninde bir olasılık belirdi.

artık!

Sonunda kuleye varıp kapıdan içeri girdiğinde aklından geçenlere inanmakta güçlük çekiyordu. İçerideki oda bir şapel büyüklüğündeydi. Kapıların hemen içinde, sağında ve solunda ikiz merdivenler bulunan bir giriş holü vardı. Rishe bunlardan birine çıktı ve üçüncü kata geldiğinde başka birini gördü.

"Oliver!"

"Ah, Leydi Rishe." Oliver rahatça arkasını döndü ama Schneider ayaklarının dibinde yatıyordu. Piskopos baygın görünüyordu, ağzının kenarından kan damlıyordu. Rishe irkilmişti ama ciddi bir yara almış gibi görünmüyordu. İyi yerleştirilmiş tek bir darbeye yere serilmiş gibi görünüyordu. "Bu hiç iyi değil. Odanızda dinlenmenizi söyleyen bir mesajla bir keşiş gönderdiğime yemin edebilirim Leydi Rishe."

"Bunu Prens Arnold mu yaptı?"

"Evet. Lordum birkaç kat yukarıda, başpiskoposu takip ediyor." Oliver gülümseyerek yukarıyı işaret etti.

Sertçe yutkundu. Oliver hiçbir şeye gözünü kırpmazdı Arnold

Ama onu böyle görmek kuşkusuz onu biraz korkutmuştu. "Onun peşinden gidiyorum."

"Yerinizde olsam yapmazdım. Lordum oldukça kötü bir ruh hali içinde. Sen *de* Ne de olsa yaralı."

Rishe şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Yine de Oliver'ın yalancı bir gülümseme takındığı hissine kapıldı. "Uyarınız için teşekkürler! Ama Prens Arnold sağlıklı düşünemiyorsa, o zaman birilerinin onu durdurması için daha fazla neden var demektir!"

Omuzları çökmüş, az önce dinlenmiş olmasına rağmen yeniden nefes nefese kalarak üst kata çıktı. Neredeyse altıncı kata ulaştığında, nihayet yerinde olmayan bir şey fark etti: basamaklardan birinin üzerinde duran bir ok.

Bu, festivalde kullanılan kutsal araçlardan biridir!

Onu basamaktan çekip aldıktan sonra yukarı baktı ve merdivenlere dağılmış birkaç ok daha gördü. Yanındaki yayı görünce dudağını ısırıldı.

Bayan Millia tanrıçaya saygı duyar. Kutsal aletleri düşürse bile asla yerde bırakmazdı. Ya onları kaldırabilecek durumda değildi ya da kaldırabilecek durumda değildi-

Ok ve yayı eline alan Rişa, yedinci kata ulaşana kadar koştu.

Zemi

n. "Prens Arnold!"

Arnold yavaşça ona doğru döndü, kılıcını çekmişti. İçgüdüsel olarak, Rishe korku içinde ürperdi. Karşısındaki adam, onu altıncı döngüsünde katleden imparatorun tıpatıp aynısıydı. O zamankinden farklı olarak, etrafta yatan keşişler hâlâ nefes alıyordu ve Arnold'ın ona bakarken gözlerindeki bakışta o çok tanıdık buz gibi kana susamışlık yoktu.

"Ne oldu Rishe?" Arnold ona doğru uzandı, bakışları garip bir şekilde nazikti. "Nefes alamıyorsun ve çok solgunsun."

"Majesteleri, siz..."

"Eminim buraya gelmek için kendini zorlamışsındır, değil mi?" Elleri kan kokan kızın yanağını okşadı. "Rahibe kızı kurtaracağım. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Rishe irkildi.

"Sadece uslu dur ve bekle." İkna edici bir şekilde konuştu ama ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bunu , değil mi?" Arnold deniz rengi gözlerini Rishe'ye dikti. İçlerindeki ışık karanlıktı ve bir bıçak gibi keskindi.

"Önce size sormak istediğim bir şey var."

Arnold neden Kilise halkının Rishe'den uzak durmasını istemişti? Büyük Bazilika'ya geldikleri günü hatırladı. Rishe ve Arnold balkonda konuşmuşlardı ama ondan önce Rishe, Piskopos Schneider ile konuşmuştu.

"Bu yüzden sadece rahibe soyundan gelen bir kadın bu pozisyon için seçilebilir."

"Ailede birkaç erkek var, yani tanrıçanın değerli soyu tamamen tükenmedi."

"Merhum kraliyet rahibesi olduğça . Onun gibi akıcı konuşan birini bir daha görüşüpheiyim."

Rishe derin bir nefes aldı. Millia annesinin tek çocuğuydu. Annesi öldükten sonra, Millia kraliyet rahibesinin soyundan gelen tek kadın olmuştu. Bu yüzden gizlice büyütölmüştü.

Peki ya varlığı gizlenen başka bir kadın varsa?

Tıpkı Millia'yı gizleyen kilise gibi.

Eğer ölmüş olması gereken biri gerçekten yaşıyorsa.

Arnold'un dil dersi zihninde canlandı. *"Bu satırın tamamı 'saçları çiçek renginde olan kız' olarak okunabilir."*

Ona baktı. Adam elinde ağır bir kılıçla karşısında durmuş ona bakarken o kadar güzeldi ki sanki bir tablodan fırlamış gibiydi.

"Annenin saçları ne renkti?"

Arnold'un yüzünde dingin bir gülümseme belirene kadar birkaç saniye geçti. Gözleri hâlâ karanlıktı; geceleyin deniz gibi dipsiz bir renk. Arnold sessizce, "Soluk mor, menekşe gibi," diye cevap verdi.

Rishe'nin nefesi kesildi. Önceki kraliyet rahibesi ölmemişti. Muhtemelen rehine olarak sunulmuştu. Domana'nın Kutsal Krallığı onu Galkhein'a, Arnold'un babasına, kendilerini işgal etmesini önlemek için vermişti.

"Annen ölmüş olması gereken kraliyet rahibesiydi..." Başka bir deyişle, Arnold'un kendisi rahibenin kanını miras almıştır.

O anda Piskopos Schneider'in sözleri aklına geldi: *"Arnold Hein ile evlenmemelisin."*

Eğer Kilise Millia'yı rahibenin kanını aldığı için öldürmek istediye, o zaman soydan yeni çocukların gelmesini de engellemek istemeleri mantıklı olurdu.

Bu yüzden Prens Arnold piskoposa benim sadece bir ganimet karısı olduğumu söylemiş!

Rishe'den bir rahibe olarak nitelendirilebilecek bir çocuk sahibi olmak gibi bir niyeti olmadığını söylüyordu. Sözleri, Kilise'nin müstakbel eşine herhangi bir zarar vermesini engellemeye yönelikti.

Hepsi beni korumak içindi.

Aslında Arnold'un ona Büyük Bazilika'ya kadar eşlik etmesinin tek nedeni Kilise'ye bir uyarıda bulunmak olabilirdi. Yine de Arnold bu konuda Rishe'ye tek kelime bile etmemişti.

"Rahibeye yönelik suikast girişimlerinin arkasında muhtemelen babam var."

Arnold kuzeni Millia hakkında kayıtsızca konuşurken Rishe bir kez daha nefesini tuttu. Sonra arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı. Rishe bu katta Millia'nın ya da başpiskoposun olduğunu hissetmiyordu ve Arnold da muhtemelen aynı şeyi fark etmişti.

"Babanın suikasta karıştığına mı inanıyorsun?" "Doğrudan değil ama suikastın sebebi o."

Rishe, Arnold'u takip ederek onunla birlikte üst kata çıktı.

Arnold ona dönmeden devam etti: "Galkhein, onları işgal etmemesi karşılığında yirmi iki yıl önce Kutsal Domana Krallığı ile bir anlaşma yaptı."

"Bir anlaşma..."

Galkhein İmparatoru, Kutsal Domana Krallığı'nı Kilise'ye inanan biri olduğu için işgalden kurtarmamıştı. Sadece onları gizli bir anlaşmaya zorlamak için askeri gücünü kullanmıştı. Kutsal Krallığın kendisi, onunla evlenen kraliyet rahibesi ve onun değerli kanını miras alan Arnold ile birlikte imparatorun rehinesi haline geldi.

"Anlaşmanın bir parçası, önümüzdeki yirmi yıl içinde rahibe olmaya hak kazanan herhangi bir kişinin Galkhein'a teslim edilmesiydi."

"O zaman Millia'nın gizli tutulmasının nedeni..."

"Onu dünyanın genelinden değil, kendi ülkemden korumak için."

Sekizinci katın girişini geçtiler ve dokuzuncu kata doğru merdivenleri çıkmaya devam ettiler. Rishe'in neredeyse nefesi kesilmişti ama Arnold'ı

Fark etmedim.

"Babam, anlaşılmayı bozmaları halinde Kilise'yi yok edeceğini açıkça belirtti. Rahibenin varlığı anlaşmalarına aykırıdır."

"Bu yüzden Leo, Galkhein'in Kilise'yi yok edeceğini söyledi!"

Arnold bunu duyunca dönüp arkasına baktı. "Yani Leo rahibenin koruyucusuydu, suikastçısı değil?" Sesinde hiç duygu yoktu. Tekrar öne doğru döndü ve mırıldandı, "Kilise tek parça değil. Sanırım kraliyet rahibesini hayatta tutmaya çalışan bir grup ve Galkhein onu öğrenmeden önce öldürmeye çalışan başka bir grup var."

"Başpiskopos, Galkhein'in istila etmek için bir nedeni kalmasın diye Leydi Millia'yı öldürmeye mi çalışıyor?"

"Bizim dikkatimizi çekmeden onu öldürebileceklerini düşünmesi oldukça basiretsizce." Arnold, "Festivali, rahibeyi buraya çağırmak ve onu muhafızlarından uzaklaştırmak için düzenliyorlar," devam etti.

Rişe'nin kalbi küt küt atıyordu. Kendini hasta ve baş dönmesi içinde hissediyor, kansızlık durumu daha da kötüleşiyordu. bir nedeni sürekli hareket halinde olmasıydı ama hemen önünde başka bir neden daha vardı.

Çok fazla kana susamış!

Arnold'dan yayılan kana susamışlık Rishe'de içgüdüsel bir korkuyu tetikledi. Vücudu ona onun tehlikeli olduğunu ve bir an önce ondan uzaklaşması gerektiğini söylüyordu. Teninde hoş olmayan bir ter birikti.

"Ormandaki tuzaklar, yakınlardaki bazı avcılar koymuş gibi görünmek için yapılmıştı, ama aynı zamanda onun hayatına yönelik girişimlerdi. Ne de olsa genç rahibe muhtemelen yasak ormana girecek tek kişiydi." Arnold dokuzuncu kata açılan kapının önünde durdu. "Ama o tuzaklar neredeyse hayatına mal oluyordu."

Arnold'un alçak sesiyle ürperdi. "Ekselansları! Lütfen sakın olun! Bu hızla giderseniz gereksiz kurbanlar yaratabilirsiniz."

"Gereksiz mi? Neden?" Arnold kapıya doğru yöneldi ve "Kilise anlaşmayı bozdu ve direnme iradesini açıkça ortaya koydu. Eğer hayatlarımızın peşine düşeceklerse, biz de aynısını yaparsak nasıl şikâyet edeceklerini anlamıyorum."

"Onların olmadığını az önce kendiniz söylediniz! Hepsi Kilise'ye mensup olabilir ama hepsi aynı şekilde düşünmüyor!"

Arnold'un tek tepkisi bacağını kaldırıp ağır kapıyı tekmeleyerek açmak oldu.

Anında oklar yağmur gibi üzerlerine yağdı. Rishe daha gardını alamadan Arnold öne çıktı. Kılıcının tek bir tüm okları geri püskürttü.

Tek vuruşta hepsini engelledi!

Büyük salonda, arkalarındaki sunağı koruyan bir düzine kadar yaylı keşiş vardı. Tamamen paniklemişlerdi ama Arnold'un gözleri onlara odaklanmamıştı bile. Sadece baygın haldeki Millia'yı sunağa doğru sürükleyen başpiskoposa .

"İşte orada." Arnold'un gözleri etobur bir canavarınkiler gibiydi. "Sunaktaki rahibeyi öldürmeyecek, değil mi? Bu neredeyse komik." Arnold güldü, sesi gerçekten eğlenmiş gibi geliyordu. "Yaşlı adam gerçekten de bunun haklı çıkaracağını mı düşünüyor? Saçmalık."

"Ekselansları-"

"Sen burada kal," diye emretti. "Oliver."

"Nasıl istersen."

Rishe başladı; Oliver konuşmaları sırasında bir ara onun arkasından yaklaşmıştı.

Fark etmedim bile. Durumum o kadar kötü mü ki duyularım bu kadar köreldi?

Yumruklarını sıktı. Daha Arnold'a seslenemedi, Arnold hızla odaya girdi. Kadın onu takip etmek istese de Oliver'ın eli omzuna sıkıca yapışmıştı. Onunla yüzleşti ama onu sarsacak gücü yoktu.

"Oliver! Majesteleri başpiskoposu öldürecek!"

"Eminim yapacaktır. Ben olsam bu konuda endişelenmezdim." Oliver gülümsedi, mükemmel bir görevliydi. "Kilise ileri gelenleri başpiskoposu edeceklerdir şüphesiz."

"Ama-"

"Kraliyet rahibesinin varlığı, onu saklamaları, suikast girişimleri... Sanırım tüm bunları başpiskoposun üzerine yıkacaklar ve kefareti ödemesi için onu imparatora sunacaklar. Sonra Leydi Millia'yı Galkhein'a teslim edecekler ve 'Biraz geç oldu ama anlaşmamız hala geçerli' diyecekler ve hepsi bu kadar."

Rishe'nin başı çarpıyordu. Boğazında safra yükseldi.

"Bunun er ya da geç olacağından eminim. İmparatorun

Festivali yeniden duyurduklarında ilgimi çekti. Bence bu, İmparator'un Leydi Millia'nın varlığı yüzünden Kilise ile savaşa girmesinden çok daha barışçıl bir yol olacaktır."

"Huzurlu mu?!"

"Ancak..." Oliver'ın yüzündeki mükemmel gülümseme kayboldu ve yerini kederli bir gülümsemeye bıraktı. "Lordum kuzeni Leydi Millia'yı kurtarmak için birkaç kişiyi öldürürse, eminim daha fazla yük taşımaktan başka bir işe yaramayacaktır."

"Oliver, sen..."

"Mümkünse ona yardım etmenizi çok isterim. Lordumun aynı şeyi istemediğini düşünürsek, bunu söylemem küstahlık olur, biliyorum." Bununla birlikte Oliver'ın eli Rishe'nin omzundan ayrıldı.

Arnold rahiplerin oklarından kaçarak ve onları saptırarak sunağa doğru ilerledi. atışları daha isabetli oluyordu ama bu onu yavaşlatmadı.

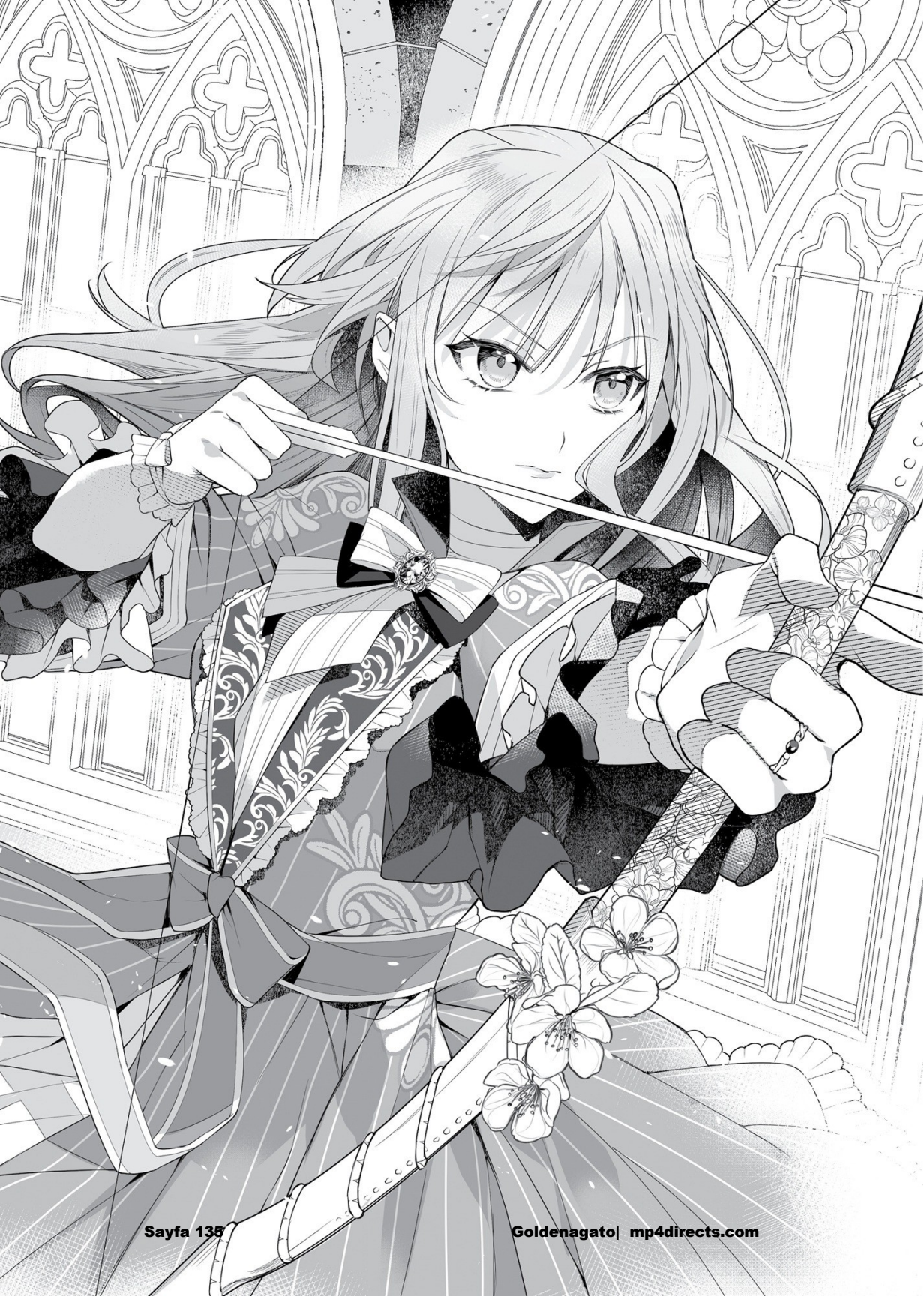
Yakında orada olacak, ama benim kızartacak başka balıklarım var! Başpiskopos Millia'yı mihrabın üzerine kaldırdı. *Bayan Millia'yı kurtarmalıyım!*

Arnold hızlıydı ama zamanında yetişemeyecekti. Rishe elindeki kutsal aletleri sıkıca kavradı: kraliyet rahibesinin yayı, festival ayininde kullanılması gereken kutsal eser.

Özür dilerim, Hanımefendi. Rishe derin bir nefes aldı. *Lütfen kutsal aletlerinizi ödünç almama izin verin.*

"Ne yapıyorsun sen?!" Rishe bir ok yerleştirirken Oliver'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Dikkatsiz davranıyorsun! Sunak çok uzakta; eğitimli bir okçu bile bu atışı yapmakta zorlanır!"

"Elimdeki tek şey bu." Ayaklarını omuz genişliğinde açarak durdu ve başpiskoposun bacaklarına nişan alarak atışını hizaladı. Bacağına isabet edecek bir ok onu öldürmezdi ama olduğu yere mızraklar ve *çok* acı çekmesine neden olurdu. Eğer oku hedefine ulaşırsa, Millia'ya zarar veremeyecekti.

"Leydi Rishe, lütfen!"

İçerideyiz ve rüzgar yok. Yolda ağaç ya da çalı yok ve hedefim vahşi bir hayvan gibi kaçışmayacak.

Rishe birkaç kez derin nefes alarak konsantrasyonunu en ince noktasına kadar yoğunlaştırdı. tüm sesleri ve sesleri kapattı, yay kirişini gerdi. Eli kulağının yanında duruyordu. Onu sabitledi.

Beşinci döngümdeki oyundan daha kolay bir hedef olacak - bir avcı olarak hayatım.

Yaklaşan havayı okumak için kelebekleri ya da kuşları izlemesine, saklanmak için ağaçlara tırmanmasına, varlığını gizlemesine ya da dağlarda avının izini sürmesine gerek yoktu. Başpiskopos, ok ucunun ucunda Millia'ya doğru uzanıyordu.

Şimdi!

Tam doğru anda oku fırlattı. Ok Arnold'un yanından hızla geçti, Arnold bir an için başını ona doğru çevirdi ve hemen ardından öne doğru baktı. Bir saniye sonra.

"Aaaahh!" Başpiskopos sunaktan aşağı yuvarlandı, ellerini tutarak Uyluk.

Rishe'nin arkasında Oliver'ın nefesi kesildi. "Yüz metreden fazla uzaktaydı ama o atış çok isabetliydi!"

"Bununla ilgilenin!" Rishe kutsal yayı Oliver'a doğru itti ve kendisi de sunağa doğru koşmaya başladı. Şimdilik halsiz ve hasta değilmiş gibi davranmak zorundaydı.

Başpiskoposu durdurdum. Yapılacak tek bir şey kaldı!

Arnold elinde kılıcıyla başpiskoposa doğru yürüdü. Keskin, takırdayan ayak sesleri odanın gergin havasıyla daha da güçlendi. Yay kullanan keşişler her yöne dağıldı.

"Prens Arnold!" Rishe seslendi ama Prens onu duymazdan geldi.

Sunağa giden basamaklarda iki büklüm olan başpiskopos, yaralı bacağını tutarak Arnold'un önünde sinmişti. "Geri çekilin!"

"Sessizlik," diye tersledi Arnold, sesi buz gibiydi. Rishe onun yüzünü göremiyordu ama Arnold'dan sürünerek uzaklaşmaya çalışan başpiskoposun yüz ifadesini *görebiliyordu*. "Konuşmanıza izin vermedim."

Başpiskopos dehşet içinde hırıldadı. Ne görüyordu acaba? Yüzü gergin, solgun ve seğiriyordu.

Arnold sunağın tepesindeki Millia'ya şöyle bir baktı ve ilgisiz bir ifadeyle, "Önceki rahibenin kız kardeşinin sağlık durumunun kötü olması gerekiyordu, değil mi? Çocuk doğurmasının zor olduğu düşünülüyordu, bu yüzden anlaşılmaya tabi değildi."

"Sana uzak durmanı söylemiştim!"

"..." Arnold son adımını öne doğru attı. Başpiskoposa ve sessizce "Kızının burada ne işi var?" diye sordu.

Başpiskoposun beti benzi atmış bir halde, umutsuzca el kol hareketleriyle kendini açıklamaya çalıştı. "Ben buna hep karşıydım!"

"Oh?"

"Galkhein'a karşı gelmek tam bir aptallık! Yirmi iki yıl önce, sadakatimi ifade etmek için değerli kraliyet rahibemizi ülkenize sundum!"

Rishe mihraba doğru ilerlerken dudakları bir çizgi halinde inceldi. Başpiskopos, Arnold'un sert sessizliğini görmezden gelerek gevezelik etmeye devam etti.

"Ama kardinallere karşı gelemezdim. Sadece aynı fikirdeymiş gibi davrandım ve bu fırsat için on yıl bekledim! Eğer Millia'nın yaşamasına izin verirsek, Galkhein ile çatışmaktan kaçınamayız. Bu da başka bir savaşa yol açacak - tüm dünyada barışın şiddetle bozulmasına!"

"..."

"Kardinallere karşı gelmiş olabilirim ama asla Galkhein'a ihanet etme niyetinde değildim! Ondan kurtulma kararım size ve babanıza olan sadakatimden kaynaklanıyordu, Majesteleri!" Başpiskopos ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. "Her şey küresel barış içindi!"

"..."

Başpiskopos tanrıçaya değil, sesi titreyerek Arnold'a dua etti. "Yalvarırım, lütfen anlayın!"

Dünyanın en önde gelen din adamlarından biri Arnold'a yalvarıyordu. Cevabı sert oldu. "Peki ben neden senin yavan dualarını dinlemek zorundayım?"

Başpiskopos Arnold'a bakakaldı.

"Senin yarattığın hiçbir dünyayla ilgilenmiyorum. Babamın aksine, senin sonunu getirmekten son derece memnunum."

"Ugh!"

"Bu son derece uygun." Arnold gülümsüyor olmalıydı; Rishe bunu başpiskoposun yüzündeki ifadeden anladı. "Anlaşma bana senden kurtulmak için meşru bir bahane veriyor."

"Hayır...!"

Sonunda onlara ulaştı. "Ekselansları!" Rishe Arnold'un kolunu tuttu ve nefes nefese ona seslendi. Ama Arnold cevap ; ona doğru bakmadı bile. Adını bir kez daha söyledi, sanki dua eder gibi. "Prens Arnold."

Birkaç acı dolu saniyeden sonra Arnold kaşlarını çatarak arkasını döndü.

"Rishe.

Sakın bana onun hayatı için yalvaracağını söyleme."

"Korkarım ki yapacağım şey tam olarak bu. Sana yalvarıyorum, lütfen kılıcını kaldır!"

Arnold onunla alay etti. "Tüm bunlar yüzünden neredeyse ölen tek kişi sen olduğun için böyle söylüyorsun."

"I..."

"Kendi güvenliğinize karşı çok kayıtsızsınız. Kendi ölümlülüğünüzü unutmuş gibi davranıyorsunuz."

Rishe içten içe terliyordu ama bunu yüzüne yansıtmamaya özen gösteriyordu. Arnold'un gözlerinin içine baktı ve ona yalvardı. "Bu adamı öldüremezsin. Leydi Millia'yı kurtarsan bile, Haçlı Seferi'nin başpiskoposunu öldürmek kaçınılmaz olarak Kilise ile çatışmaya yol açacaktır!"

"Neden umurumda olsun ki?" Arnold homurdanarak onun elini sıktı. "Ah!"

Onu durdurmak için tüm vücudunu kullanmak istedi ama toplayabileceği herhangi bir güç muhtemelen onu yavaşlatmayacaktı bile. Başpiskoposun önüne atlarsa Arnold'un tek yapması gereken onu kenara itmekti.

Onu öldüremez. Prens Arnold'un bir şeyleri başarmak için sadece babasıyla aynı yöntemleri kullanabileceğini düşünmesini istemiyorum.

Başpiskoposu burada öldürmesine izin verirse, her şey biterdi. Ne de olsa Rishe geleceği biliyordu. Arnold cinayetin bir sorunu çözmenin en iyi yolu olduğuna inanan biri değildi ama yine de başpiskoposa doğru ilerledi.

Dikkatini dağıtmalıyım! Başpiskoposu öldürmeyi ne kadar çok istediğini düşünmesini engellemeliyim! Dikkatini bir saniyeliğine bile olsa öfkesinden nasıl uzaklaştırabilirim?!

Arnold kılıcını yerine oturtmak için tutuşunu ayarladı. Başpiskopos korkudan taş kesilmişti. Rishe bir çözüm bulmak için düşüncelerini gözden geçirdi.

Ne ? Düşün! Son zamanlarda beni en çok şok eden şey neydi?

Onu daha önce düşündüğü ve hissettiği her şeyden tamamen uzaklaştıran şey neydi? Kendisine bu soruyu sorduğu anda, zihninde canlı bir anı canlandı.

Evet! Evet! İşte bu !

Artık bir eylem planı olduğuna göre, kaybedecek zamanı yoktu. Arnold'a doğru koştu ve ona uzandı. "Prens Arnold!"

Rishe kollarını onun boynuna doladı ve ağırlığını kullanarak onu kendine yaklaştırdı, gözleri yüksek yakasının üstündeki açıkta kalan ensesine kilitlendi. Sonra dudaklarını enseye indirdi.

"Sen ne-?!"

Ağzını sonuna kadar açtı ve Arnold'un boynunu sertçe ısırıldı.

"Ha?!" Arnold'un şaşkın sesi tam kulağındaydı.

Büyük oda tamamen sessizleşti. Arnold'un kana susamışlığı dalgalandı. Aynı anda eli kalçasına gitti ve Rishe bir nefesle Arnold'un boynunu bıraktı. Arnold'un mavi gözleri Rishe'yi yakından inceledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ters ters bakarak. O kadar canı görünmese de, yüzü bir şekilde daha korkutucuydu.

Oliver ve başpiskopos ağızları bir karış açık izlediler.

Arnold'un eli belindeyken Rishe gözlerini kırıştırdı. "Ne yapıyorum ben?" Bir çırpıda. "Oh hayır, acıttı mı?!"

"Ben bu konuda hiçbir şey söylemedim!" Arnold alışılmadık bir şekilde sesini yükseltti ve Rishe şaşkınlıkla irkildi.

Ona zarar vermediği sürece yok.

Rahat bir nefes alarak Arnold'un yanağına dokunmak için uzandı. Ciddiyetle ona baktı ve "Sadece bana bakmanı sağlamaya çalışıyordum" dedi. Yüzünü ellerinin arasında tutarak mavi gözlerinin derinliklerine baktı. O kadar yakındılar ki, gözlerinde kendini görebiliyordu. "Başpiskoposun planı başarısızlıkla sonuçlandı."

"..."

"Sen burada olduğun sürece korkusu onu hareketsiz kılacak. Artık yapabileceği hiçbir şey yok." Rishe dehşet içinde irkilen başpiskoposa yan gözle baktı. Tamamen donmuştu ve muhtemelen ayakta bile duramayacaktı.

Arnold yine de gözlerini kıstı. "Bu adamın söylediği hiçbir şeyde adalet yok." Sesi her zamankinden daha da alçaktı. "Onun rahibeyle uzaktan akraba olduğunu zaten biliyorum. Onun doğrudan soyundan gelen birini öldürmek ona fayda sağlayacaktır. Kendi bencil sebepleri için bir çocuğu öldüren bir azizin yaşamayı hak ettiğini düşünüyor?" Elini nazikçe Rishe'ninkinin üzerine koydu. "Kilise'nin kardinallerine bundan , onu memnuniyetle bize sunacaklardır. Kardinallerden bazıları suikasta karışmış olsa bile, onu kesip atacak ve görmezden geleceklerdir."

Arnold parmaklarını nazikçe onunkilere geçirdi ve elini onun yüzünden çekti ama Rishe göz temasını kesmedi. Biraz umutsuz hissederek, "doğru olsa bile, o zaman yapmamak için daha fazla neden var. Eğer istediğin bu değilse *kimseyi* öldürmek zorunda kalmamalısın."

Prensın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu adamı öldürmek istiyorum."

"Hayır, değilsin," diye iddia etti Rishe. "Kendi iyiliğin için bile kızgın değilsin. Benim ve Leydi Millia için, bundan eminim." *Ve belki annesi için de.*

Rishe karşısındaki Arnold'u iyi tanıyordu. O hem geçmişte savaş meydanlarında korkulan acımasız veliaht prens hem de gelecekte korkulan soğukkanlı bir zorbaydı.

"Kendi güvenliğime karşı çok kayıtsız olduğumu söylemişsiniz. Bana öyle geliyor ki siz de kendi duygularınıza karşı çok kayıtsızsınız Prens Arnold."

"Sen ne-"

"Lütfen," dedi nazikçe, onu durdurarak. Bu kez onun yanağına dokunmadı. Aşağı baktı, kılıcını kavrayan eline uzandı ve kolunu kavradı. "Senin gibi nazik bir insanın, insanları öldürmek seni etkilemiyormuş gibi davranmaya devam etmesini istemiyorum."

Arnold'un yüz ifadesini artık de, şimdi başını kaldırırsa sesinin titremeye başlayacağını biliyordu.

Yapamam. Arnold'dan tek taraflı bir talepte bulunuyordu ama onun karşısında bu kadar zavallı davranmasına izin veremezdi.

Rishe titreyen kalbini sakinleştirmek için derin olmayan bir nefes aldı, sonra Arnold'un gözleriyle buluştu. "Eğer onu öldürürsen, her şey burada bitecek. Planlarının tüm boyutlarını ve bunlara dahil olan herkesi tespit etmek çok daha zor olacak."

"..."

"Ama onu tam istediğimiz yerde bulduğumuza , elinizdeki her şeyi etkili bir şekilde kullanmak size daha çok yakışır. Öyle değil mi Prens Arnold Hein?"

Arnold bakışlarını tuttu ve "Gerçekten tüm planlarını itiraf edeceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Evet, öyle olacağına inanıyorum."

"Onun nesi sana bu kadar güvenilir geliyor?"

"Güvendiğim o değil, sizsiniz Prens Arnold," dedi Rishe.

Arnold derin bir iç çekmeden önce kaşlarını hafifçe çattı. Başpiskoposa döndü, kılıcını sağ elinden sol eline geçirdi ve aşağı doğru savurdu.

"Eek!"

Parçalanan mermerin sesi odayı doldurdu. Arnold kılıcını başpiskoposun yanındaki zemine saplamıştı. Rishe onun artık adamı öldürmeye olmadığını biliyordu ama o bile ürperdi.

Arnold, titreyen ve konuşamayan başpiskoposu inceledi. "Karıma hürmeten, canınızı bağışlayacağım. Ona ne borçlu olduğunuzu asla unutmayın."

"Ben... Ben-"

"Umarım tamamen kurtulduğunuza dair aptalca bir yanılgıya kapılmamışsınızdır. Ne pahasına olursa senden her bilgiyi tek tek alacağım." Arnold tek dizinin üzerine çöktü ve başpiskoposun üzerine doğru eğildi. "Bugün ölmüş olmayı dileyeceğinden emin olacağım."

Yanında, Rishe'nin tüyleri diken oldu. Arnold kılıcını tuttuğu zamankinden daha fazla kana susamışlık yayıyordu. Kendini olduğu yere çakılmış buldu.

Arnold ayağa kalktı, kılıcını çatlak zeminden çekip aldı ve soktu. O anda, bir düzine kadar insan hışımla girişe doğru ilerledi.

Daha fazla Kilise askeri mi?! Rishe büyük kapılar açılır açılmaz arkasını döndü. Grubun en önünde, bir alt katta baygın yatıyor olması gereken Piskopos Schneider duruyordu. Onun burada ne işi var? Hayır, bunun için zamanımız yok. Bayan Millia uyanmadan önce bu işi halletmeliyiz!

Rishe gerildiğinde Arnold elini kaldırdı. "Prens Arnold?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Her zamanki soğukkanlılığıyla, "Başpiskoposla birlikte çalışmıyor. Bir süredir düşman olduklarından şüpheleniyorum."

"Ee... Düşman mı dediniz?"

Schneider odaya baktı ve arkasındaki rahiplere seslendi. "Bakın! Müttefik ulusumuz Galkhein'dan Prens Arnold kraliyet rahibesini kurtardı!"

Keşişler bir kopardı.

"Oh." Rishe ağzının açık kalmasına engel olamadı. Açıkçası endişelenmekten kendini alamamıştı. Ne de olsa Millia baygındı, başpiskopos dehşete düşmüş bir sersemlik içindeydi ve Arnold kılıcını sağa sola sallayarak buraya gelirken saldıran tüm keşişleri yere sermişti.

Bayan Millia'yı kurtarmaya çalıştığımıza inanmayacaklarından ve Kilise'ye düşman olacağımızdan korkuyordum. Sanırım Piskopos Schneider'a teşekkür etmeliyim.

Keşişler koşup başpiskoposu bağladılar. Birbiri ardına

Prens Arnold'a minnettarlıklarını ifade ettiler.

"Ekselansları! Leydi Millia'yı ancak sizin sayenizde kurtarabildik!" "Size borcumuzu nasıl ödeyebileceğimizi bilmiyorum!"

Arnold derin bir rahatsızlıkla kaşlarını çattıktan sonra sözsüzce Schneider'a baktı. Yanında, Rishe'nin bağlarından kurtulmuş olması gereken Leo duruyordu. Onunla göz göze geldi, utangaç bir ifadeyle.

Rishe rahatlayarak iç çekti. *Piskopos Schneider, Leo'yu Bayan Millia'yı koruması için görevlendirmiş olmalıydı.*

Başka bir adam odaya daldı, çarşaf gibi bembeyazdı. "Millia!" "Lütfen bekleyin, Majesteleri." Schneider dükü kolundan yakaladı. "Millia'nın hâlâ pusuda bekleyen köleleri olabilir. Kalmalısın-"

"Üzgünüm ama lütfen bırak gideyim!" Dük, Schneider'in elinden kurtuldu ve başladı. Arnold ya da Rishe'yi fark etmedi bile. Doğruca Millia'yı kaldıran keşişlere doğru koştu ve onu kollarının arasına aldı. "Millia!"

Millia yavaşça gözlerini açtı ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Baba...?" Birkaç saniye sonra gözleri nihayet odaklandı ve kollarını Dük'ün boynuna doladı. "Baba!"

"Ah, seni zavallı şey! Çok korkunç olmalı! Yaralandın mı, sevgilim?!" Millia'yı kendine yakın tutan perişan dük, tekrar tekrar özür diledi. "Ben tam bir aptalım! Kime güveneceğimi bile bilmiyordum! Başpiskoposa inandım ve seni teslim ettim! Sen benim için kendi hayatımdan daha önemlisin ve ben seni koruyamadım! Özür dilerim!"

Millia babasının göğsüne doğru hıçkırarak ağladı.

"Ben başarısız bir babayım. Seninle kalmamın hiçbir yolu yok-" "Hayır!

Hayır, !" Millia başını salladı. Dük ona baktı, Kafam karıştı. "Başpiskopos bana o ilacı verdikten sonra bir rüya gördüm. Rüyamda Burada Büyük Bazilika'daydım ve üzerime bir sürü tehlikeli şey düştü ve sen beni kurtardın baba."

"Ben mi yaptım?"

"Bu yüzden yaralandın, ama sonra bunun eski bir hastalığın yüzünden olduğunu söyleyerek sonsuza kadar yalan söyledin. Gördün mü? Rüyamda bile beni korudun!" Millia düke sarıldı, kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyordu. "Rüyamda seni gördüğüm için güvende olacağımı biliyordum baba. O yüzden... o yüzden... lütfen ağlama!"

"Oh, Millia!"

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim baba. Ama..." Millia'nın sesi her zamanki gibi sessiz ve kederliydi. "İyi bir kız olacağıma söz veriyorum, lütfen babam olmaya devam et."

Dük, kızının korkularını yatıştırmak için "Elbette yapacağım!" diye bağırdı. "Ne kadar yaramazlık yaparsan yap, seni her zaman seveceğimi ve senin yanında olacağımı asla unutmanı istemiyorum!"

"Baba!"

Millia'nın hıçkırıkları odada yankılandı. Rishe'nin dördüncü döngüsünde Millia'nın ağlamasını engellemek için çok çalışmıştı ama şimdi genç kızın yüzündeki gözyaşlarını görünce sadece rahatlama hissetti. Arnold'a baktı. "Bu yaptığın çok karmaşık bir yüz ifadesi."

"Dük ve rahibe kan bağı bile yok, değil mi?" Millia'nın kan bağı *olan* Arnold onları izlerken kaşlarını çatı. "Neden rahibenin iyiliğiyle bu kadar ilgileniyor? Bunu hiç anlamıyorum."

"Öyle mi? Büyük Bazilika'ya giderken 'kan bağının iki insanın ne kadar iyi anlaştığıyla hiçbir ilgisi yoktur' dememiş miydin?"

Arnold gözleriyle ona meydan okudu. Arnold o sırada kan bağının iki insanın birbirine bağlanacağı anlamına gelmediğini söylemek istemişti ama Rishe onun sözlerini tersine çevirmişti

"Kesinlikle haklıydın. Kan bağının bununla hiçbir ilgisi yok." "..."

"Kan bağı olmayabilir ama bu ikisi hiç şüphesiz baba-kız."

Arnold birkaç saniye memnuniyetsiz göründü, sonra nefes verdi. "Her neyse. Oliver!"

"Evet, lordum. Cezamı çekmeye hazırım." Gümüş saçlı görevli neşeli bir gülümsemeye yanlarına geldi. Oliver genellikle Arnold'a sadece kimsenin duymadığı zamanlarda lordum diye hitap ederdi. "Leydi Rishe'i tutmam emredilmişti ama gitmesine izin verdim. Özür dilerim. Saygısızlık etmek istemem ama kararımın doğru olduğuna inanıyorum."

"..."

"Leydi Rishe'nin sizi nasıl durduracağını asla hayal edemezdim. Hee hee hee hee..."

"..."

"Sadece sırasında yüzünü göremediğim için üzgünüm. Ne çukur ama!"

Ona tekme attı! Oliver bacağına doğru eğilirken Rishe'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Arnold sözünü sakınmadan ona sert bir tekme atmıştı. Arnold'un sadece Oliver'ın yanında on dokuz yaşında genç bir adam gibi davrandığını hatırladı.

"İyi misin, Oliver?!"

"Gidelim, Rishe. Hemen dinlenmen gerekiyor. Başka hiçbir şey değil."

"Ama Oliver çok acı çekiyor gibi görünüyor."

"Onu bırak. Eğer benimle gelmezsen, seni taşıyım."

"Eep!" Rishe Oliver'a sessizce özür diledi ve Arnold'ı takip etti. Sonra bacakları altından çekildi.

Rishe'nin yere gören Arnold hemen eğildi.

"Ack!" Bu durum Rishe için tanıdık bir durumdu, bu yüzden "Prenses taşımayın lütfen!" diye bağırdı.

"Hayır mı?"

Ellerini protesto edercesine Arnold'a doğru uzattı. "Kendi başıma yürüyebilirim; ben iyiyim! Bir dakika dinlenirsem, ben-eeek!"

Rishe havaya kaldırılırken yüzü kızardı. *Majesteleri, hayır!*

"Sadece yanlara doğru taşınmak istemiyorsun, değil mi?"

Çılgılık atmadığı için bir ödülü hak ettiğini düşünüyordu. Arnold geçen seferkinden farklı olarak onu dik taşımıştı. Sağ kolu sırtını desteklerken sol kolunu poposunun altına koymuştu. Rishe kendini sabitlemek için onun omuzlarına tutunmak zorunda kaldı.

Ekselansları zayıf, o zaman neden bu kadar çok kol gücü var?! Ve sadece bana mı öyle geliyor yoksa başka yerlerimiz de bu şekilde dokunuyor mu? Aslında prenses gibi taşınmaktan bile daha utanç verici!

Onu o kadar yükseğe kaldırdığı için, doğal olarak Arnold'a bakmak zorunda kaldı - bu güzel bir değişiklik olmalıydı, ama o anın tadını çıkaramayacak kadar telaşlıydı. Keşişler de düpedüz şaşkına dönmüştü; gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Rishe'nin yanakları bu ilgiden dolayı yanmıştı.

"Prens Arnold!" diye yalvardı. "Gerçekten iyiyim, o yüzden lütfen... lütfen!"

"Seni aşağılamıyorum." "Arrrgh!"

Rishe çaresizdi; Arnold'un vazgeçirilemeyeceğini biliyordu. Başı dönmüş, onu kurtarabilecek birini arıyordu ama durum hakkında yorum yapabilecek tek kişi olan Oliver hâlâ yerde iki büklüm yatıyordu. Bunun olacağını bilseydi, onu terk etmezdi.

Rishe pişmanlık içinde kıvranırken, Arnold onun rahatsızlığına kayıtsız kalarak uzaklaştı. Üstelik sinirlenmişti de. "Dayanıklılığının yerine gelmesini beklemeden koşturup duruyorsun. Her zaman kendini zorluyorsun."

"Bu sefer kimin hatası?!"

Arnold oflayıp pufladı ve kendi kendine "Benim" diye mırıldandı. Bunun üzerine Rishe göğsünde bir sancı hissetti.

Piskopos Schneider yollarını kesti. "Prens Arnold, bir dakikanız var mı?"

"Gördüğünüz gibi karımın sağlık durumu oldukça kötü. Bana söylemek istediğiniz her şey bekleyebilir."

"Gördüğünüz gibi" de ne demek?!

Prens doğruca merdivenlere yöneldi. Durmaya niyeti olmadığını açıkça belli etti, bu yüzden Schneider onu takip etmedi. Bunun yerine Rishe'ye sakın bir bakış attı. Uyarısı aklına geldi.

"Arnold Hein ile evlenmemelisin."

Rishe Arnold'a sarıldı ve çenesini dikleştirerek kararını netleştirdi. Piskoposun gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Rishe'nin önünde saygıyla eğildi.

"Ne oldu?" Arnold sordu. Rishe artık onun yüzünü göremiyordu.

"Sıkı tutmazsam merdivenlerde dengeni kaybedebilirsin ve bu tehlikeli olur."

"Hah!" Yalanını anlamış mıydı? Garip bir şekilde Arnold'un sesi eğlenmiş gibiydi. Bir çocuğu yatıştırır gibi hafifçe sırtını sıvazladı. "Ne olursa olsun incinmene izin vermeyeceğim, o yüzden endişelenme."

"Kendi güvenliğiniz için endişelenmeye ne dersiniz!"

"Bunu senden duymak istemiyorum."

Karşılıklı konuşma onu kızdırmıştı ama bu durumda tartışamazdı. Kalbinin gümbürtüsü ve yanaklarındaki yanma dikkatini çok dağıtmıştı.

Rishe, Arnold'ın boynunda bıraktığı izi okşadı ve bu konuda rahat davranmaya çalıştı. Sonra gözlerini sıkıca kapadı ve merdivenlerden inerken Arnold'un onu bir an önce indirmesi için dua etti.

Arnold Rishe'yi odasına kadar taşıdı ve yatağına yatırdı. Normalde, Rishe'nin isteklerini yerine getirme konusunda çok iyiydi, ama bu sefer her birini görmezden geldi, "Biraz temizliğe yardım etmek istiyorum" ya da "Leydi Millia'nın nasıl olduğuna bakabilir miyim?"

Başka seçeneği olmayan Rishe uslu durdu ve dinlendi. Ertesi sabah dayanma gücü yerine gelmişti ve bunun üzerine Arnold'a Piskopos Schneider'i görmesi için eşlik etti.

"Kilise kardinalleri her zaman farklı gruplara bölünmüştür." Schneider'in kır saçları düzgünce geriye taranmıştı ama gözlerinin altında torbalar vardı. Dünden beri çok çalıştığı belliydi.

"Bir grup Leydi Millia'yı gizlice büyüttü ve onu Galkhein'dan uzak tutmaya çalıştı. Diğerleri ise Galkhein'dan korktu ve başpiskopos gibi Lady Millia'yı ortadan kaldırmaya çalıştı."

Rishe bu üzücü haber karşısında kaşlarını çattı. "Demek ki Leydi Millia'ya zarar vermek isteyen birkaç kişi varmış."

"Evet. Ancak onlar çok azınlıktaydı. Kraliyet rahibesi tanrıçanın soyunun varisi ve inancımızın nesnesidir."

Bu onu rahatlatmıştı ama yine de Schneider'a tam olarak güvenemiyordu. Arnold da aynı şekilde hissediyor gibiydi.

"İnancınızın nesnesinin yem olarak kullanılmasına izin vermişsiniz gibi görünüyor."

Kanepede Rishe'nin yanında oturan Arnold çenesini kolçağa . Oliver'la birlikte odanın dışında bırakması gereken kılıcı, kolçağın diğer tarafına yaslanmış bir şekilde yakınlardaydı.

"Eğer rahibeyi gerçekten korumak istiyorsanız, onu başpiskoposun ulaşabileceği bir yere çağırmamalıydınız. Eğer çoğunluk onu gerçekten gizlice yetiştirmek istiyorsa, o zaman onu halkın gözünden uzak tutmak kolay olmalıydı."

Aynen Arnold'un dediği gibiydi. Başpiskoposun yardımcısı olarak Schneider onun planlarından haberdar , bunların olmasına asla izin vermemeliydi.

"Bir grup rahibeyi gizlice yetiştirmek isterken, diğeri onu ortadan kaldırmak istedi. Hangisine ait olduğunuz konusunda hâlâ net değilim."

"Aslında ben ikisine de ait değilim."

"Öyle mi?" Arnold, yüzünde en ufak bir ilgi belirtisi olmamasına rağmen, "Ah," dedi.

Schneider ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu ve öne doğru eğildi. "Planımın Leydi Millia'yı tehlikeye attığını biliyorum, ancak başpiskoposu hızlı bir şekilde ortadan kaldırmam gerekiyordu. Bunun için de Leydi Millia'yı ortadan kaldırmayı planladığını kanıtlamam gerekiyordu. Kesin bir kanıta ihtiyacım vardı."

"Ve bu yüzden mi başpiskoposun tüm o keşişlerin önünde Leydi Millia'ya saldırmasına izin verdiniz?" Rishe sordu.

Schneider başını öne eğdi. "Açıkçası, Galkhein veliaht prensinin bu dönemde ziyaret etme ihtimalini hesaba katmamıştım." Gerçekten üzgün görünüyordu. "Başpiskoposu düşmanımız olarak görüyordum ama *sizin* de bizim düşmanımız olduğunuzu düşündüm. Başpiskoposun planını ortaya çıkarabilsem bile, Galkhein veliaht prensi kraliyet rahibesini öğrenirse her şey biter."

"Bu yüzden mi beni durdurması için Leo'yu gönderdin?"

"Bana bir çeşit dövüş eğitimi almış olabileceğinizi söyledi Leydi Rishe. Yine de 'yetimhanemdeki' en yetenekli çocuğu bu kadar kolay yenebileceğinizi düşünmemiştim." Schneider'in gülümsemesi hüzünlüydü: "Daha önünde uzun bir yol var."

Konuşma tarzından, Leo'nun piskoposun kendisi için bir baba gibi olmadığını söylerken doğruyu söylediği anlaşılıyordu. Schneider daha çok öğrencisini izleyen bir öğretmen gibiydi. Başpiskopos yetimhanenin gerçek amacını olmalıydı.

"Leo neden tuzakların yakınındaki ormandaydı?"

"Başpiskoposun onları nereye yerleştirdiğini bana bildirmek için. Başpiskopos ormana girmenin yasak olduğunu ilan ettiği için ormana kendim kolayca giremedim."

Leo'nun eylemleri basit, masum bir yaramazlık olarak görülebilir.

Schneider'in söylediği her şey makul görünüyordu ama Rishe adamın sözlerini tüm kalbiyle kabul etmeye kendini ikna edemiyordu.

"Başpiskopos, Leydi Millianın biraz baş belası olduğu için ormana girebileceğini ve ölümünü bir kaza gibi göstermek için tuzakları oraya bıraktı," diye düşündü Rishe. "Leydi Millia ormanda tehlikeye düştü. Bunun olabileceğini bile bile neden tuzakları orada bıraktınız?"

"Leo onu tehlikeye girmeden önce korumalıydı. Gözlerini ondan ayırdı, bu yüzden Leydi Millia ormana girdi ve kendini tehlikeye attı." Schneider devam etmeden önce bir süre Rishe'ye baktı, "Eğer en kötüsü olsaydı, Leoyu kendim cezalandırır ve özür dilemek için kendi hayatımı tanrıçaya sunardım."

Rishe'nin yüzü gerildi. Gelecekte, Leo bir gözünü kaybedecek kadar kötü bir şekilde dövüldüğünde, Kilise'liderleri arasında Schneider adında biri yoktu ve başka biri başpiskopos olmuştu. Bu en kötü senaryonun ardından yaşanmış olmalıydı.

"Bahanelerini kendine sakla," dedi Arnold Schneider'a, alçak sesle. "Açıklaman gereken şey, rahibeye ilgili planların ve babama karşı tutumun da dahil olmak üzere tüm bu durumu neden kurguladığın."

"Söyleyeceklerimi duymak ister misin?"

"Alçakgönüllü davranmayı bırak. Bir sonraki başpiskopos sen olacaksın, değil mi? Sen?"

"Bu tamamen size bağlı, Majesteleri." Arnold

kaşlarını çattı.

"Daha önce de söylediğim gibi, Kilise'de birkaç grup var. Bir tanesi rahibeyi hayatta tutmak ve Galkhein'dan saklamak; diğeri ise Galkhein kimliğini keşfetmeden önce onu öldürmek istiyordu. Aslında ben ilk kamptaydım ama artık durum böyle değil."

"Tam olarak ne istiyorsunuz, Piskopos Schneider?" Rishe sordu.

"Bir ittifak kurmamızı istiyorum." Schneider, Rishe'nin şaşkın bakışları karşısında kıkırdadı. "Galkhein ve Majesteleri İmparator ile değil, siz ikinizle - Prens Arnold Hein ve yakında Prenses olacak Rishe ile."

"I..."

"Leydi Millia'varlığının Majestelerinden gizli kalmasını çok isterim. Ayrıca, eğer Kraliçe olursam, size borcumu her şekilde ödemek isterim."

bir sonraki başpiskopos."

Rishe tüm bunları oldukça beklenmedik buldu. Büyük Bazilika'yı ziyaret etmesinin tek nedeni Millia ile tanışmaktı. Dünyanın her yerinde etkisi olan Haçlı Kilisesiyle ya da onun kraliyet rahibesi olacak Millia ile bir ilişki kurarsa gelecekteki savaştan kaçınabileceğini düşündü. Tek istediği Arnold'un kiliseleri yakıp yıktığı ve Millia'yı öldürmeye çalıştığı bir gelecekte kaçınmaktı.

Şimdiye kadar yaşadığım tüm hayatlarda, Prens Arnold Kilise'ye karşıydı. Eğer şimdi onlarla gerçekten bir ittifak kurabilirsek, bu kesinlikle geleceği . Ama...

Bakışları, Schneider'a mutlak bir tiksinti bakan Arnold'a kaydı.

"İttifak mı? Haddini bilmiyorsun Schneider. Siz ne isterseniz isteyin, ben rahibeyi zaten biliyorum."

"Aynen dediğiniz gibi."

"Kilise'nin gücü benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bu arada, bu sizin için bir ölüm kalım meselesi. Eğer gerçekten böyle gülünç önermelerde bulunacak zamanınız varsa, o zaman bunu biraz daha içtenlikle yalvararak geçirmelisiniz, öyle değil mi?"

"Prens Arnold," dedi Rishe ama Arnold ona bir bakış bile atmadı.

Piskoposun yüzü soldu. "Dediğim gibi, kaderim size bağlı. Ekselansları." Boynunu uzatır gibi başını eğdi. "Başımı eğmek sizi ikna , vücudumdan ayrılıp yere düşmesi umurumda değil. Kararı size bırakıyorum."

"Titremiyor olsaydın bu iyi bir kabadayılık gösterisi olurdu. O tanrıçan seni kurtaramayacak, biliyorsun."

"İnancımı tanrıçadan kurtuluş almak için değil, ona hizmet etmek için kullanıyorum. Eğer hayatımla tanrıçanın çocuğunu kurtarabilirsem, o zaman amacına hizmet etmiş olurum."

Arnold tam karşılık vermeye hazırlanırken kapı açıldı.

Sevimli bir kız kafasını içeri soktu. "Leydi Rishe!" Millia, başında beyaz çiçekten bir taç ve gözleri pırıl pırıl parlayarak odaya daldı.

Arnold Oliver'a ters ters baktı ama görevli sadece başıyla selam verip dışarı çıktı.

"Lady Millia! Festival başlamak üzere! Hepiniz hazır mısınız?" Rishe onu kucaklayarak sordu.

Millia'nın gülümsemesi tam açmış bir çiçeği andırıyordu. "Evet, her şey mükemmel!"

Yaşadığı üzücü deneyimden sonra bile Millia, Schneider ve babasına festivalin devam edip edemeyeceğini sormuştu. Dük başlangıçta reddetmiş, ancak Millia vazgeçmemişti. Görünüşe göre, babası mirasını açıkladığında, bu değiş tokuş gerçekleşmiş:

"Ben gerçek kraliyet rahibesiyim, değil mi? O halde görevimi yerine getirmem gerekiyor." "Millia..."

"Herkesin bunu yapabileceğini görmesini istiyorum - buna annem ve bunca zamandır beni koruduğun için sen de dahilsin baba."

Dük bu olaydan sonra bozulmuştu ve festivalin kısa süre içinde yeniden başlaması planlanıyordu.

Millia şimdi kraliyet rahibesinin beyaz elbisesini giymişti.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Dün çok uykum vardı ama şimdi iyiyim! Festival biter bitmez, önceki nişanınızın fesih törenini yapacağınızı ve ardından Galkhein'a döneceğinizi duydum."

Rishe hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, işim biter bitmez geri dönmeye hazırız." Büyük Bazilika'ya yaptığı yolculuk ilk etapta oldukça mantıksız olmuştu. Hâlâ yapmaları gereken pek çok düğün hazırlığı vardı ve Arnold'un zamanını bu kadar çok yemeye devam edemezdi.

"Sizi özleyeceğim, Leydi Rishe!" Millia gözyaşları içinde başını eğdi ve Rishe kalbinde bir sızı hissetti.

"Ve ben de seni, Leydi Millia."

Bu hayatı Bayan Millia'nın yanında geçiremeyeceğimi hep biliyordum. yan.

Kalbinde, Millia her zaman Rishe'nin küçük metresi olarak kalacaktı. çok sever ve saygı duyardı. İnatçı ve küçük bir baş belası olsa da, çok sevimli ve inanılmaz derecede nazik bir kızdı. Rishe, on bir yaşından on beş yaşında evlenene kadar Millia'ya göz kulak olmuştu. Tüm bu süre boyunca kızı bir kız kardeş gibi sevmişti. *Ama onu ne kadar özlesem de o hayata geri dönemem.*

"Söylesenize, Leydi Rishe?" Milla minik parmaklarıyla Rişa'nın elini sıktı. "Bundan sonra birbirimizi pek göremeyecek olsak bile..."

"Evet?"

"Seni bir abla gibi düşünebilir miyim?"

Rişa bir an için Millia'nın şaşkınlığını fark ettiğinden endişelendi. O kadar büyük bir sevinci saklamak için eğildi ki gözleri doldu. Sonra Millia'nın utançtan kızarmış yanağını okşadı ve ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Sizin gibi bir kız kardeşim olmasından çok memnun olurum, Leydi Millia."

"Oh!" Rishe onu kucakladığında Millia haykırdı. Tekrar geri çekildiğinde, birbirlerinin mutlu sırtışlarını yansıttılar.

Millia daha sonra Arnold'a döndü. "Ekselansları!"

Arnold ona öylece baktı ama Millia irkilmedi. Elbisesinin eteklerini sıkıştırdı ve reverans yaparak ona şöyle dedi: "Babam -yani babam- beni kurtardığınızı söyledi, Majesteleri. Çok teşekkür ederim."

Rishe'nin bakışları Arnold'a kaydı ve terlediğini hissetti. Millia Arnold'un kuzeniydi. Bunu bilmiyordu ama Arnold'un bu konuda bir şeyler hissetmesi kaçınılmazdı.

Kendince Bayan Millia için düşünüyorum ama büyük olasılıkla aile olduklarını açıklamak gibi bir niyeti yok.

Gözleri hâlâ buz gibi olan Arnold, Millia'ya "Ben sadece karımın dileğini yerine getiriyordum. Başka bir şey değil."

"Anlıyorum." Millia'nın omuzları çöktü, ama ani bir farkındalıkla hemen aydınlandı. "Leydi Rishe ile evleneceksin, değil ?!"

"Ne olmuş ona?"

"O zaman benim ağabeyim olursun!"

Arnold'un yüzü kaşlarını çatı. Rishe bir kahkaha patlattı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey, sadece Leydi Millia'nın tamamen haklı olduğunu düşünüyorum! Ne de olsa benim kocam olacaksınız, değil mi Majesteleri?" Rişa Millia'nın saçlarını okşadı ve bal rengi gözlerinin içine baktı. "Lütfen bizi bir aile olarak düşünün. Ben ve Prens Arnold."

"Yaşasın! Festival töreni sırasında elimden gelenin en iyisini yapacağım!" Millia zıpladı

yerinde durdu, başı dönüyordu ve Arnold'a gülümsedi. "Lütfen siz de gelin ve izleyin, Prens Arnold!"

"..."

"Neyse, böldüğüm için özür dilerim!" Millia odadan fırlamadan önce cıvıladı. Leo'nun kapının arkasından onu azarladığı duyulabiliyordu, ancak sesi yavaş yavaş azaldı.

"Rahibe olarak doğmak onun için sadece bir yük olabilirdi, ama yine de..." Arnold mırıldandı.

Schneider belki de cevap olarak Arnold'a şöyle dedi: "İtiraf etmeliyim ki geçen gün Leydi Rishe'e sizinle evlenmemesi gerektiğini söyledim. Soyunuzla ilgili gerçeği bildiğini sanmıyordum."

Bunu tam olarak duymadım; hemen hemen kendim anladım.

Dürüst olmak gerekirse, o sırada en ufak bir fikri bile yoktu, yani Schneider'in varsayımı doğrudu. Yine de bu noktayı düzeltmesine gerek yoktu.

"Tanrıçanın kanını taşıyan çocukları bilmeden bu dünyaya getirmemelisiniz. Bu bir gün büyük bir kargaşaya yol açacaktır. Eğer bir kız çocuğunuz olursa, Kilise o çocuğu ele geçirmek için savaşa girmeye hazır olacaktır."

"Hmph."

"Gerçeği bilmeden böyle bir çocuğun annesi olmak zalimlik olurdu. Ama Galkhein'in gelecekteki veliaht prensesi beklediğimden çok daha güçlü bir yapıya sahip."

Rishe bu iltifatı nasıl karşılayacağından emin değildi. "Korkarım bana çok fazla kredi veriyorsunuz."

"Eğer mümkünse, ikinizle birlikte Galkhein ve Kilise arasında yeni bir ilişki kurmak istiyorum. Bu şekilde rahibenin soyundan gelen çocuklar böyle bir yükü omuzlamak zorunda kalmazlar - sadece Leydi Millia değil, *gelecekteki* çocuklar da."

"Öyle mi?" Rishe mırıldandı. Arnold'u tekrar inceledi ama yüz ifadesinde bir değişiklik .

Prens Arnold gelecekte Kilise'yi ateşe verecek. Ama şu anda bu konuda ne hissediyor?

Eylemlerini yönlendiren şey Kilise'ye duyduğu nefret miydi? Rishe soruya sadece kafa yorarak cevap veremezdi. Arnold ve annesi arasında ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyordu.

Kapının çalınması düşüncelerini böldü.

"Piskopos Schneider, böldüğüm için özür dilerim, ancak festival zamanı neredeyse geldi."

"Bekleyin! Ekselansları, lütfen." Bu Schneider'in son direnişiydi. Arnold'un Galkhein'a dönmesine izin verirse, başka müzakere şansı kalmayacaktı.

Arnold dilini şaklattı ve gözlerini Schneider'a dikti. "Ne istiyorsun? Başka bir yerde sana ihtiyaç varsa, acele et ve git."

"Ama, Majesteleri, ben-"

"Rahibeyi babamdan saklayacağım," dedi ve Schneider'in nefesi kesildi.

Rishe de aynı şekilde . "Gerçekten mi?!"

"Niyetim her zaman buydu. Onun varlığı yüzünden ortalığı karıştırmasını istemiyorum." Sinirlenen Arnold, "Kilise yönetimiyle işbirliği yaparsam bunu önlemek daha kolay olur," diye ekledi.

Schneider ağzını açtı ama söylemeye niyetlendiği şey boğazına takılmış olmalıydı. Sonunda yüzüne biraz renk gelmeye başlamıştı; Rishe de kendini rahatlamış bir şekilde iç çekerken buldu.

"Bu doğru mu? Daha önce de söylediğiniz gibi, bu anlaşmadan pek bir yok."

". Kilise'nin gücüne ihtiyacım yok, ama eğer gücüm varsa, onu kullanmanın yollarını bulurum."

"Sonra...?"

"Burada ayrıntılara girmemize gerek yok." Arnold hâlâ kaşlarını çatarak önceki sözlerini tekrarladı. "Beni duymadın mı? Acele et ve git."

Dışarıdan bir keşişin sesi geldi. "Gerçekten hazırlanmaya başlamalısınız, Piskopos."

Schneider ayağa kalktı ve Arnold'un önünde bir kez daha eğildi. "Bana gösterdiğiniz nezaketi unutmayacağım. Tanrıça ikinizi de kutsasın."

"sende kalsın. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Schneider'in alaycı gülümsemesi geri döndü ve Rishe'ye hitap etti. "O halde siz de Ekselansları'nın hayır dualarını alabilirsiniz, Leydi Rishe."

Rishe gülümseyerek kabul etti. "Teşekkür , Piskopos Schneider."

Schneider odadan çıktığında Rishe ve Arnold yalnızdı.

Koltuktaki pozisyonunu ayarlayan Rishe, "Kendini zorlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Arnold yüzünü buruşturdu, şaşkıındı. "Ben ." "İyi o zaman."

"Bunu neden sordunuz? Rahibe ile bir ilişki anlamına geliyorsa, Kilise ile de bir ilişki kurmayı tercih edersiniz, değil mi?"

"Elbette, ama..." Rishe dudaklarını büzdü. "İradeniz dışında bir şey yapmanızı istemiyorum."

Arnold oflayıp pufladı ve arkalığa yaslandı. "Buna tamamen karşı değilim."

"Ciddi misin?"

"Ben de piskoposa aynı şeyi , değil mi? Kilise'nin gözüne girmek benim için hiçbir şey ifade etmiyor ama bunu kullanmaktan memnunum."

Umarım bunu savaş için kullanmazsınız.

Arnold'un kararından pek memnun olmasa da Rishe bunu küçük bir zafer olarak değerlendirdi. Elindeki her şeyi kendi yararına kullanacak tek kişi Arnold değildi. Rishe'nin artık Kilise ile de bir bağlantısı vardı ve savaştan kaçınmak için bunu iyi kullanmak niyetindeydi.

"Güzel. Sanırım Leydi Millia da bundan mutlu olacak."

Arnold'un ağzı kaşlarını çattı. "Çocuklardan hoşlanmıyorum."

"Oliver bunu söylediğini duyarsa çok üzülür." "Neden?"

"Müstakbel eşinize böyle şeyler söylememeniz gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor."

"Hah!" Arnold alaycı bir şekilde güldü. Rishe'nin başını ona eğdi. "Bunun için yeterli kararlılığa sahip olduğunu sanmıyordum."

"Hnnh?!" Rişa konuşmanın bu şekilde gelişeceğini tahmin etmemişti ve şaşkınlıkla garip bir ses çıkardı. "'Çözmek' derken ne demek istiyorsun?"

"Bir varisten , değil mi? Schneider da az önce gelecekteki çocuklarımızdan ."

Rishe ciyaktı ve odanın atmosferindeki ani değişim karşısında zihni bulandı.

Arnold kıkırdadı. "Gerçekten ." "Hayır, anladım!

Ciddiyim, gerçekten!"

"Öyle mi?"

Piskoposun çocuklarından bahsettiğini biliyordu; sadece bunu bu kadar pratik terimlerle düşünmemişti. Aklında sadece bir varsayım vardı.

Prens ona gülümsedi ve kızın telaşını içine çekti. "Biliyordunuz ama yine de müstakil sarayda bizim için farklı odalar ayarladınız."

Yanlış yaptığım yer burası mı?!

Arnold az önce oldukça üzücü bir gerçeğe işaret etmişti ama paniğinin boyutunu ona belli . Gözleri dönerek çaresizce çürütecek bir şeyler aradı.

"Çünkü ilk başta bana dokunmayacağınıza söz vermişsiniz, Prens Arnold!"

"Ve siz bu anlaşmayı birkaç gün önce feshettiniz, dolayısıyla artık böyle bir yükümlülük altında değilim."

"Ugh..."

Arnold'un parmağı sol yüzük parmağının etrafındaki bantta gezindi.

Ne yapacağım?!

"Seninle çok fazla dalga geçiyorum." Arnold kıs kıs güldü, Rishe'nin ne kadar kendinden geçmiş olduğunu görüyordu. "Merak etme." Kızın saçlarını biraz karıştırdı ve "Evlendikten sonra bile senden faydalanmayacağım" dedi.

"Ha?" Rishe gözlerini kırpıştırarak Arnold'un deniz rengi gözlerini inceledi. "Yapmayacak mısın?"

"Yapmayacağım."

Niyetini *bu* kadar açık bir şekilde ifade ettiğinde, *doğru olduğunu* anladı. *Prens Arnold bana bir tür art niyetle evlenme teklif etmişti.* Bunu hatırladığında derin bir nefes aldı. *Benden gerçek bir eş rolü oynamamı istemiyor.*

Gariptir ki bu düşünce onu hem rahatlatmış hem de içini kemirmişti. Göğsüne donuk bir ağırlık yerleşirken Rishe şaşkınlıkla başını eğdi.

Rishe'nin şaşkınlığına aldırmayan Arnold bir kez daha arkasına yaslandı ve

esnedi.

Onun bu kadar savunmasız davrandığını gören Rishe, kendi duygularını şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdi. "Yorgun musun?"

"Evet." Sesi her daha yumuşaktı.

Yeterince dinlendiğimden emin oldu ama Prens Arnold oldukça meşguldü, değil mi?

Önceki gece de onu kendisiyle aynı yatakta yatırmıştı. Arnold diğer insanların varlığına karşı çok hassastı, bu yüzden muhtemelen o gece doğru düzgün dinlenememişti.

"Festival başlayana kadar uyumak ister misiniz?"

Arnold bir süre ona baktı. "Sanırım öyle." Sonra kanepeye uzandı ve başını Rishe'nin kucağına koydu.

"Ekselansları!"

"Bana kucağını ödünç ver. Ben burada kestireceğim."

Rishe yutkundu. Aslında *umursamıyordu*. Sadece biraz yakındılar ve Arnold'un başı uyluklarının üzerinde duruyordu, bu garip hissettiriyordu ama daha da garip olan şey bundan hiç rahatsız olmamasıydı.

"Eğer istemiyorsan, ."

"Ondan değil, sadece Oliver'a söylemem gerek." "Onu dışarıdaki koridora bırak."

"Öylece orada mı bırakayım?"

"Son zamanlarda emirlerime çok fazla itaatsizlik ediyor." Böyle diyordu ama Rishe, Oliver'ın yaptığı her şeyi efendisi için yaptığından oldukça emindi. "Tek sorunun bu mu?"

"Bir tane daha var. Rahatsız bir yastık olmayacak mıyım?" "Neden böyle düşünüyorsun?"

"İşte." Bundan daha fazlasını söyleyemedi. Dün sabahı düşünmek onu utandırıyordu.

Arnold da aynı şeyi hatırlamış olmalıydı. Başını kaldırıp Rishe'e baktı ve "Önceki gece iyi uyudum," dedi. Sonra gözlerini her zamankinden daha durgun kırpıştırdı. "Garip rüyalar görmedim. Bu nadirdir."

"Tanrım..." Buna itiraz edemezdi. Gerçekten, uyuması gerek.

Ne kadar kısa olursa olsun, burada uyuklamak yerine gerçek bir yatakta. Kendi başına! Ancak Rişa bu makul önerileri bile toparlayamadı.

Kız tuhaf bir yüz ifadesi takınırken Prens ona baktı. "Rüyanda ne görüyordun?"

"Ne?"

"Gece geç saatlerde durumunu kontrol ediyordum ve... yanağını elime sürüp gülümsedin."

"Ha?!" Rishe tam olarak ne hakkında rüya gördüğünü biliyordu. Her zaman geçmiş yaşamlarını rüyasında görmesine rağmen, döngüleri başladığından beri ilk kez farklı bir rüya görmüştü. *Bu* hayatının, onunla tanıştıktan sonraki hayatının rüyasını görmüştü.

"Hmm?"

Rishe yüzünü buruşturarak küçük bir ciyaklama sesi çıkardı. Ona gerçeği söylemesi mümkün değildi. "Bu bir sır."

"Bir sır, ha? Kışkandım."

"Yalan söyleme." Suratını asarak Arnold'un gözlerini kapattı. Kirpikleri uzun olduğu için avucunu gıdıklıyordu. "Lütfen dinlen artık."

". "

Sadece beş dakika kadar sonra Arnold'un nefes alış veriş i yavaşladı. Gerçekten uyuduğundan emin olduktan sonra Rishe elini çekti. Sonra parmaklarını Arnold'un dudaklarına değdirdi.

Göğsünde yine o ağrı vardı.

Festival ayini asil bir ihtişamla icra edildi. Güzel giyimli Millia, Schneider'in başpiskoposun yerine hizmet ettiğ i sunağın önünde durdu. Millia kutsal ok ve yayı tanrıçaya sundu ve güzel bir adanmışlık şarkısı söyledi. Aynı anda hem sevimli hem de etkileyici görünüyordu ve provada olduğundan daha da harika bir performans sergiledi. Rishe zihninde kızı hararetle alkışlıyordu. Yanından onu izleyen Arnold ise ne olayı övüyor ne de özlü yakınmalarda bulunuyordu. Bunun için Rishe gülümsemek zorunda kaldı.

Festival sona erdikten sonra Rishe nişan bozma törenine kaldığı yerden devam etti. Öğleden önce başladı ve öğleden sonra saat iki civarında Dietrich ile nişanı resmen bozuldu. Daha sonra hafif bir yemek yedi, eve dönüş yolculuğ u için aceleyle hazırlandı ve arabaya doğru yola koyuldu. Arnold arabanın kapısında bekliyordu.

"Beklediğ iniz için teşekkürler Prens Arnold!"

"O kadar acele etmenize gerek yok," dedi Arnold ama geceyi geçirecekleri han iki saatlik . Hemen yola çıkmazlarsa gün batımında hâlâ ormanın derinliklerinde olacaklardı.

Tüm İmparatorluk Muhafızları da oradaydı. Büyük Bazilika'ya giremedikleri için son dört gündür yakındaki bir köyde kalıyorlardı. Rishe onları selamlarken kızıl saçlı bir çocuk fark etti.

"Leeeo!" dedi şarkı söyler gibi bir sesle.

"Ack!"

"Ne ? Sonunda bizimle Galkhein'a gelmeye karar verdin mi?"

Leo yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ben sadece mümkün olan son dakikaya kadar Galkhein'in dövüş stilini öğrenmek istedim."

Görünüş e göre Leo, Arnold'un İmparatorluk Muhafızları'ndan tavsiye istiyormuş.

Yüzüne yapıştırılmış küçük bir gazlı bez parçası vardı.

"Prens Arnold'un eğitimi nasıldı?"

"İnanılmazdı."

Rishe nişanın feshi törenini gerçekleştirirken, Arnold Leo'yu çağırdı ve ona söz verdiği kılıç dersini verdi. Prens kendisi de çok meşguldü ama yine öğretecek zaman bulmuştu. Leo tam bir ders almıştı ama hiç de yorgun görünmüyordu; hatta Rishe'in onu hiç görmediği enerjik görünüyordu.

"Bana öğrettiği her şeyi özümseyeceğim. Siz gittikten sonra bile Schneider'ın bana daha fazla eğitim vermesini sağlayacağım."

"Hee hee . Motivasyon sana yakışıyor." Rishe'nin Leo'ya karşı hissettiği tüm endişe buharlaştı. Güçlü olmak istemesinin nedeninin öldürmek değil, korumak olması yardımcı oldu. Onun için endişelenmenin kendisine düşmeyeceğini biliyordu ama yine de korkularının yok olmasından memnundu.

"Kendine iyi bak Leo." Rishe diz çöktü ve bakışlarıyla karşılaştı, dileğinde samimiydi. "Sakın incinme. Çok şey öğren, birçok insanla tanış ve ufkunu genişlet."

Rishe'nin kafasında, altıncı döngüsündeki Leo'yu gördü. O Leo Schneider'dan kaçıp başka bir ülkeye ve her zaman kendine çok kızgın görünüyordu. Rishe ve diğer şövalyelerin eğitimini izlediği gözler, hedeflerine ulaşamayan birinin .

"sonra da gülümsemeye devam edersen çok mutlu olacağım."

Leo'nun kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Söylediğin şeyleri gerçekten anlamıyorum," dedi gözleri kısık bir şekilde. "Ama Prens Arnold'la pratik yapmak beni mutlu etti, seninle ormanda yürümek de öyle."

"Oh, Leo..."

"Gerçi ormanda o kadar da değil." Gözlerini kaçırdı ve Rishe güldü. Onun güçlü bir koruma olmak için aldığı eğitimde acı çekmediğini duyduğuna sevinmişti.

"Gitmeliyim. Şövalye olmak istediğine karar verersen Prens Arnold'a sor."

"Asla olmaz. Bir şövalyeden daha özgür olmak istiyorum."

"Daha özgür?" Bir şövalyenin sosyal statüsünden bahsediyor olmalı. *Doğru, birinin koruması olarak dolaşmak muhtemelen bir şövalyeden çok daha kolaydır.*

Şövalye.

Çocuk oflayarak, "Kalın ormanlarda bir iple özgürce dolaşan ve fırlatma bıçakları, yaylar ve oklarla savaşan biri olacağım!" dedi. Yüzü domates kırmızısı olan Rishe'ye dilini çıkardı, sonra Arnold'a selam verdi ve koşarak uzaklaştı.

Ve o gitti.

"Rishe."

"Ah! Evet!" Arnold onu çağırdığında ayağa kalktı ve arabaya doğru adım attı. Arnold elini tutup onu içeri götürdü, sonra binip karşısına oturdu. Bundan sonra araba hareket etmeye başladı.

"Anladığım kadarıyla töreniniz sırasında herhangi bir sorun yaşanmamış." "Evet. Bu kadar uzun için üzgünüm ama sonunda bitti."

"Güzel." Arnold çenesini ellerinin arasına aldı ve pencereden Büyük Bazilika'yı kayıtsızca izledi.

Rishe dışarıdaki manzaraya değil Arnold'a baktı. Merhum annesiyle bu kadar çok ilgisi olan o yere bakarken nasıl hissediyordu?

Acaba onu buraya getirerek bazı nahoş duyguları harekete geçirdim mi?

Şimdi ne bildiğini bildiğinden, Arnold'un onu korumak için geldiğine tamamen inanıyordu. Kilise'nin nişanlısına bir şey yapacağından endişe ediyordu, bu yüzden onlara törenin dışında mesafelerini korumalarını emredecek kadar ileri gitmişti.

Her ne kadar planlarına engel olmaya çalışsam da.

Bir bakıma, savaşı önlemeye çalışmak için ona karşı çalışıyordu. Arnold bilseydi, nasıl hissedirdi?

Ona bu kadar açık baktığı için Arnold da bakışlarına karşılık verdi. İnce parmakları da ona doğru uzandı. Kâküllerini fırçaladı ve alnına dokundu.

"Ateşim düştü," dedi Rishe kararsızca.

"Kendi sağlığınızla değerlendirmelerinize inanmamaya karar verdim" diye cevap verdi.

"Urk!" Bu onu yaraladı. Rishe yalan söylemeye çalışmıyordu. Kaşlarını çattı ve başını eğerek kirpiklerinin arasından Arnold'u inceledi. "O halde değerlendirmeniz nedir, Prens Arnold?"

"İyi görünüyorsun. Tenin düzelmiş." Arnold elini geri çekti ve bir kez pencereden dışarı baktı. İfadesiz yüzü her zamankinden daha da okunaksızdı.

"Um, Majesteleri?"

"Hmm?"

Düşüncelerini gerçeğe dönüştürmek isteyen Rishe, "Karşılıklı değil de yan yana oturmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Arnold şaşırmıştı.

Rishe'nin göğsü acıyla zonkladı ve ağzından şu sözler döküldü: "Boş , karşısı iyi! Doğru, eminim yine yapman gereken evrak işleri vardır, buraya gelirken olduğu gibi!"

"Hayır." Arnold bakışlarını indirdi ve yanındaki koltuğu .

Bunun üzerine Rishe'nin gözleri parladı. Dikkatlice ayağa kalktı ve Arnold ona yardım elini uzattı. Arnold'un yardımıyla döndü ve onun yanına oturdu.

"Bu sefer ne planlıyorsun?"

"Şey, görüyorsunuz..." Arnold'un saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Arnold'un dikkati sol eline odaklandığı anda, sağ eliyle bir numara . "Ta-da!"

Arnold'un gözlerinin önünde pembe bir çiçek tacı belirdi. Arnold'un yüz ifadesine bakılırsa, Rişa onu büyülemeyi başarmıştı. Rişe memnun bir gülümsemeyle başını çiçeklerle süsledi.

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Şaşırttı."

"Güzel! Buraya gelirken yaptığım numarayı fark etmen beni çok sinirlendirdi, Büyük Bazilika'da pratik yaptım."

Çiçek tacı Arnold'un güzel yüz hatlarına çok yakışuyordu ama bunu ona söylediğinde kaşlarını çatacağından emindi.

"Festival sırasında dağıttıkları çiçek taçlarının tanrıçanın kutsamaları olması gerekiyor."

"Oh, ama."

"Eminim tanrıçanın reddetmekte acele edersiniz, değil mi Majesteleri? Bu yüzden bunu kendim yaptım."

Rishe onu buraya sürüklediği için bir özür olarak kabul edileceğini düşünmüyordu ama ona elinden geldiğince yardımcı olmak istiyordu. Çiçeklerin güzelliğinin ve tatlı aromasının onu rahatlatabileceğini .

"Bu senin kutsaman o zaman?"

"Ugh... Bu kadar abartılı bir şey diyebileceğinden emin değilim."

Arnold bir kahkaha attı. Onu yakından görmek göğsünde keskin bir zonklamaya neden oldu. Ama o bunu düşünmeden Arnold, "Seni yenemem," dedi.

Rishe gözlerini kırıştırdı. Anlamamıştı. "Size karşı kazandığımı hiç sanmıyorum Prens Arnold."

"Bu doğru değil. Sadece bunu bilmiyorsun."

"Ne?" Şimdi kafası daha da karışmıştı ama Arnold onun yanında sırtıyordu. Tacı çıkardı ve yerine Rishe'nin başına taktı.

"Sana daha çok yakışıyor."

"Hey!"

"Yine de kutsamayı kabul edeceğim."

En azından onun için tam bir sıkıntı değildi. Rishe rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Sizin üzerinizde de oldukça hoş durdu, Majesteleri. Saçlarınızdaki çiçeklerle çok sevimli görünüyorsunuz."

"Beni bağışla."

"Oho, çok sık görmediğim bir yüz var karşımda. Ciddiyim! Çok *tatlıydın*."

Homurdandı. "Korkusuz , değil mi? Öyle olmasaydın boynumu ısıramazdın herhalde."

"Argh, şimdi de bunu mu gündeme getiriyorsun?!" Rişe için şimdiden utanç verici bir anı haline gelmeye başlamıştı. Aceleyle kendisi için bahaneler uydurdu. "Bunu bana ilk sen yaptın!"

"Ben senin hayatını kurtarıyordum. bir sürü başka seçenek vardı." "Ugh!"

toplayabildiği en iyi karşılıktı. Arnold yine güldü, Eğlenerek. "Bir dizi mağlubiyetim hakkında ne demek istediğimi

kanıtlıyorsun." "Sana söyledim, bu konuda yanılıyorsun."

Arnold, Rishe'nin saçlarını karıştırdı, görünüşe göre bundan daha fazlasını detaylandırmaya niyeti yoktu. Rishe konuya girmek istedi ama dikkati çok fazla dağılmıştı.

gözlerinin yakın görüntüsü.

Tuhaf hissediyorum.

Göğsündeki ağrı giderek artıyordu. Şapeldeki öpüşmelerini ve Arnold'un o zaman ona söylediklerini hatırlamadan edemiyordu.

"Karım olmak için kararlı olmanıza gerek yok."

Rishe eteğini tuttu ve nefes verdi. Arnold ona her dokunduğunda göğsünde donuk bir ağrı hissediyordu. Neden böyle oluyordu?

Bir zamanlar bu kalbin içinden geçti ve şimdi acıyor.

Hatta şimdi onu bıçakladığı zamankinden daha çok acıyor olabilirdi. Arnold, bir şövalye olarak hayatının son anlarında ona bir şeyler fısıldamıştı. Hafızası yoğun bir sisle örtülüydü ve umutsuzca tam olarak ne söylediğini hatırlamak istiyordu.

Rishe gözlerini kapadı ve alnını Arnold'un koluna dayadı. Onun yüzünü görmesini istemiyordu ama bunu saklamak konusunda doğal davranmalıydı.

"Ne oldu?"

"Bunu biraz yapmama izin verin," diye yalvardı, neredeyse bir dua gibi. "Uykum var, lütfen bana omzunuzu verin, Majesteleri."

Arnold onun yalan söylediğini fark etmiş miydi? Fark olsa bile, "." dedi.

İç çekerek ona yaslandı. Parmaklarını bir çocuğu teselli gibi saçlarında gezdirdi.

Prens Arnold gerçekten çok nazik.

Ancak, bu onun acısını hafifletmeye yaramadı. Gerçekten biraz uyuyabilseydi iyi olurdu ama öyle olmadı. Sonunda, Rishe'nin yapabileceği tek şey göğsündeki hafif tatlı ağrının ona eziyet etmeye devam etmesine izin vermektir.

Devam edecek...

Bonus Hikaye: Ninniye İhtiyaç Duymadan

Ormanda zehirli okla karşılaşmasından sonraki gece, Rishe Arnold'un geçmişini öğrendi ve ağladı. Her ne kadar gözyaşlarını içinde tutmaya çalışsa da, yine de zapt edilemeyerek gözlerinden dökülüyorlardı. Duygularını Arnold'a yükledi ve o da tekrar tekrar gözlerini sildi ve bunu bir süre yaptıktan sonra...

"mi?"

"Evet." Arnold saçlarını okşarken burnunu çekerek başını salladı. Yatağında uzanırken gözlerini yanındaki adama dikti. Belki de ağlamaktan dolayı kafası bulanıktı.

"İsteddiğiniz bir şey var mı?"

Rishe soruyu düşündü. Aç değildi. Panzehiri içtikten sonra boğazı da kurumamıştı. Vücudunda ne kadar az sıvı olursa ilacın o kadar etkili olduğunu biliyordu, bu yüzden başka bir şey içmemeye karar vermişti.

O bunları düşünürken Arnold'un parmakları boynuna değdi. Daha çok kafatasının tabanı gibi, aşağıdaki her şeyin bandajlarla kaplı olduğu göz önüne alındığında.

"Mm."

Arnold kaşlarını çattı. "mu?"

Rishe yavaşça başını salladı ve bir elini üzerine koyarak parmaklarını boynuna bastırdı. "Elin soğuk. Güzel bir his..."

Kaşları daha da çatıldı. Ateşi, soğuk teninin onunkine karşı gerçekten iyi hissetmesini sağlamıştı. Büyük eli yanağını kavradı; ateşin sıcaklığını alıp götürdüğünü hissetti. Daha fazla rahatlamak isteyerek onun eline bastırdı. Arnold'ın yüzünde karmaşık bir ifade vardı ama yine de onun istediğini yapmasına izin verdi. Yine de onu sonsuza kadar orada tutamazdı.

"Teşekkür , Prens Arnold." Rishe son bir kez yanağını onun eline dayadı, teninin rahat serinliğinin tadını çıkardı ve sonra iç çekti. Onun kalmasını ne kadar isterse istesin, buna katlanmak zorundaydı. Arnold'a baktı, kirpikleri ıslanmıştı ve "Şimdi iyiyim. Lütfen kendi evinize dönün.

ve biraz dinlen."

Ayın gökyüzündeki konumuna bakılırsa gece yarısı olmak üzereydi. Ama Arnold'un yanıtı kesindi. "Seni öylece yalnız bırakamam."

Elini yatağın üzerinde onunkine götürdü ve parmaklarını birbirine doladı. "Gece boyunca seninle kalacağım," dedi, sesi kalp kıracak kadar yumuşaktı.

"Ngh..." Bunu biliyordu, onu endişelendiriyordu. Arnold'un onun yanında kalmasına izin veremezdi; zehri emdikten sonra üzerinde kalan etkilerden endişeleniyordu ve Arnold'un dün boyunca işle meşgul olduğunu biliyordu. Eğer Arnold Rishe'ye göz kulak olursa, bir sonraki hastalanacak kişi o olacaktı.

çalıştı. "Yapamazsın..." "Dinlen."

"Sizin de dinlenmeniz gerek Prens Arnold. Size daha fazla yük olamam."

"Bir yere . Git uyu."

"Eep!" Omzuna hafifçe vurulması onu yatağa geri yatırmak için yeterli oldu.

Etkileyici yüzü, "enerjin bile yok" diyordu. Ne yaptığını sanıyorsun sen?

Bu gidişle gerçekten de bütün gece ayakta kalacak. Bu düşünce Rishe'nin kalbini ürpertici bir acıyla doldurdu. Hiçbir takviye vücudu uyku iyi onaramazdı. Bütün gece ayakta kalmak insan bünyesine zarar veriyordu.

"Lütfen, Prens Arnold!"

"Sağlığınızı olumsuz etkileyecek hiçbir talebi kabul etmeyeceğim."

"Ugh..." Görüşü tekrar bulanıklaştı.

Arnold hemen yüzünü buruşturdu. "Seni ağlatacak olsa bile bu konuda geri adım ."

"O zaman..." Rishe uzandı ve Arnold'un kolunu kavradı. "Siz de yatağa girin, Majesteleri."

"Ne?"

"Eğer bu odada kalmakta ısrar ediyorsanız..." Ağlamaktan beyni bir halde çaresizce Arnold'a derdini anlattı. "O zaman bütün gece ayakta kalma.

En azından burada uyu..."

Prensın bir an için nutku tutuldu.

Arnold sonunda Rıshe'nin yarı ağlamaklı öfke nöbetine boyun eğdi. Arnold arkasını döndüğünde Rıshe yavaşça soyundu, vücudunu sildi ve ince bir gecelik giydi. Arnold da kendini sildi, gömleğinin düğmelerini biraz açtı ve sonra yatmaya hazırıldı.

Yatağın duvar tarafına uzanan Rıshe, yatağın kenarına oturan Arnold'un sırtına halsizce baktı. Üzerinde sadece gömleği varken bile sırtı çok genişti. Ceketi onu ince gösteriyordu ama çıkardığında erkeksi bir yapıya sahip olduğu anlaşılıyordu.

"Odana dönüp yatak kıyafetlerini değıştirmezsın uyumak zor olmayacak mı?"

Bir eliyle manşetin düğmelerini açarak, "Odadan çıkarsam beni tekrar içeri almayacağınızı hissediyorum," dedi.

"..."

"uyuyacağım."

Yatak örtüsünü sıyırdı. Yatak onun ağırlığı altında çökerken yaylar gıcırdadı. Rıshe duvara yaklaştı ama Arnold, "O kadar uzaklaşmana gerek yok," dedi.

Yan yatan Rıshe, başını yastığa koyduktan sonra Arnoldun yüzünü inceledi. Başka biriyle aynı yatakta uyumak garip hissettiriyordu.

Kafam bulanıklaştı.

Yatak genişti; ona ulaşmak için kolunu sonuna kadar uzatması gerekecekti. Hâlâ endişeliydi, "Çok sıkışık değil, değil mi?" diye sordu.

"değil."

"Gerçekten mi?" Arnold'un kollarından birini tutup doğru çekti ve "Benim bencilliğim yüzünden kendini zorlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ağlamıyorum, o yüzden ağlama."

Düşünceleri hâlâ karmakarışık, zihinsel durumu hâlâ kırılgandı. Her

küçük bir şey onu ağlatmakla tehdit ediyordu. Arnold'a korkunç bir rahatsızlık verdiğiinden emindi.

Arnold sırtüstü yatıyordu ama onun yerine yüzünü ona dönerek ikisini daha da yakınlaştırdı. Sanki onu rahatlatmak istercesine parmaklarını Rishe'nin saçlarında gezdirdi. Bulanık görüşüyle bile onun sıkıntılı ifadesini seçebiliyordu. Adamın kaşları biraz çatılmıştı ama Rishe kendini o kadar kötü hissediyordu ki hüngür hüngür ağladı.

"Özür dilerim, Majesteleri..." "Ne için?"

"Sanki küçük bir çocuğa bakmak zorundaymışsınız gibi."

Bu kesinlikle bir ülkenin veliaht prensine yakışan bir görev değildi, ancak Arnold bu konuda ona kızmamıştı bile.

"Seni bir çocuk olarak görmüyorum."

O zaman onu ne olarak düşünüyordu? Yorgun zihnini zorladı ve saçındaki ele bakarak, "Bir evcil hayvan belki?" diye sordu.

"Bu da çıktı?"

"Çünkü..." Düşüncelerini seslendirmeye çalışırken yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Beni okşar gibi saçlarımı okşuyorsun. Bu kalbimi sıcacık ve yumuşacık yapıyor..." Rişe dalgın dalgın gözünü ovuşturdu. Düşünceleri lapaya dönüşüyordu.

Arnold onu izlerken biraz da , "Gerçekten çok yorulmuş olmalısın," dedi.

"Hiç uykum yok..." "Tamam.

Sadece gözlerini kapat."

Rişe başını hayır anlamında salladı. Uykuya dalmaktan biraz korkuyordu. Arnold iç çekerken elini çekti. Rishe onun dokunuşunu kaybetmenin yasını tutarken, Arnold sırtının alt kısmını okşamaya başladı.

"Ekselansları?" diye ağzından kaçırıp, gözlerini

kırıştıtararak. "Bunu yaparsanız çocuklar

uyuyakalır, değil mi?"

Rişe'nin nefesi kesildi. Arnold bunu ondan öğrenmişti. Theodore'un kaçırma fiyaskosuna neden olduğu günün ertesinde Arnold'la aynı yatakta uyumuştı. O zamanlar pozisyonları tersine dönmüştü: Arnold'ı uyutan kişi Rishe olmuştu.

"Ama az önce çocuk olmadığımı
söylediniz..." "Öyle mi yaptım?"

Ona karşılık vermeye çalıştı ama elinin sabit ritmi düşüncelerini daha da bulanıklaştırmıştı.

"Ben yorgun değilim..." Eğer şimdi uyuyakalırsa, Arnold'un tekrar kalkıp onu izleyeceğinden endişeleniyordu. Ama önce onun uykuya dalmasına aldırmazdı, bu yüzden ona odaklandı. "Seni okşarsam, önce sen uyur musun?"

"Neden bunu bir yarış haline getirmeye çalışıyorsun?"

"Mngh..."

Arnold inanılmazdı. Dalgalanan duyguları yavaş yavaş uykulu bir sükûnete dönüştü.

Prens Arnold'un dinlenip dinlenemeyeceğini bilmeden uyuyamam.

Arnold'un gömleğini kavradı, böylece yataktan kalkması mümkün olmayacaktı. Arnold kaşlarını çatı.

"Bu senin bir alışkanlığın mı?"

"Hm?"

"Uyurken her zaman yanında kim varsa onu kendine çekmeye çalışırsın."

Dürüst olmak gerekirse, nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bunu ilk kez duyuyordu ve daha önce kendi anne babasıyla bile yatmamışken böyle bir alışkanlığın nasıl ortaya çıktığına dair en ufak bir fikri yoktu.

"Geçen sefer uyandığımda kollarını başıma dolamış uyuyordun."

Rishe yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Geçen sefer" derken, geçen gün onu yatıştırarak uyuttuğu zamanı kastediyor olmalıydı. Arnold uyuduktan sonra kazara kendisinin de uyuyakaldığını hatırlıyordu ama uyandığında Arnold çoktan yataktan kalkmıştı.

"Bunu hatırlamıyorum."

"Yapacağını düşünmemiştim."

Başka bir zaman olsa muhtemelen şoktan dili tutulurdu ama zihni hâlâ donuktu. Belirsiz anılarını araştırdı ve onun neden bahsettiğini gerçekten bilmediği sonucuna vardı.

"Sanırım..." Arnold'un gömleğini daha sıkı kavradı. "sizi korumak istedim, Majesteleri."

Arnold'un eli hareketsiz kaldı. Rische'ye sanki onun için gerçekten anlaşılmaz biriymiş gibi baktı. "Beni korumana gerek yok."

"Ama uyurken herkes savunmasızdır."

İnsanlar uyuduklarında savunmasız olurlardı. Bu yüzden Rische kimsenin yanında uyuyamıyordu. Bir şey hakkında endişelenmek uykuya dalmayı çok daha zorlaştırıyordu.

"Belki de sana sarılırsam seni koruyabileceğimi düşündüm." Arnold bakmaya devam etti.

Uykuya Rişe, "Bugün tekrar yapabilirsem, belki hemen uyuyakalırım," dedi.

"Ne yaparsam yapayım bir dakika içinde uyuyakalacaksın."

Rische kendini hüsrana uğramış hissediyordu ama uyku galip . Hâlâ ateşi vardı ve uyuşuklukla daha fazla mücadele edemezdi.

"O zaman..." Rische Arnold'un gömleğini bıraktı ve kısık bir sesle, "Onun yerine el ele tutuşabilir miyiz?" diye yalvardı.

Yanında başka birinin sıcaklığını hissetmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu hiç tahmin etmemişti. O kadar ağlamaktan yorgun düştüğünden mi yoksa neredeyse ölmek üzere olduğu için ruhu zayıfladığından mı bilemese de, bencil arzularını bastırabilecek gibi hissetmiyordu. Onun sıcaklığını arzuluyor ve sadece uyuyana kadar bile olsa kalmasını istiyordu. Ona bakarken bu arzusu kalbinden hiç çıkmıyordu.

Sonunda Arnold bakışlarını sözsüzce indirdi ve parmaklarını onunkilere geçir. Elini tutuş şekli aynı anda hem çok hassas hem de çok güçlüydü. Rische usulca sıktı.

Arnold, boyun eğmiş ve nazik bir şekilde ona "Memnun musun?" diye sordu.

"Hee hee hee..." Rische, iç içe geçmiş parmaklarının sağladığı güven duygusundan memnun bir şekilde gülümsedi. Ona teşekkür edemedi, onun yerine sevincini dile getirdi. "Çok mutluyum... Bunu yapmanıza bayılıyorum, Majesteleri."

Arnold'un eli soğuktu ama Rische'nin elinde çabucak ısındı. Bu hissin tadını çıkaran Rische sonunda kadar yoruldu ki dayanamadı. Yine de söylemesi gereken bir şey vardı.

"Bana söz ver... Ben sonra uyanık kalmayacaksın..."

Arnold tekrar iç çekti. Yer değıştirdi ve dudaklarını Rishe'nin kulağına yaklaştırarak, "Ben de uyuyacağıım," diye söz verdi.

"mi?"

"Evet. O yüzden endişelenme."

O zaman uykuya direnmeyi bıraktı. Arnold, Rishe'ye verdiği sözü bozmazdı. Davranışları bunu kanıtlamıştı.

"Güzel..." Yüzü sersem bir gülümsemeyle gevşedi. Ona "iyi geceler" demek istedi ama güçlü bir uyku hali bilincini çaldı. Karşı koymadan bıraktı ve hala Arnold'un elini tutarken ölü gibi uykuya daldı.

Arnold günün en büyük iç çekişini o zaman yaptı ama tabii ki Riş e bunu fark etmedi. Sabaha kadar hoş rüyaların tadını çıkarmaya devam etti.

Sonsöz

Ben TOUKO AMEKAWA. *Yedinci Zaman Döngüsü*, Cilt 3'ü okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Bu cilt çoğunlukla Rishe ve dördüncü hayatında tanıdığı insanlar etrafında dönüyor. Bence Arnold ve Rishe bu sefer daha yakınlaştılar. Arnold'un Rishe'ye olan açık sevgisi bu ciltte on üzerinden dört civarında, bu yüzden büyümesi için hala çok yer var! Hâlâ pek çok sırrı var, ama bundan sonra da onu izlemeye devam ederseniz mutlu olacağım.

Bu güzel çizimler için bir kez daha çok teşekkür ederim, Wan☆ Hachipisu-sensei! Onlara her gün tekrar tekrar bakıyorum. Kafayı taktım. Gözlerim tam bir mutluluk içinde! Düzeltmenime, temizlediği için teşekkür ederim. ve editörüme, tüm mantıksız isteklerime katlandığınız için teşekkür ederim. Pişmanlık duyuyorum. Söz veriyorum.

Ve en önemlisi, okuyucularıma teşekkür etmeliyim. Okuduğunuz için teşekkür ederim!

Hinoki Kino-sensei tarafından yazılan manga versiyonu da nihayet çıktı. Rishe ve arkadaşlarının canlı maceralarını manga versiyonundan da takip ederseniz çok sevinirim! Romanlara gelince, görünüşe göre dördüncü cildi yayınlatabileceğim. Aramızdaki bu ilişkiyi devam ettirebilmek kadar beni mutlu edecek bir şey olamaz. Bir sonraki ciltte tekrar buluşmamız için dua ediyor olacağım! Bir kez daha teşekkür ederim.

Okuduğunuz için teŖekkürler!

En sevdiğiniz Seven Seas kitaplarıyla ilgili en son haberleri ve yepyeni lisansları her hafta gelen kutunuza alın:

[Haber bültenimize kaydolun!](#)

Ya da bizi çevrimiçi ziyaret edin:

gomanga.com/newsletter

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

